AGATHA CHRISTIE

AGATHA CHRISTIE

N sau M

Capitolul I

Tommy Beresford îşi scoase paltonul în holul apartamentului. Îl agăţă în cuier cu o oarecare grijă, prelungind operaţiunea. Pălăria îşi ocupă ordonat locul în cârligul următor.

Îşi îndreptă umerii, îşi compuse un zâmbet hotărât şi intră în camera de zi unde soţia sa şedea tricotând un capişon din lână kaki, cu prelungire pentru gât şi umeri.

Era primăvara anului 1940.

Doamna Beresford îi aruncă o privire rapidă, apoi îşi continuă tricotatul într-un ritm furios. După câteva minute, întrebă:

— Vreo ştire în ziarul de seară?

— Ura, ura, vine bombardamentul aerian masiv! Lucrurile arată prost în Franţa.

Tuppence spuse:

— În momentul de faţă e o lume deprimantă.

Urmă o pauză, apoi Tommy zise:

— Ei bine, de ce nu întrebi? Nu-i nevoie să fii atât de afurisită şi plină de tact.

— Ştiu, recunoscu Tuppence. Tactul conştient are ceva foarte enervant. Dar e drept că te enervează şi dacă întreb. Şi oricum, n-am nevoie să întreb. Îţi stă scris pe faţă.

— Nu ştiam că arăt precum Sumbrul Desmond.

— Nu, iubitule, spuse Tuppence. Ţi-ai abordat unul din cele mai fermecătoare zâmbete pe care le-am văzut vreodată.

Tommy spuse cu un rânjet:

— Nu, e chiar atât de rău?

— Ba mai mult! Ei, hai, dă-i drumul. Nu e nimic de făcut?

— Nimic. Nu mă vor în nici o calitate. Îţi spun, Tuppence, e destul de scârbos când un bărbat de patruzeci şi şase de ani e făcut să se simtă ca un bunic rablagit. Armata, Marina, Aviaţia, Ministerul de Externe, fiecare în parte şi toate laolaltă spun acelaşi lucru – sunt prea bătrân. „S-ar putea” să fiu solicitat mai târziu.

Tuppence zise:

— Ei bine, acelaşi lucru e valabil şi pentru mine. Nu vor persoane de vârsta mea ca infirmiere – nu, mulţumesc. Şi nici pentru altceva. Preferă o puştoaică zăpăcită care n-a văzut în viaţa ei o rană sau a sterilizat vreun bandaj, decât să mă ia pe mine care am lucrat trei ani, din 1915 până în 1918, în diverse posturi, de la o soră în secţia de chirurgie şi sala de operaţii, la şofer pe ambulanţă şi, în cele din urmă, şoferul unui general. În toate aceste posturi, o spun cu hotărâre, am fost foarte capabilă. Iar acum sunt o sărmană, care nu vrea să stea liniştită acasă şi să tricoteze aşa cum s-ar cuveni.

Tommy spuse întunecat:

— Războiul ăsta e iadul.

— E destul de rău că e război, dar să nu ţi se permită şi ţie ceva, asta pune capac la toate.

Tommy spuse consolator:

— În fine, cel puţin Deborah are o slujbă.

Mama lui Deborah zise:

— Oh, ea e bine. Şi mă aştept să fie şi bună în ceea ce face. Şi totuşi, Tommy, eu cred că aş putea concura cu ea.

Tommy rânji.

— Ea n-ar fi de aceeaşi părere.

— Fiicele pot fi foarte obositoare, spuse Tuppence. Mai ales când vor să fie foarte bune cu tine.

Tommy murmură:

— Felul în care tânărul Derek îmi face concesii e uneori greu de suportat. Acel „bătrânul tata, sărmanul!” i se citeşte în ochi.

— De fapt, copiii noştri, cu toate că sunt absolut adorabili, sunt şi absolut înnebunitori.

Dar la pomenirea celor doi gemeni, Derek şi Deborah, ochii ei erau foarte tandri.

Tommy spuse îngândurat:

— Presupun că întotdeauna e greu pentru oameni să-şi dea seama că înaintează în vârstă şi sunt daţi la o parte pentru că sunt depăşiţi de lucruri.

Tuppence pufni de mânie, îşi azvârli pe spate capul brunet, şi ghemul de lână kaki din poală căzu pe podea rostogolindu-se.

— Suntem noi depăşiţi de lucruri? Suntem? Sau doar din cauză că toată lumea insinuează întruna că suntem? Uneori simt că niciodată n-am fost de vreun folos.

— Foarte probabil…

— Poate că da. Dar, în tot cazul, cândva chiar ne-am simţit importanţi. Iar acum încep să simt că toate acelea nu s-au întâmplat în realitate. S-au întâmplat, Tommy? E adevărat că odată ţi s-a dat în cap şi ai fost răpit de nişte agenţi germani? E adevărat că odată am urmărit un criminal periculos şi l-am prins? E adevărat că am salvat o fată şi am pus mâna pe nişte documente secrete, importante şi că, practic, mi s-au adus mulţumiri de către o ţară recunoscătoare? Noi! Tu şi eu! Dispreţuiţii, nedoriţii domnul şi doamna Beresford.

— Linişteşte-te, iubito. Toate astea nu ajută la nimic.

— În orice caz, spuse Tuppence suprimându-şi o lacrimă, sunt dezamăgită de domnul Carter al nostru.

— Ne-a scris o scrisoare foarte drăguţă.

— N-a făcut nimic, nici măcar nu ne-a dat vreo speranţă.

— Ei bine, în ziua de azi a ieşit din activitate. Ca şi noi. E foarte bătrân. Trăieşte în Scoţia şi pescuieşte.

Tuppence zise visătoare:

— Puteau să ne fi lăsat să facem ceva în spionaj.

— Poate să n-am fi putut, spuse Tommy. Poate că azi n-am mai fi avut curaj.

— Mira-m-aş, spuse Tuppence. Omul simte exact la fel. Dar poate că, după cum spuneai, când vine momentul hotărâtor… Oftă. Tare aş vrea să ne putem găsi o slujbă de vreun fel. E tare neplăcut când ai foarte mult timp să te gândeşti.

Ochii ei poposiră o clipă pe fotografia unui bărbat foarte tânăr în uniformă de aviaţie, cu un zâmbet larg atât de caracteristic lui Tommy.

Tommy zise:

— Pentru un bărbat e şi mai rău. În definitiv, femeile pot să tricoteze… Şi să facă pachete şi să ajute la cantină.

— Fac toate astea de douăzeci de ani. Nu sunt destul de bătrână ca să mă mulţumesc cu asta. Nu-s nici cal, nici măgar.

Se auzi soneria. Tuppence se ridică. Apartamentul era mic.

Deschise uşa şi se pomeni faţă în faţă cu un bărbat lat în umeri şi o mustaţă mare, blondă pe o faţă roşie şi veselă.

Privirea lui o măsură rapid în timp ce întrebă cu un glas plăcut:

— Sunteţi doamna Beresford?

— Da.

— Eu mă numesc Grant. Sunt un prieten de-al lordului Easthampton. Mi-a sugerat să trec pe la dumneavoastră şi soţul dumneavoastră.

— Oh, ce drăguţ, intraţi, vă rog.

Îl conduse în camera de zi.

— Soţul meu, ăă… Căpitanul…

— Domnul.

— Domnul Grant. E prieten cu domnul Car… cu în lordul Easthampton.

Vechiul nom de guerre al fostului şef al spionajului, „domnul Carter”, întotdeauna îi venea mai uşor pe buze decât titlul corespunzător al vechiului lor prieten.

Timp de câteva minute cei trei discutară veseli. Grant era o persoană atrăgătoare, cu un fel de a fi degajat.

La un moment dat Tuppence ieşi din cameră. Se întoarse peste câteva minute cu sherry şi pahare.

După un răstimp, domnul Grant îi spuse lui Tommy:

— Am auzit că eşti în căutarea unei slujbe, Beresford.

În ochii lui Tommy apăru o luminiţă.

— Da, într-adevăr. Doar nu vrei să spui…

Grant râse şi clătină din cap.

— Nimic de genul ăsta. Mă tem că asta trebuie lăsată tinerilor activi… Sau celor care lucrează de ani de zile în domeniul ăsta. Singurele lucruri pe care le pot propune sunt cam greoaie, din păcate. Muncă de birou. Completări de documente, îndosarierea lor în coperţi roşii şi arhivarea lor. Cam aşa ceva.

Lui Tommy îi căzu falca.

— Oh, înţeleg!

Grant spuse încurajator:

— E mai bine decât nimic. Oricum, treci pe la biroul meu într-o zi. Ministerul de necesităţi. Camera 22. Îţi vom da ceva.

Sună telefonul. Tuppence ridică receptorul.

— Alo… Da. Poftim? La capătul firului vorbea agitat un glas piţigăiat. Tuppence se schimbă la faţă. Când?… Oh, vai de mine… Bineînţeles, vin imediat.

Puse receptorul în furcă şi îi zise lui Tommy:

— Era Maureen…

— Mă gândeam eu; i-am recunoscut glasul de aici.

Tuppence explică pe nerăsuflate:

— Îmi pare foarte rău, domnule Grant, dar trebuie să mă duc la această prietenă a mea. A căzut şi şi-a sucit glezna, şi e numai cu fetiţa ei acasă, aşa că trebuie să mă duc să aranjez lucrurile şi să găsesc pe cineva care să vină să aibă grijă de ea. Te rog să mă ierţi.

— Desigur, doamnă Beresford. Înţeleg foarte bine.

Tuppence îi zâmbi, luă un palton care zăcea pe canapea, îl îmbrăcă şi plecă în grabă. Uşa apartamentului bubui.

Tommy îi turnă musafirului său încă un pahar de sherry.

— Nu pleca încă, spuse el.
— Mulţumesc. Celălalt acceptă paharul. Sorbi în tăcere băutura, apoi spuse: Faptul că soţia dumitale a trebuit să plece este, într-un fel, o întâmplare, fericită. Vom economisi timp.
Tommy îl privi lung.
— Nu înţeleg, spuse el.
— Vezi dumneata, Beresford, dacă veneai la mine la minister, eram împuternicit să-ţi fac o anumită propunere.
Faţa pistruiată a lui Tommy se coloră uşor.
— Vrei să spui…
Grant dădu din cap.
— Easthampton te-a propus pe dumneata, zise el. Ne-a spus că dumneata eşti omul potrivit.
Tommy oftă adânc.
— Povesteşte-mi, spuse el.
— Treaba e strict confidenţială, desigur. Nici măcar soţia dumitale nu trebuie să ştie. Înţelegi?
— Prea bine, dacă aşa spui dumneata. Dar înainte am lucrat împreună.
— Da, ştiu. Însă propunerea asta este numai pentru dumneata…
— Înţeleg. În regulă.
— La suprafaţă ţi se va oferi o slujbă, cum tocmai spuneam, muncă de birou, la o filială a ministerului din Scoţia, într-o zonă interzisă unde soţia dumitale nu te poate însoţi. În realitate, însă vei fi în cu totul alt loc.
Tommy aşteptă.
Grant spuse:
— Ai citit în ziare despre Coloana a Cincea? Ştii, măcar în mare, ce implică denumirea asta.
Tommy murmură:
— Duşmanul din interior.
— Exact. Războiul ăsta, Beresford, a pornit într-un spirit optimist. Oh, nu mă refer la oamenii care ştiau cu adevărat cum stăteau lucrurile. Noi am ştiut tot timpul cu ce ne

confruntam – eficienta inamicului, forţa lui aeriană, hotărârea fermă, coordonarea maşinii lui de război bine gândită. Mă refer la oameni în general. Tipul bun la inimă, ameţit de idei democratice care crede ce vrea să creadă – că Germania se va sparge, că e în pragul revoluţiei, că armele ei de război sunt făcute din tinichea, şi că bărbaţii ei sunt atât de prost hrăniţi încât vor cădea din picioare dacă vor încerca să mărşăluiască – tot soiul de chestii din astea. Ei bine, războiul n-a mers aşa. A început şi a continuat şi mai prost. Oamenii sunt în regulă – oamenii de pe navele de luptă şi din avioane şi din adăposturile blindate. Dar a fost vorba de lipsă de pregătire şi conducere proastă – defectele calităţilor noastre, poate. Noi nu vrem război, nu ne-am gândit la el în mod serios, n-am ştiut să ne pregătim pentru el. Partea cea mai rea s-a terminat. Ne-am corectat greşelile, aducem încetul cu încetul oamenii potriviţi la locul potrivit. Începem să ducem războiul aşa cum trebuie dus, şi putem câştiga războiul, dar numai dacă nu îl pierdem mai întâi. Iar pericolul de a-l pierde vine, nu din afară, nu din puterea bombardierelor Germaniei, nu din cotropirea ţărilor neutre de către ea şi noile puncte avantajoase de atac, ci din interior. Pericolul nostru este pericolul din Troia – calul de lemn aflat între zidurile noastre. Numeşte-l Coloana a Cincea, dacă vrei. Este aici, printre noi. Bărbaţi şi femei, unii din ei sus plasaţi, unii din ei obscuri, dar toţi crezând în mod sincer în ţelurile naziste şi crezul nazist şi dorind să înlocuiască libertatea ameţită şi nepăsătoare a instituţiilor noastre democratice cu acel crez rigid şi eficient.

Grant se aplecă şi adăugă pe acelaşi ton plăcut, lipsit de emoţie:

— Iar noi nu ştim cine sunt ei…

— Dar de bună seamă…

Grant spuse cu o notă de nerăbdare:

— Oh, putem încercui plevuşcă. Asta-i destul de uşor. Dar e vorba de ceilalţi. Ştim de ei. Ştim că există cel puţin doi

care deţin funcţii înalte în amiralitate, că unul trebuie să facă parte din personalul generalului G., există trei sau mai mulţi în forţele aeriene, şi că doi, cel puţin, sunt membri ai serviciului de informaţii şi au acces la secretele cabinetului primului ministru. Ştim asta din felul în care s-au întâmplat lucrurile. Scurgerea de informaţii de la vârf ne arată asta.

Tommy zise nedumerit şi neajutorat:

— Dar la ce v-aş fi de folos eu? Eu nu-i cunosc pe niciunul din oamenii ăştia.

— Exact. Dumneata nu-i cunoşti pe niciunul – iar ei nu te cunosc pe dumneata. Oamenii ăştia, cei sus-puşi, îi cunosc pe majoritatea alor noştri. Informaţiile nu le pot fi refuzate pur şi simplu. Am ajuns la capătul răbdării. M-am dus la Easthampton. El nu mai e acum în activitate, e bolnav, dar are cea mai bună minte din câte am întâlnit. El s-a gândit la dumneata. Au trecut peste douăzeci de ani de când ai lucrat pentru Departament. Nu se poate face absolut nici o legătură între el şi numele dumitale. Chipul dumitale nu e cunoscut. Ce zici, primeşti?

Pe faţa lui Tommy apăru un rânjet plin de extaz.

— Dacă primesc? Sigur că primesc. Deşi tot nu văd cum pot fi de folos. Eu sunt doar un amărât de amator.

— Dragul meu Beresford, tocmai de statutul de amator e nevoie. Profesionistul este handicapat aici. Vei lua locul celui mai bun om pe care l-am avut. A murit marţea trecută în spitalul St. Bridget. A fost călcat de un camion – a trăit câteva ore. Un caz de accident – dar n-a fost accident.

Tommy spuse încetişor:

— Înţeleg.

Grant zise liniştit:

— Şi de asta avem motive să credem că Farquhar era pe o pistă, că ajungea, în sfârşit, undeva. Moartea lui nu a fost un accident. Din nefericire, nu ştim mai nimic din ceea ce descoperise el. Farquhar a urmărit metodic pistă după pistă. Majoritatea din ele n-au dus nicăieri.

Grant făcu o pauză, apoi continuă:

— Farquhar a fost inconştient până cu câteva minute înainte de a muri. Atunci a încercat să spună ceva. Ce a spus a fost: N sau M. Song 1 Susie.

— Asta nu pare să fie prea lămuritor, spuse Tommy.

Grant zâmbi.

— Un pic mai lămuritor decât ai crede. Vezi dumneata, N sau M este o expresie pe care noi am mai auzit-o. Ea se referă la doi dintre cei mai importanţi şi de încredere agenţi germani. Am dat de activitatea lor în alte ţări şi ştim câte ceva despre ei. Misiunea lor este să organizeze Coloana a Cincea în ţări străine şi să acţioneze ca ofiţeri de legătură între ţara respectivă şi Germania. Ştim că N e bărbat. M este femeie. Tot ce ştim despre ei este că sunt cei mai de încredere agenţi ai lui Hitler şi că într-un mesaj codificat pe care am reuşit să-l descifrăm pe la începutul războiului se afla această frază: Propun N sau M pentru Anglia. Puteri depline…

— Înţeleg. Iar Farquhar…

— După cum văd eu treaba, Farquhar trebuie că a dat de urma unuia din ei. Din nefericire, nu ştim care. Song Susie sună foarte criptic, dar Farqhuar nu avea un accent franţuzesc formidabil! În buzunarul lui se afla un bilet de întoarcere la Leahampton, ceea ce este sugestiv. Leahampton este pe coasta de sud – un fel de Bournemouth sau Torquay. O mulţime de hoteluri particulare şi case de oaspeţi sau pensiuni. Printre ele se află una numită Sans Souci…

Tommy spuse:

— Song Susie – Sans Souci. Înţeleg.

— Serios?

— Ideea este să mă duc acolo şi… Ei bine, să adulmec primprejur.

— Asta e ideea.

Tommy zâmbi din nou.

— Un pic cam vag, nu-i aşa? Întrebă el. Nici măcar nu ştiu ce caut.

— Iar eu nu pot să-ţi spun. Totul e la latitudinea dumitale.
Tommy oftă. Îşi îndreptă umerii.
— Pot să fac o încercare. Dar nu sunt un tip prea deştept.
— Te-ai descurcat frumuşel pe vremuri, aşa am auzit.
— Oh, a fost vorba doar de noroc.
— Tot de noroc avem şi noi nevoie.
Tommy se gândi câteva clipe. Apoi spuse:
— Cu privire la locul ăsta, Sans Souci…
Grant ridică din umeri.
— Totul ar putea să fie o aiureală. Nu pot să spun. S-ar putea ca Farquhar să se fi gândit la „Sora Susie coase cămăşi, pentru soldaţi”. Totul e chestie de ghiceală.
— Şi Leahemton?
— Un loc ca oricare altul. Sunt şiruri ca el. Doamne bătrâne, colonei bătrâni, fete bătrâne mai presus de orice bănuială, clienţi dubioşi, clienţi amatori de pescuit, un străin sau doi. De fapt, o amestecătură.
— Iar N sau M e printre ei?
— Nu neapărat. Poate cineva care e în legătură cu N sau M. Dar e foarte probabil să fie chiar N sau M în persoană. E genul de casă nebătătoare la ochi, o pensiune la malul mării.
— N-ai nici o idee dacă ce caut eu e un bărbat sau o femeie?
Grant clătină din cap.
Tommy spuse:
— În fine, nu-mi rămâne decât să încerc.
— Baftă la încercat, Beresford. Acum să trecem la detalii.
Jumătate de oră mai târziu, când Tuppence năvăli gâfâind şi arzând de curiozitate, Tommy era singur, fluierând într-un fotoliu şi având pe faţă o expresie de îndoială.
— E bine? Întrebă Tuppence aruncând în cele două cuvinte o infinitate de sentimente.
Tommy răspunse cu un aer îndoit:
— Păi, am căpătat un fel de slujbă.
— Ce fel?

Tommy făcu o strâmbătură.

— Muncă de birou în sălbăticiile Scoţiei. Mare secret şi tot tacâmul, dar nu sună prea palpitant.

— Amândoi, sau numai tu?

— Numai eu, din păcate.

— Naiba să te ia! Cum a putut domnul Carter al nostru să fie atât de meschin?

— Îmi imaginez că în astfel de slujbe se face discriminare între sexe. Altfel ţi-ar fi prea greu să te concentrezi.

— E vorba de codificare, sau de spargere de coduri? E ca munca lui Deborah? Ai grijă, Tommy, oamenii devin ciudaţi când fac asta şi nu pot dormi şi umblă toată noaptea mârâind şi repetând 978345286 sau ceva de genul ăsta şi în cele din urmă îi lasă nervii şi se duc la casa de nebuni.

— Nu eu.

Tuppence spuse pe un ton sumbru:

— Mă aştept şi la tine s-o faci mai devreme sau mai târziu. Pot veni şi eu – nu să lucrez, ci doar ca soţie. Papuci în faţa focului şi o masă caldă la sfârşitul zilei?

Tommy arătă stânjenit.

— Îmi pare rău, bătrânico. Zău că îmi pare rău. Urăsc gândul de a te părăsi…

— Dar consideri că trebuie să pleci, murmură Tuppence a aducere aminte.

— La urma urmelor, poţi să tricotezi, să ştii, zise slab Tommy.

— Să tricotez? Să tricotez?!

Înhăţând capişonul de lână kaki îl aruncă pe podea.

— Urăsc lâna kaki, şi lâna bleumarin şi lâna albastră. Mi-ar plăcea să tricotez ceva roşu aprins!

Tommy se simţea foarte nefericit. Tuppence, totuşi, era o spartană şi îşi juca bine rolul, admiţând de bună voie că bineînţeles că el trebuia să accepte slujba şi că, de fapt, ea nu avea nimic împotrivă. Adăugă că auzise că se căuta cineva care să frece podelele postului de prim-ajutor. Era posibil ca ea să fie găsită potrivită pentru a face asta.

Tommy plecă la Aberdeen trei zile mai târziu. Tuppence îl conduse la gară. Avea ochii strălucitori şi clipi des în câteva rânduri, dar se menţinu hotărât veselă.

Abia când trenul ieşi din gară şi Tommy văzu silueta micuţă pornind în lungul peronului, el simţi un nod în gât. Război sau nu, simţea că o părăsea pe Tuppence…

Se adună cu un efort. Ordinele erau ordine.

Ajuns în Scoţia, a doua zi luă un tren spre Manchester. În a treia zi un tren îl lăsă în Leahampton. Aici se duse la principalul hotel, iar în ziua următoare făcu un tur al diverselor hoteluri particulare şi pensiuni, văzând camere şi punând întrebări privitoare la condiţiile unei şederi de lungă durată.

Sans Souci era o vilă victoriană de un roşu închis, aşezată pe coama unui deal, cu o bună priveliştе către mare de la ferestrele superioare. În hol mirosea slab a praf şi mâncare şi covorul era uzat, dar în comparaţie cu alte stabilimente, pe care Tommy le văzuse, impresia era net favorabilă. Stătu de vorbă cu proprietăreasa, doamna Perenna, în biroul ei, o cămăruţă dezordonată cu un birou mare acoperit de hârtii.

Doamna Perenna arăta ea însăşi destul de neîngrijită, o femeie între două vârste cu un şomoiog de păr negru, cârlionţat şi nedomesticit, un machiaj vag aplicat şi un zâmbet hotărât care dezvăluia o mulţime de dinţi foarte albi.

Tommy murmură ceva despre o verişoară în vârstă, domnişoara Meadowes, care stătuse la Sans Souci cu doi ani în urmă. Doamna Perenna şi-o amintea foarte bine pe domnişoara Meadowes – aşa o bătrână scumpă, poate nu chiar bătrână, foarte activă şi cu mult simţ al umorului.

Tommy aprobă cu precauţie. Exista o domnişoară Meadowes adevărată, asta ştia, căci Departamentul era atent privitor la astfel de aspecte.

Şi ce mai făcea draga domnişoară Meadowes?

Tommy explică plin de tristeţe că domnişoara Meadowes nu mai era, iar doamna Perenna îşi clănţăni compătimitor

dinţii şi îşi compuse o mimică îndurerată.

Curând, vorbea din nou volubilă. Era sigură că avea tocmai cameră care avea să i se potrivească domnului Meadowes. O priveliţte încântătoare a mării. Considera că domnul Meadowes avea mare dreptate că voia să scape de Londra. Foarte deprimantă în ziua de azi, aşa înţelesese, şi, desigur, după o aşa epidemie rea de gripă…

Vorbind în continuare, doamna Perenna îl conduse pe Tommy la etaj şi îi arătă diverse dormitoare. Menţionă o sumă săptămânală. Tommy se arătă înspăimântat. Doamna Perenna preciză că preţurile crescuseră uluitor. Tommy explică faptul că, din nefericire, venitul lui scăzuse şi cu impozitele şi cu una şi cu alta…

Doamna Perenna mârâi şi zise:

— Războiul ăsta cumplit…

Tommy aprobă şi spuse că, după părerea lui, tipul ăla, Hitler, ar trebui spânzurat. Un nebun, asta era, un nebun.

Doamna Perenna fu de acord şi spuse că era greu cu raţiile şi cu dificultăţile pe care le întâmpinau măcelarii în obţinerea cărnii pe care o voiau, şi că în condiţiile astea era foarte greu să ţii o pensiune, dar cum domnul Meadowes era rudă cu domnişoara Meadowes, avea să-i facă o reducere de o jumătate de giunee.

Atunci Tommy bătu în retragere cu promisiunea de a se mai gândi, iar doamna Perenna îl conduse până la poartă vorbind şi mai volubil şi manifestând o cochetărie pe care Tommy o găsi extrem de alarmantă. Era, recunoscu el, o femeie foarte frumoasă în felul ei. Se pomeni întrebându-se de ce naţionalitate era. De bună seamă nu întru totul englezească? Numele era spaniol sau portughez, dar el trăda naţionalitatea soţului ei, nu a ei. Putea să fie irlandeză, se gândi el, deşi nu avea pic de accent. Dar asta ar fi explicat vitalitatea şi exuberanţa.

Până la urmă rămase stabilit ca domnul Meadowes să se mute a doua zi.

Tommy sosi la ora şase. Doamna Perenna ieşi în hol să-l întâmpine, îi aruncă o serie de instrucţiuni privitoare la bagaje unei servitoare cu aspect aproape imbecil care se zgâia la Tommy cu gura căscată, şi apoi îl conduse în ceea ce numea ea cameră de pierdut vremea.

— Întotdeauna îmi prezint oaspeţii unul altuia, spuse doamna Perenna zâmbind cu hotărâre la privirile bănuitoare aruncate de cinci persoane. Acesta este noul nostru sosit, domnul Meadowes – doamna O'Rourke.

Un munte de femeie cu ochi ca de pasăre şi mustaţă îi zâmbi cu toată faţa.

— Maiorul Bletchley.

Maiorul Bletchley îl cântări din ochi pe Tommy şi înclină ţeapăn din cap.

— Domnul von Deinim.

Un bărbat tânăr, foarte ţeapăn, cu păr blond şi ochi albaştri se ridică şi se înclină.

— Domnişoara Minton.

O femeie în vârstă cu o grămadă de mărgele, care tricota cu lână kaki, zâmbi şi ciripi.

— Şi doamna Blenkensop.

Alt tricotat – un cap brunet şi neîngrijit care se ridică din contemplarea atentă a unui capişon de lână cu prelungire pentru gât şi umeri.

Tommy îşi ţinu răsuflarea, camera se învârti cu el.

Doamna Blenkensop! Tuppence. Era imposibil şi de necrezut – Tuppence tricota calmă în holul pensiunii Sans Sousi!

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui – ochi politicoşi, lipsiţi de interes, ochi de străină.

Admiraţia lui crescu.

Tuppence!

Capitolul II

Cum trecu Tommy prin acea seară nici el nu ştia. Nu îndrăzni să-şi lase ochii să se abată prea des în direcţia doamnei Blenkensop. La cină apărură alţi trei locatari ai

pensiunii Sans Souci – un cuplu de vârstă medie, domnul şi doamna Cayley, şi o mamă tânără, doamna Sprot, care venise cu bebeluşul ei, o fetiţă, de la Londra şi era limpede că se plictisea de moarte de şederea ei forţată în Leahampton. Ea fu aşezată lângă Tommy şi, din când în când, îl fixa cu o pereche de ochi spălăciţi şi întreba cu un glas uşor adenoidal: „Nu credeţi că acum e cu adevărat foarte sigur? Toată lumea se întoarce, nu-i aşa?”

Înainte ca Tommy să poată apuca să răspundă acestor întrebări candide, vecina lui de cealaltă parte, doamna cu ochii de pasăre, se băgă:

— Ce spun eu este că nu trebuie să se rişte nimic cu copiii. Mica şi dulcea dumitale Betty. Nu ţi-ai iertat-o niciodată, şi ştii că Hitler a spus că bombardarea Angliei vine foarte curând… Şi se foloseşte un gen nou de gaz, parcă.

Maiorul Bletchley i-o reteză tăios:

— Se spun o mulţime de prostii despre gaz. Tipii nu-şi vor pierde timpul umblând cu gaz. Explozive puternice şi bombe incendiare. Aşa s-a făcut în Spania.

Întreaga masă se lansă cu plăcere în discuţie. Glasul lui Tuppence, piţigăiat şi uşor naiv, interveni:

— Fiul meu Douglas spune…

„Douglas, ce să zic! Se gândi Tommy. Şi de ce Douglas, mă rog?”

După cină, toată lumea se îndreptă spre holul de trândăveală, cum îl mai numea proprietăreasa. Tricotatul fu reluat şi Tommy se văzu nevoit să asculte o relatare lungă şi extrem de plictisitoare a experienţelor maiorului Bletchley la graniţa de nord-vest.

Tânărul blond cu ochi albaştri strălucitori ieşi, executând o mică plecăciune în prag.

Maiorul Bletchley îşi întrerupse povestirea şi-l înghionti în coaste pe Tommy.

— Tipul ăsta, care tocmai a ieşit, e refugiat. A plecat din Germania cam cu o lună înainte de război.

— E neamţ?

— Da. Nici măcar evreu. Tatăl lui a dat de bucluc pentru că a criticat regimul nazist. Doi din fraţii lui sunt în lagărele de concentrare de acolo. Tipul ăsta a plecat, tocmai la timp.

În acea clipă Tommy fu luat în primire de domnul Cayley, care îi povesti pe larg despre sănătatea sa. Povestitorul era atât de absorbit de subiect încât se făcu vremea de culcare când Tommy reuşi să scape.

În dimineaţa următoare Tommy se sculă devreme şi porni spre ţărm. Merse în pas vioi către dig, coti şi o luă pe esplanadă când văzu o siluetă familiară venind din direcţia opusă. Tommy îşi scoase pălăria.

— Bună dimineaţa, spuse el politicos. Ăă… Doamna Blenkensop, nu-i aşa?

În jur nu se zărea nimeni. Tuppence răspunse:

— Pentru tine, Dr. Livingstone.

— Cum naiba ai ajuns aici, Tuppence? Murmură Tommy. E un miracol – absolut un miracol.

— Nu e deloc un miracol – doar cap.

— Capul tău, presupun?

— Presupui bine. Tu şi încrezutul tău domn Grant. Sper că asta îi va da o lecţie.

— Sigur ar trebui să-i dea. Hai, Tuppence, povesteşte-mi cum ai reuşit. Mor de curiozitate.

A fost foarte simplu. În clipa în care Grant a vorbit de domnul Carter al nostru am ştiut despre ce e vorba. Am ştiut că nu putea fi doar o slujbă amărâtă într-un birou. Dar din purtarea lui am înţeles că eu nu aveam voie să particip la acţiune. Aşa că am găsit o soluţie. Când m-am dus să aduc sherry, m-am repezit, de fapt, până la familia Brown şi am sunat-o pe Maureen. I-am spus să mă sune şi ce să spună. A jucat magistral – s-a văicărit atât de tare încât ai putut s-o auzi şi tu. La rândul meu, mi:am jucat şi eu rolul, am mimat, consternarea, supărarea şi am luat-o din loc imediat ca o prietenă bună ce eram. Am trântit uşa de la intrare fără, însă, să ies, m-am strecurat în dormitor şi am deschis uşurel uşa de comunicare.

— Şi ai auzit tot?
— Tot, răspunse Tuppence încântată de sine.
Tommy întrebă cu reproş:
— Şi n-ai suflat un cuvânt?
— Categoric nu. Doream să vă dau o lecţie ţie şi domnului Grant al tău.
— Nu e chiar domnul Grant al meu, şi aş spune că i-ai dat o lecţie.
— Domnul Carter nu m-ar fi putut trata cu atâta meschinărie. Nu cred că spionajul mai e ce era pe vremea noastră.
Tommy spuse cu gravitate:
— V-a atinge iar vechea lui strălucire acum că ne-am întors noi la el. Dar de ce Blenkensop?
— De ce nu?
— Pare un nume ciudat.
— A fost primul care mi-a venit în minte, şi apoi e potrivit pentru lenjeria intimă.
— Ce vrei să spui, Tuppence?
— B, prostule. B de la Beresford. B de la Blenkensop. E brodat pe furourile mele. Patricia Blenkensop. Prudence Beresford. Tu de ce ai ales Meadowes? E un nume prostesc.
— În primul rând, eu nu am brodat câte un B mare pe indispensabili. Şi apoi, nu eu l-am ales. Mi s-a spus să mă numesc Meadowes. Domnul Meadowes este un domn cu trecut respectabil, pe care l-am învăţat pe de rost.
— Foarte drăguţ, spuse Tuppence. Eşti însurat sau eşti burlac?
— Sunt văduv, răspunse Tommy cu demnitate. Soţia mea a murit acum zece ani în Singapore.
— De ce în Singapore?
— Cu toţii trebuie să murim undeva. Ce are Singapore?
— Oh, nimic. Probabil că este cel mai potrivit loc pentru a muri. Şi eu sunt văduvă.
— Unde a murit soţul tău?

— Contează? Probabil într-un sanatoriu. Aş prefera să-mi închipui că a murit de ciroză la ficat.
— Înţeleg. Un subiect dureros. Şi ce e cu fiul tău Douglas?
— Douglas e în marină.
— Aşa am auzit aseară.
— Şi mai am doi fii. Raymond e în Air Force iar Cyril, cel mai mic, e rezervist.
— Şi dacă cineva îşi dă osteneala să-i verifice pe aceşti imaginari Blenkensop?
— Ei nu sunt Blenkensop. Blenkensop a fost al doilea soţ al meu. Primul meu soţ se numea Hill. Sunt trei pagini cu Hill în cartea de telefon. N-ai putea să-i verifici pe toţi cei cu numele Hill.
Tommy oftă.
— Cu tine e vechea problemă, Tuppence. Vei exagera lucrurile. Doi soţi şi trei fii. E prea mult. Te vei contrazice când va fi vorba de detalii.
— Ba n-am să mă contrazic. Îmi închipui că fii mei ar putea fi utili. Şi eu nu sunt la ordin, nu uita. Eu sunt liber profesionistă, ca să zic aşa. M-am băgat în treaba asta ca să mă distrez şi chiar am de gând să mă distrez.
— Aşa se pare, spuse Tommy şi adăugă întunecat: După părerea mea, toată treaba e o farsă.
— De ce spui asta?
— Ei bine, tu eşti la Sans Sousi de mai mult timp decât mine. Poţi spune sincer că oare crezi vreunul din oamenii de aseară ar putea fi un agent inamic periculos?
Tuppence răspunse gânditoare:
— Chiar că pare un pic incredibil. Există tânărul, desigur.
— Carl von Deinim. Poliţia îi verifică pe refugiaţi, nu-i aşa?
— Aşa cred. Totuşi, s-ar putea reuşi. E un tânăr atrăgător, să ştii.
— Asta însemnând că fetele îi vor spune nişte lucruri? Dar care fete? Pe aici nu găseşti fiice de generali sau amirali. Poate că iese la plimbare cu un comandant de companie al serviciului de control aerian.

— Taci, Tommy. Ar trebui să luăm în serios treaba asta.
— O iau în serios. Doar că simt că umblăm după cai verzi pe pereţi.
Tuppence spuse serioasă:
— E prea devreme de spus asta. În definitiv, în afacerea asta nimic nu o să fie bătător la ochi. Ce zici de doamna Perenna?
— Da, spuse gânditor Tommy. O avem pe doamna Perena, recunosc, ea necesită ceva explicaţii.
— Şi noi? Adică, noi cum o să cooperăm?
— Nu trebuie să fim văzuţi prea mult împreună.
— Nu, ar fi fatal să dăm de bănuit că ne cunoaştem mai bine decât părem. Ce vreau eu să hotărâm este atitudinea. Cred… Da, cred că urmărirea e cea mai bună cale.
— Urmărirea?
— Exact. Eu te urmăresc pe tine, mă ţin scai de tine, tu îţi dai toată silinţa să scapi dar, cavaler cum eşti, nu întotdeauna reuşeşti. Eu am avut doi soţi şi simt în căutarea celui de al treilea. Tu joci rolul văduvului vânat. Când şi când te prind undeva, într-o cafenea sau plimbându-te pe ţărm. Toţi îşi vor da coate şi vor găsi treaba foarte amuzantă văzându-ne împreună, vor chicoti şi vor spune: „Uitaţi-vă la sărmanul Meadowes”.
Tommy o apucă bine de braţ.
— Uită-te în faţa ta, spuse el.
Lângă colţul unui adăpost, un tânăr discuta cu o fată. Amândoi erau foarte serioşi, foarte absorbiţi de cele ce spuneau.
Tuppence spuse moale:
— Carl von Deinim. Cine e fata, mă întreb?
— Indiferent cine e, arată nemaipomenit de bine.
Tuppence dădu din cap. Ochii ei poposiră gânditori pe faţa oacheşă şi pătimaşă, şi pe puloverul mulat care dezvăluia curbele siluetei fetei. Ea vorbea convingător, apăsat. Carl von Deinim o asculta.
Tuppence murmură:

— Cred că acum trebuie să ne despărţim.

— Corect, aprobă Tommy şi, întorcându-se o luă în direcţia opusă.

La capătul promenadei se întâlni cu maiorul Bletchley. Acesta îl privi bănuitor, apoi mormăi:

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa.

— Văd că eşti ca mine, te scoli devreme, observă Bletchley.

— Am prins obiceiul ăsta în Est. Sigur, asta a fost acum mulţi ani, dar încă mă trezesc devreme.

— Şi e foarte bine, spuse cu aprobare maiorul Bletchley. Doamne, tipii ăştia tineri din ziua de azi îmi fac greaţă. Băi fierbinţi, coboară la micul dejun la ora zece sau mai târziu. Nu-i de mirare că nemţii ne-au luat-o înainte. N-avem vână. O gloată de căţeluşi pufoşi. Oricum, armata nu mai este ce era. Soldaţii noştri sunt înveliţi la culcare şi li se pun în pat sticle cu apă fierbinte. Puh! Îmi fac greaţă!

Tommy clătină din cap melancolic şi, astfel încurajat, maiorul Bletchley continuă:

— Disciplină, de asta e nevoie. Disciplină. Cum o să câştigăm războiul fără disciplină? Ştii, domnule, unii din tipii ăştia vin la paradă în pantaloni largi; aşa mi s-a spus. Nu ne putem aştepta să câştigăm un război în felul ăsta. Pantaloni largi! Dumnezeule!

Domnul Meadowes se hazardă să spună că lucrurile nu mai erau ca odinioară.

— De vină e numai democraţia asta, spuse mohorât maiorul Bletchley. Poţi exagera orice. După părerea mea, se exagerează cu democraţia. Ofiţerii se amestecă cu soldaţii, mănâncă laolaltă în restaurante… Puf! soldaţilor nu le place asta. Trupele ştiu ce se cuvine şi ce nu.

— Desigur, zise domnul Meadowes. Eu unul nu mă pricep cu adevărat la probleme de armată…

Maiorul îl întrerupse, aruncând o privire rapidă în jur.

— Ai luptat în ultimul război?

— Oh, da.

— Mă gândeam eu. Se vede că ai fost instruit. După umeri. În ce regiment?

— Regimentul cinci, Carfeshires, răspunse Tommy ţinând minte trecutul militar al lui Meadowes.

— Ah, da, Salonic!

— Da.

— Eu am fost în Mesopotamia.

Bletcheley se lansă în amintiri. Tommy ascultă politicos. Bletchley încheie furios:

— Şi mai vor să mă folosească acum? Nu, nu mai vor. Sunt prea bătrân. I-aş putea învăţa pe unii din ţâncii ăştia câte ceva despre război.

Tommy încercă să schimbe subiectul…

— Ştii ceva despre această doamnă… Blenkensop, parcă?

— Da, Blenkensop. Nu arată rău, un pic cam bătrâioară, şi vorbeşte cam mult. O femeie de treabă, dar prostuţă. Nu, n-o cunosc. E doar de două zile la Sans Souci. De ce întrebi?

— S-a întâmplat s-o întâlnesc puţin mai înainte. Mă întrebam dacă întotdeauna iese atât de devreme.

— Nu ştiu. De regulă femeile nu se dau în vânt după plimbări înainte de micul dejun, slavă Domnului.

— Amin, spuse Tommy şi continuă: Eu nu prea mă pricep să întreţin conversaţii politicoase înainte de micul dejun. Sper că n-am fost necioplit cu femeia, dar voiam să-mi fac plimbarea zilnică.

Maiorul Bletchley manifestă o simpatie bruscă.

— Sunt de partea dumitale, Meadowes. Te înţeleg, femeile sunt foarte bune la locul lor, dar nu înainte de micul dejun. Chicoti. Mai bine ai grijă, bătrâne. E văduvă, să ştii.

— Serios?

Maiorul îl înghionti în coaste.

— Noi ştim cum sunt văduvele. A îngropat doi bărbaţi şi, după părerea mea, e în căutarea numărului trei. Cască bine ochii, Meadowes. Fii atent. Ăsta e sfatul meu.

Extrem de bine dispus, maiorul Bletchley făcu stânga împrejur şi porni înapoi spre Sans Souci pentru micul

dejun.

Între timp, Tuppence îşi continuase plimbarea pe esplanadă, trecând foarte aproape de adăpost şi de cei doi tineri care discutau acolo. În trecere, prinse câteva vorbe. Cea care vorbea era fata.

— Dar trebuie să fii atent, Carl. Cea mai mică bănuială…

Tuppence nu mai auzi şi restul. Cuvinte sugestive? Da, dar puteau fi interpretate în fel şi chip, absolut inofensiv. Discret, se întoarse şi trecu iar pe lângă cei doi. Din nou îi ajunseră la ureche câteva vorbe.

— Englezi aroganţi şi detestabili…

Sprâncenele doamnei Blenkesop se înălţară uşor.

Carl von Deinim era un refugiat din cauza persecuţiei naziste, iar Anglia îi acordase azil şi adăpost. Nu era nici înţelept, nici cuviincios să asculte şi să încuviinţeze asemenea vorbe.

Tuppence se întoarse iar. Dar de data asta, înainte să ajungă la adăpost, cei doi se despărţiră brusc. Fata traversă drumul îndepărtându-se de ţărm, Carl von Deinim veni în direcţia lui Tuppence.

Dacă ea nu s-ar fi oprit, poate că el n-ar fi recunoscut-o. În faţa ezitării ei, îşi lipi rapid călcâiele şi se înclină.

Tuppence ciripi:

— Bună dimineaţa, domnule von Deinim. E o dimineaţă încântătoare.

— Da. Vremea e grozavă.

— Asta m-a ispitit. Nu ies des înainte de micul dejun. Dar într-o aşa dimineaţă… Şi cum n-am dormit prea bine… Am descoperit că de multe ori nu dormi bine într-un loc străin. Îţi ia o zi sau două să te acomodezi.

— Da, fără îndoială că aşa e.

— Şi mica plimbare de acum mi-a făcut poftă de mâncare.

— Vă întoarceţi acum la Sans Souci? Dacă îmi permiteţi, vă însoţesc.

Porni grav alături de ea.

Tuppence întrebă:

— Şi dumneata ieşi ca să capeţi poftă de mâncare?

El clătină cu gravitate din cap.

— Nu. Mi-am luat deja micul dejun. Sunt în drum spre muncă.

— Muncă?

— Sunt cercetător chimist.

„Deci asta eşti” se gândi Tuppence, uitându-se pe furiş la el.

Carl von Deinim continuă cu glas rigid:

— Am venit în ţara asta ca să scap de persecuţia nazistă. Aveam foarte puţini bani şi nici un prieten. Acum fac o muncă utilă la care mă pricep.

Se uita drept în faţa lui. Tuppence era conştient de faptul că un sentiment puternic îl anima, fără a fi, însă vizibil.

Murmură vag:

— Da, înţeleg. E foarte lăudabil.

Carl von Deinim spuse:

— Cei doi fraţi ai mei sunt în lagăre de concentrare. Tata a murit într-un lagăr. Mama a murit de durere şi teamă.

Tuppence se gândi: „Spune asta de parcă ar fi învăţat-o pe dinafară”.

Din nou se uită pe furiş la el. El continuă să privească drept în faţă, cu chipul impasibil.

Câteva minute merseră în tăcere. Doi bărbaţi trecură pe lângă ei. Unul din aceştia aruncă o privire rapidă spre Carl. Tuppence îl auzi spunându-i tovarăşului său.

— Pun pariu că tipul ăsta e neamţ.

Tuppence văzu cum obrajii lui Carl von Deinim se colorară.

Brusc, el îşi pierdu controlul. Valul acela de emoţie ascunsă ieşi la suprafaţă. Se bâlbâi.

— Aţi auzit… Aţi auzit… Asta se spune… Eu…

Tuppence redeveni dintr-o dată adevărata fiinţă care era. Rosti cu glas vioi şi convingător.

— Dragul meu băiat, nu fi tâmpit. Nu le poţi avea pe amândouă.

El întoarse capul şi o privi lung.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Eşti refugiat. Trebuie să accepţi şi binele şi răul. Trăieşti, ăsta e lucrul principal. Trăieşti şi eşti liber. Cât despre celălalt – dă-ţi seama că e inevitabil. Ţara asta e în război. Dumneata eşti neamţ. Zâmbi subit. Nu te aştepta ca un simplu om de pe stradă să facă deosebirea între nemţii buni şi nemţii răi, dacă pot să mă exprim aşa.

El continuă să se uite la ea. Ochii lui, atât de albaştri, erau pătrunzători. Apoi, dintr-o dată, zâmbi şi zise:

— Despre pieile roşii se spunea, nu-i aşa, că un indian bun era un indian mort. Râse. Ca să fiu un bun german trebuie să fiu la timp la lucru. Vă rog să mă scuzaţi. Bună dimineaţa.

Iarăşi acea plecăciune ţeapănă. Tuppence se uită după el. Îşi spuse: „Doamnă Blenkensop, ai avut o scăpare atunci. Fii foarte atentă pe viitor. Şi acum spre Sans Souci, la micul dejun”.

Uşa hotelului de la Sans Souci era deschisă. Înăuntru, doamna Perenna purta o conversaţie viguroasă cu cineva.

— Şi să-i spui ce cred despre ultimul lot de margarină. Şunca s-o iei de la Quillers, ultima dată era cu două pence mai ieftină acolo, şi ai grijă cu varza… Se întrerupse la intrarea lui Tuppence. Oh, bună dimineaţa, doamnă Blenkensop, sunteţi matinală. N-aţi luat încă micul dejun. Totul e pregătit în sufragerie. Adăugă, arătând spre însoţitoarea ei: Fiica mea Sheila. N-aţi cunoscut-o. A fost plecată şi a venit acasă abia azi noapte.

Tuppence se uită cu interes la chipul însufleţit şi frumos. Nu mai era plin de energie tragică, acum era plictisit şi ostil. „Fiica mea Sheila”. Sheila Perenna.

Tuppence îngână câteva vorbe plăcute şi se duse în sufragerie. Trei persoane luau micul dejun – doamna Sprot şi fetiţa ei, şi masiva doamnă O’Rourke. Tuppence spuse „Bună dimineaţa”, iar doamna O’Rourke răspunse cu un zdravăn „Mulţumesc, la fel”, care înăbuşi salutul mai anemic al doamnei Sprot.

Bătrâna se uită la Tuppence cu un gen de interes devorator. Spuse:

— E bine să faci o plimbare înainte de micul dejun, îţi face poftă de mâncare.

Doamna Sprot îi zise odraslei ei:

— Pâine şi lapte delicioase, iubito, şi se aventură să introducă o lingură plină în gura domnişoarei Betty Sprot.

Aceasta evită cu isteţime tentativa printr-o mişcare bruscă din cap şi continuă să se uite cu ochi mari şi rotunzi la Tuppence.

Arătă spre nou venita cu un deget murdar de lapte, îi zâmbi ameţitor şi gânguri:

— Ga-ga-ba-ba…

— Vă place! Strigă doamna Sprot zâmbindu-i cu toată faţa lui Tuppence. Uneori este foarte timidă cu străinii.

— Ba-ba, spuse Betty Sprot. Ah puuh ah bag, adăugă ea apăsat.

— Şi ce vrea ea să spună prin asta? Întrebă cu interes doamna O’Rourke.

— Încă nu vorbeşte foarte clar, mărturisi doamna Sprot. Abia a împlinit doi ani, să ştiţi. Mă tem că majoritatea din ce spune sunt prostii. Totuşi, ştie să spună „Mama”, nu-i aşa, iubito?

Betty se uită gânditoare la mama ei şi rosti cu un aer de finalitate:

— Cioc pui-pui.

— Ăsta a limbajul pe care îl au îngeraşii, la vârsta asta, bubui doamna O’Rourke. Betty, iubito, acum spune „Mama”.

Betty se uită cu asprime la doamna O’Rourke, se încruntă şi rosti foarte accentuat:

— Nazit…

— Uite că-şi dă toată silinţa! E o fetiţă dulce şi fermecătoare.

Doamna O’Rourke se ridică, îi zâmbi într-o manieră feroce lui Betty şi ieşi greoaie din cameră.

— Ga, ga, ga, gânguri Betty cu supremă satisfacţie şi bătu cu o lingură în masă.

Tuppence întrebă zâmbind:

— Ce înseamnă, de fapt, Na-zit?

Doamna Sprot se îmbujoră.

— Ştiţi, asta spune Betty când nu-i place cineva sau ceva.

— Bănuiam eu, spuse Tuppence.

Ambele femei râseră.

Doamna Sprot zise:

— Doamna O'Rourke vrea să fie amabilă, dar e cam alarmantă cu vocea aia profundă a ei şi mărgelele şi… Şi tot.

Cu capul într-o parte, Betty îi chiui lui Tuppence.

— A prins drag de dumneavoastră, doamnă Blenkensop, spuse doamna Sprot.

Tuppence avu impresia că în glasul ei se simţea o uşoară gelozie. Tuppence se grăbi să îndrepte lucrurile.

— Copiilor întotdeauna le place un chip nou, nu-i aşa?

Uşa se deschise şi intrară maiorul Bletchley şi Tommy. Tuppence deveni ca un arc.

— Ah, domnule Meadowes! Strigă ea. Te-am bătut. Am trecut prima linia de sosire. Dar ţi-am lăsat şi dumitale puţină mâncare.

Arătă cu un gest foarte slab locul de lângă ea. Tommy, murmurând vag: „Oh… Ăă… Mulţumesc", se aşeză la celălalt capăt al mesei.

Betty Sprot spuse „Putci!" împroşcându-l cu lapte pe maiorul Bletchley, a cărei faţă luă brusc o expresie încurcată dar încântată.

— Şi ce face mica domnişoară Cucu-Bau în dimineaţa asta? Întrebă el prosteşte. Cucu-Bau! Adăugă el mimând jocul cu ajutorul unui ziar.

Betty ţipă de încântare.

Tuppence se simţi cuprinsă de îndoieli serioase.

„Trebuie să fie vreo greşeală, îşi zise ea. Nu se poate să se petreacă ceva aici. Pur şi simplu nu se poate!"

Să consideri Sans Souci un cartier al Coloanei a Cincea aveai nevoie de înzestrarea mentală a Reginei Albe din Alice.

Capitolul III

Pe terasa acoperită de afară, domnişoara Minton tricota.

Domnişoara Minton era slabă şi colţuroasă, cu un gât subţire şi aţos. Purta pulovere de culoarea cerului şi lanţuri sau şiraguri de mărgele. Fustele ei erau din tweed şi atârnau deprimant la spate. O salută cu vioiciune pe Tuppence.

— Bună dimineaţa, doamnă Blenkensop. Sper că aţi dormit bine.

Doamna Blenkensop mărturisi că niciodată nu dormea bine în primele două nopţi într-un pat străin. Domnişoara Minton spuse că la fel păţea şi ea.

Doamna Blenkensop zise: „Ce coincidenţă, şi ce model frumos tricotaţi!” Domnişoara Minton, roşind de plăcere, îl expuse. Da, era destul de neobişnuit şi foarte simplu, de fapt. Putea să i-l arate uşor doamnei Blenkensop dacă aceasta dorea. Oh, domnişoara Minton era foarte amabilă, dar doamna Blenkensop era tare proastă, nu se pricepea prea bine la tricotat, nu ca să facă modelele, adică. Ea ştia să tricoteze doar lucruri simple, precum capişoane cu gât şi umeri, şi chiar şi acum se temea că greşise undeva. Cumva nu arăta corect, nu-i aşa?

Domnişoara Minton aruncă un ochi expert la împletitura kaki. Cu blândeţe, arătă exact unde era greşeala. Recunoscătoare, Tuppence îi dădu capişonul la îndreptat. Domnişoara Minton manifestă amabilitate şi superioritate. Oh, nu, nici un deranj. Ea tricota de atâţia ani!

— Eu n-am tricotat deloc înainte de acest război cumplit, mărturisi Tuppence. Dar te simţi atât de îngrozitor încât trebuie să faci ceva.

— Da, fiul meu cel mare. E un băiat grozav, deşi prespun că toate mamele spun asta. Şi mai am un băiat în Air Force şi Cyril, cel mai mic, e în Franţa.

— Vai, vai, ce neliniştită trebuie să fiţi!

Tuppence se gândi: „Oh, Derek, scumpul meu Derek… Tu departe, în plin iad, iar eu fac aici pe proasta, jucând lucrul pe care chiar îl simt.”

Spuse cu toată sinceritatea:

— Cu toţii trebuie sa fim curajoşi, nu-i aşa? Să sperăm că totul se va termina curând. Zilele trecute mi s-a spus de către o înaltă autoritate că nemţii nu mai pot rezista mai mult de două luni.

Domnişoara Minton dădu din cap cu atâta putere încât toate şiragurile ei de mărgele zornăiră şi se bălăbăniră.

— Da, chiar aşa, şi eu cred (îşi coborî misterios glasul) că Hitler suferă de o boală absolut fatală – o să înnebunească de tot până în august.

Tuppence zise cu vioiciune.

— Toate bombardamentele astea sunt ultimul efort al nemţilor. Cred că în Germania lipsurile sunt ceva de speriat. Oamenii din fabrici sunt foarte nemulţumiţi. Toată buba se va sparge.

— Ce e asta? Ce sunt toate astea?

Domnul şi doamna Cayley ieşiră pe terasă, domnul Cayley punând agitat întrebările. Se instalară într-un scaun iar soţia sa îi puse o pătură pe genunchi. El repetă agitat:

— Ce spuneaţi?

— Spuneam că până la toamnă totul se va termina, răspunse domnişoara Minton.

— Prostii, spuse domnul Cayley. Războiul ăsta o să dureze cel puţin şase ani.

— Oh, domnule Cayley! Protestă Tuppence. Chiar credeţi asta?

Domnul Cayley se uita bănuitor în jur.

— E curent? Îngână el. Poate ar fi mai bine să-mi mut scaunul în colţ.

Urmă reinstalarea domnului Cayley. Soţia lui, o femeie cu faţa neliniştită, care părea să nu aibă alt scop în viaţă decât să îndeplinească dorinţele domnului Cayley, îşi făcea

întruna de lucru manevrând pături şi pernuţe şi întrebând: „Acum e bine, Alfred?” „N-ar trebui, poate să-ţi pui ochelarii de soare? Dimineaţa asta e cam strălucitoare.”

Domnul Cayley răspunse iritat:

— Nu, nu. Nu te agita, Elizabeth. Mi-ai adus fularul? Nu, nu, fularul de mătase. Oh, înţeleg, nu contează. E bun şi ăsta, deocamdată. Dar nu vreau să mi se încingă gâtul, iar lâna pe soarele ăsta… Poate ar fi mai bine să mi-l aduci pe celălalt. Îşi întoarse atenţia la problemele de interes public. Da, spuse el. Îi dau şase ani.

Ascultă cu plăcere protestele celor două femei.

— Dumneavoastră, dragi doamne, vă amăgiţi cu speranţe deşarte. Eu cunosc Germania. Pot spune că cunosc extrem de bine Germania. Înainte de a mă retrage din afaceri umblam foarte mult. Berlin, Hamburg, München, le cunosc pe toate. Vă pot asigura că Germania poate să reziste practic la infinit. Cu Rusia în spate…

Domnul Cayley o dădu înainte triumfător, înălţându-se numai când soţia lui îi aduse fularul de mătase şi îi înfăşură gâtul cu el.

Doamna Sprot o aduse afară pe Betty şi o instală împreună cu un căţel de pluş căruia îi lipsea o ureche, şi o jacheţică de lână pentru păpuşi.

— Gata, Betty, zise ea. Tu îmbracă-l pe Bonzo pentru plimbare în timp ce mami se pregăteşte şi ea.

Glasul domnului Cayley continuă să sune cadenţat, recitând statistici şi cifre, toate cu caracter deprimant. Monologul era punctat de ciripitul vesel al lui Betty care vorbea pe limba ei cu Bonzo.

— Trucle… Trucly… Pah bat, spuse Betty.

Apoi, când o pasăre poposi în apropierea ei, întinse mânuţele spre ea şi gânguri. Pasărea zbură, iar Betty se uită la cei din jur şi rosti clar:

— Pui.

— Copila asta învaţă să vorbească minunat, spuse domnişoara Minton. Spune „Ta-ta”, Betty. „Ta-ta”.

Betty se uită cu răceală la ea şi rosti:

— Gluck!

Apoi băgă cu forţa un picior al lui Bonzo pe mâneca jacheţelei şi, mergând clătinându-se până la scaun, ridică pernuţa şi îl împinse pe Bonzo în spatele ei. Chicotind veselă, spuse:

— Acunde! Bau bau. Acunde!

Domnişoara Minton, în rol de translator, spuse cu mândrie:

— Îi place la nebunie de-a v-aţi ascunselea. Întotdeauna ascunde câte ceva. Strigă cu mirare exagerată: Unde e Bonzo? Unde e Bonzo? Unde poate să fi plecat Bonzo?

Betty se trânti jos şi se distră pe cinste.

Domnul Cayley, care îşi văzu ignorate explicaţiile privitoare la metodele Germaniei de a înlocui materiile prime, se arătă jignit şi tuşi agresiv.

Doamna Sprot ieşi cu pălăria pe cap şi o ridică pe Betty. Atenţia reveni la domnul Cayley.

— Ce spuneaţi, domnule Cayley? Întrebă Tuppence.

Dar domnul Cayley era ofensat. Spuse cu răceală:

— Femeia asta îşi trânteşte mereu copilul jos şi aşteaptă ca alţii să aibă grijă de el. Cred că, până la urmă, am să-mi pun fularul de lână, draga mea. Soarele o să intre în nori.

— Oh, dar vă rugăm să continuaţi cu ce ne spuneaţi, zise domnişoara Minton. E atât de interesant!

Înmuiat, domnul Cayley îşi reluă discursul, înfăşurându-şi bine gâtul cu fularul de lână.

— Cum spuneam, Germania are un sistem perfect de…

Tuppence se întoarse spre doamna Cayley şi întrebă:

— Dumneavoastră ce credeţi despre război, doamnă Cayley?

Doamna Cayley tresări.

— Oh, ce cred eu? La… la ce vă referiţi?

— Credeţi că va mai dura şase ani?

Doamna Cayley spuse cu îndoială.

— Sper că nu. Asta e foarte mult, nu?

— Da. E mult. Ce credeţi cu adevărat?

Doamna Cayley păru foarte alarmată de întrebare. Spuse:

— Oh, eu… Nu ştiu. Nu ştiu deloc. Alfred spune că va dura.

— Dar dumneavoastră nu credeţi asta?

— Nu ştiu. E greu de spus, nu-i aşa?

Tuppence simţi un val de exasperare. Ciripitoarea domnişoară Minton. Dictatorialul domn Cayley, nătânga doamnă Cayley – erau aceşti oameni cu adevărat reprezentativi pentru compatrioţii ei? Era cu ceva mai bună doamna Sprot, cu faţa ei uşor tâmpă şi ochii ei albaştri spălăciţi? Ce putea găsi ea, Tuppence, aici? De bună seamă, niciunul dintre aceşti oameni…

Gândurile i se opriră. Simţi prezenţa unei umbre. Cineva în spatele ei care stătea pe terasă cu ochii aţintiţi asupra grupului. Iar în acei ochi era ceva… Dispreţ, oare?

Tuppence îşi zise: „Trebuie să aflu mai multe despre doamna Perenna.”

Tommy stabilea cele mai bune relaţii cu maiorul Bletchley.

— Ai adus nişte crose de golf cu dumneata, nu-i aşa, Meadwes?

Tommy îşi recunoscu vinovăţia.

— Ha! Îţi spun, ochii nu mă înşeală. Splendid! Trebuie să facem o partidă. Ai jucat vreodată pe terenurile de aici?

Tommy răspunse negativ.

— Nu sunt rele, nu sunt rele deloc. Cam scurtuţe, poate, dar au o privelişte minunată spre mare. Şi nu sunt niciodată foarte aglomerate. Ce-ar fi să vii cu mine în dimineaţa asta să jucăm o partidă?

— Mulţumesc foarte mult. Cu plăcere.

— Trebuie să spun că mă bucur că ai venit aici, remarcă Bletchley în timp ce urcau dealul. Sunt prea multe femei în casa aia. Te calcă pe nervi. Mă bucur că am un tip cu care să discut. Pe Cayley nu-l poţi pune la socoteală – omul ăsta e un fel de farmacie ambulantă. Nu vorbeşte decât de sănătatea lui şi de tratamentul pe care îl încearcă şi de pilulele pe care le ia. Dacă ar arunca toate cutiuţele alea cu

pastile şi ar merge zilnic zece mile pe jos ar fi un cu totul alt om. Singurul alt bărbat din casă e von Deinim şi, ca să spun adevărul, Meadowes, nu sunt prea liniştit în privinţa lui.

— Nu?

— Nu. Ai cuvântul meu, afacerea asta cu refugiaţii e periculoasă. Dacă ar fi după mine, i-aş închide pe toţi în lagăr.

— Un pic cam drastic, totuşi.

— Deloc. Războiul e război. Şi am bănuielile mele cu privire la conaşul Carl. În primul rând, e limpede că nu e evreu. Şi apoi, a venit aici cu doar cu o lună – numai o lună, reţine – înainte de a izbucni războiul. Lucrul ăsta e cam suspect.

— Deci dumneata crezi…?

— Spionaj – ăsta e jocul lui!

— Dar, de bună seamă, nu există nimic de mare importanţă militară sau navală prin împrejurimi, nu?

— Ah, bătrâne, aici intervine viclenia. Dacă ar fi fost undeva în apropiere de Plymouth sau Portsmouth ar fi fost sub observaţie strictă. Într-un loc adormit ca ăsta nimeni nu-şi bate capul. Dar e pe coastă, nu-i aşa? Adevărul e că guvernul e mult prea neglijent cu aceşti străini inamici. Oricine poate să vină aici şi să facă o faţă amărâtă şi să vorbească despre fraţii lui din lagărele de concentrare. Uită-te la tânărul ăsta – e numai aroganţă. E nazist, asta e – nazist.

— Ce ne trebuie cu adevărat în ţara asta sunt câţiva doctori vrăjitori?

— Cum aşa?

— Să miroasă spionii, explică serios Tommy. Ha, asta-i foarte bună – foarte bună. Să-i miroasă, da, sigur.

Convensaţia luă sfârşit căci ajunseseră la club.

Tommy fu înscris ca membru temporar, fu prezentat secretarului, un bărbat în vârstă cu o figură nătângă, şi plăti taxa corespunzătoare. Apoi Tommy şi maiorul începură partida.

Tommy era un jucător de golf mediocru. Fu bucuros să descopere că nivelul jocului său era exact ce îi trebuia noului său prieten. Maiorul câştigă cu doi la unu şi fu foarte fericit.

— Bună partidă, Meadowes, foarte bună partidă, ai avut ghinion cu lovitura aia care a trimis mingea afară exact în ultima clipă. Trebuie să jucăm mai des. Vino cu mine să te prezint unor tipi. Pe total, sunt de treabă, dar unii din ei au apucături de babă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ah, uite-l pe Haydoc – o să-ţi placă Haydoc. A fost în marină. Acum e pensionar. Are casa aia de pe stâncă, vecină cu a noastră. E responsabilul local cu apărarea antiaeriană.

Comandorul Haydoc era un bărbat masiv şi imens, cu o faţă bătătorită de vânt şi soare, cu ochi de un albastru intens, şi obiceiul de a-şi rosti majoritatea remarcilor strigând.

Îl salută cu prietenie pe Tommy.

— Aşadar ai venit să-i ţii de urât lui Bletehley la Sans Souci? E bucuros că mai e un bărbat acolo. Ţi s-a cam luat de societatea feminină, nu-i aşa, Bletehley?

— Eu nu prea sunt omul doamnelor, răspunse maiorul.

— Prostii, spuse Haydoc. Nu sunt genul de doamne care îţi plac dumitale, băiete, asta e. Nişte băbuţe aiurite de pensiune. Nu fac decât să bârfească şi să tricoteze.

— O uiţi pe domnişoara Perenna, spuse Bletehley.

— Ah, Sheila, da, e o fată atrăgătoare. După părerea mea, o frumuseţe comună.

— Sunt puţin îngrijorat din cauza ei, zise Bletchley.

— Cum adică? Bei ceva, Meadowes? Dumneata, Bletchley?

După ce băuturile fură comandate şi cei trei se instalară pe veranda clubului, Haydoc repetă întrebarea. Maiorul Bletchley răspunse cu o oarecare violenţă.

— Tipul ăla neamţ. Se vede prea mult cu el.

— S-a îndrăgostit de el, adică? Hm, asta-i rău. Sigur, e un tip arătos în felul lui. Dar n-o să ţină. N-o să ţină, Bletchley. Nu putem avea lucruri de genul ăsta. Asta se socoteşte

trădare cu inamicul. Unde le-o fi capul fetelor astea? Sunt o mulţime de tineri englezi decenţi prin preajmă.

Bletchley spuse:

— Sheila e o fată ciudată – face crize ciudate de bonsumflare când abia dacă vrea să discute cu cineva.

— Sânge spaniol, comentă comandorul. Tatăl ei era pe jumătate spaniol, nu-i aşa?

— Nu ştiu. E un nume spaniol, aş zice.

Comandorul se uită la ceas.

— E ora ştirilor. Mai bine am intra să le auzim.

Ştirile erau sărăcăcioase în ziua aceea, ceva mai sărăcăcioase decât fuseseră în ziarele de dimineaţă. După ce comentă în mod favorabil ultimele rânduri ale Air Force, comandorul trecu la dezvoltarea propriei teorii favorite conform căreia, mai devreme sau mai târziu, nemţii aveau să încerce o debarcare la Leahampton, argumentul lui fiind că acesta era un loc cu totul lipsit de importanţă.

— Nici măcar un tun antiaerian în locul ăsta! Ruşinos!

Argumentul nu fu dezbătut întrucât Tommy şi maiorul trebuiră să se întoarcă în grabă la Sans Souci pentru masa de prânz. Haydoc îl invită cu cordialitate pe Tommy să-i viziteze căsuţa, „Smugglers' Rest." 2

— Privelişte minunată, am plajă proprie, casa e utiliată cu tot ce trebuie. Adu-l cu dumneata, Bletchley.

Rămase stabilit ca Tommy şi maiorul Bletchley să-i facă o vizită în seara următoare.

După prânz, urmă o perioadă tihnită la Sans Souci. Domnul Cayley plecă să-şi facă „siesta", însoţit de devotata doamnă Cayley. Domnişoara Mint o conduse pe doamna Blenkensop la o mesagerie pentru a trimite pachete pe front.

Domnul Meadowes ieşi în Leahampton şi o luă în lungul ţărmului. Îşi cumpără câteva ţigări, se opri la Smith's pentru a-şi procura ultimul număr din Punch, se urcă într-un autobuz care avea o tăbliţă: „Digul vechi".

Digul vechi era la celălalt capăt al promenadei. Partea asta a Leahampton-ului era cunoscută de către agenţii imobiliari ca fiind cea mai puţin dorită. I se spunea West Leahampton şi avea o reputaţie proastă. Tommy plăti o taxă şi păşi pe dig. Acesta era o chestie şubredă, roasă de vânturi şi ploi, cu câteva automate muribunde plasate la intervaluri mari. Pe dig nu erau decât nişte copii care alergau în sus şi în jos şi scoteau ţipete care semănau foarte bine cu cele ale pescăruşilor, şi un bărbat solitar care pescuia la capătul digului.

Domnul Meadowes merse până la capăt şi se uită în apă. Apoi întrebă încetişor:

— Aţi prins ceva?

Pescarul clătină din cap.

— Nu muşcă des. Domnul Grant trase puţin de firul undiţei. Fără să se întoarcă, întrebă: Dar dumneata, Meadowes?

— Deocamdată n-am mare lucru de raportat, domnule. Mă infiltrez uşurel.

— Bun. Povesteşte-mi.

Tommy se aşeză astfel încât să poată ţine sub observaţie întregul dig. Apoi începu:

— Personajul meu a prins foarte bine, cred. Îmi închipui că aveţi deja o listă cu persoanele din casă. Grant aprobă din cap. Deocamdată nu e nimic de raportat. M-am împrietenit cu maiorul Bletchley. Azi dimineaţă am jucat golf cu el. Pare genul obişnuit de ofiţer trecut în rezervă. Puţin cam prea tipic. Cayley pare un ipohondru autentic. Şi ăsta ar fi un rol uşor de jucat. Conform spuselor lui, în ultimii câţiva ani a fost de multe ori în Germania. Apoi e von Deinim.

— Da, nu-i nevoie să-ţi spun că von Denim e cel care mă interesează cel mai mult, Meadowes.

— Credeţi că el e N?

Grant clătină din cap.

— Nu, nu cred. După cum văd eu treaba, N nu şi-ar putea permite să fie neamţ.

— Nici măcar un neamţ, fugit de persecuţia nazistă?

— Nici măcar asta. Noi stăm cu ochii pe ei, şi se ştie că stăm cu ochii pe toţi străinii inamici din ţara asta. Mai mult – şi asta e confidenţial, Beresford – aproape toţi străinii inamici între 16 şi 60 de ani vor fi internaţi în lagăre. Indiferent dacă adversarii noştri ştiu sau nu acest lucru, în orice caz ei pot anticipa că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Ei n-ar risca în veci ca şeful organizaţiei lor să fie închis. De aceea N trebuie să fie ori dintr-o ţară neutră, ori este (în aparenţă) englez. Sigur, acelaşi lucru e valabil şi pentru M. Nu, interesul meu faţă de von Deinim e următorul. El poate fi o verigă din lanţ. S-ar putea ca N sau M să nu fie Carl von Deinim şi prin el am putea fi conduşi la obiectivul nostru. Lucrul ăsta mi se pare extrem de posibil. Cu atât mai mult cu cât nu prea văd vreun alt locatar de la Sans Souci care ar putea fi persoana pe care o căutăm.

— Presupun că i-aţi verificat cât de cât, domnule.

Grant oftă adânc.

— Nu, tocmai asta nu pot să fac. Aş putea să spun destul de uşor celor de la Departament să-i verifice, dar nu pot să risc, Bereseford. Pentru că, vezi dumneata, putregaiul e chiar în Departament. O singură aluzie că stau cu ochii pe Sans Souci din vreun motiv, şi organizaţia ar putea afla. Aici intervii dumneata, cel din afară. De asta trebuie să lucrezi în întuneric, fără ajutor din partea noastră. E singura noastră şansă, şi nu îndrăznesc să risc să-i pun în gardă. O singură persoană am putut să verific.

— Pe cine, domnule?

— Pe însuşi Carl von Deinim. A fost destul de uşor. Rutina. Am pus să fie verificat nu din unghiul Sans Souci, ci ca străin dintr-o ţară inamică.

— Şi rezultatul? Întrebă curios Tommy.

Pe faţa celuilalt apăru un zâmbet ciudat.

— Conaşul Carl este exact ce spune că este. Tatăl lui a fost indiscret, a fost arestat şi a murit în lagărul de concentrare. Fraţii mai mari ai lui Carl sunt în lagăre. El a fugit în Anglia

cu o lună înainte de izbucnirea războiului. Von Deinim s-a arătat nerăbdător să ajute această ţară. Munca lui într-un laborator de cercetări chimice este excelentă şi foarte utilă în domeniul neutralizării anumitor gaze şi în experimentele de decontaminare generală.

— Deci e în regulă? Întrebă Tommy.

— Nu neapărat. Prietenii noştri germani sunt renumiţi pentru meticulozitatea lor. Dacă von Deinim a fost trimis în Anglia ca agent, s-a avut mare grijă ca dosarul lui să corespundă întru totul celor relatate de el însuşi despre sine. Există două posibilităţi. S-ar putea ca întreaga familie von Deinim să facă parte din aranjament lucru deloc improbabil sub zelosul regim nazist. Sau acesta nu este adevăratul Carl von Denim ci un om care joacă rolul lui Carl von Deinim.

— Înţeleg, spuse încet Tommy. Mie mi se pare un tip tare cumsecade.

Oftând, Grant spuse:

— Aşa sunt ei… Aproape întotdeauna aşa sunt. Slujba asta a noastră e ciudată. Ne respectăm adversarii şi ei ne respectă pe noi. De regulă îţi place opozantul tău, să ştii, chiar dacă îţi dai toată silinţa să-l dobori.

Urmă o tăcere în care Tommy se gândi la ciudatele anomalii ale războiului. Grant îi întrerupse cugetările.

— Dar există şi cei care nici nu ne plac, nici nu-i respectăm, iar aceştia sunt trădătorii din propriile noastre rânduri, oameni care îşi trădează ţara de bună voie şi acceptă slujbe şi promovări de la străinii care au cucerit-o.

Tommy spuse cu simţire:

— Dumnezeule, sunt de acord cu dumneavoastră. Ăsta-i un truc de dihor.

— Şi merită un sfârşit de dihor.

Tommy întrebă neîncrezător:

— Şi chiar există astfel… Astfel de porci?

— Pretutindeni. După cum ţi-am spus. În serviciul nostru. În forţele combatante. Pe băncile parlamentului, în posturi

înalte în ministere. Trebuie să-i demascăm, şi trebuie s-o facem repede. Asta nu se poate face de jos, de la fund – plevuşcă, oamenii care vorbesc prin parcuri, care îşi vând amărâtele de gazete veninoase, ei nu ştiu cine sunt marii granguri. Noi îi vrem pe marii granguri, ei sunt cei care pot provoca daune de neimaginat şi o vor face dacă nu intervine la timp.

Tommy zise încrezător:

— Vom interveni la timp, domnule.

— Ce te face să spui asta?

— Tocmai aţi spus-o dumneavoastră – trebuie!

Bărbatul cu undiţa se întoarse şi se uită atent câteva clipe la subalternul său. Îi plăcu ceea ce vedea. Spuse liniştit:

— Bun om.

Apoi continuă:

— Ce poţi să-mi spui despre femeile din casă. Ţi s-a părut ceva suspect acolo?

— Cred că e ceva ciudat cu femeia care conduce pensiunea.

— Doamna Perenna?

— Da. Nu ştiţi nimic despre ea?

Grant spuse încet:

— Am să văd ce pot face pentru a-i verifica antecedentele dar, după cum ţi-am spus, e riscant.

— Da, mai bine să nu riscăm. Ea e singura care mi se pare suspectă în vreun fel. Mai există o mamă tânără, o fată bătrână pisăloagă, nevasta toantă a unui ipohondru, şi o irlandeză cu un aspect destul de înfricoşător. La prima vedere, toate par inofensive.

— Astea sunt toate, nu?

— Nu. Mai e şi doamna Blenkensop, ea a sosit acum trei zile?

— Şi?

— Doamna Blenkensop e soţia mea.

— Poftim?

De mirare, Grant înălţă glasul. Se răsuci cu ochii scânteind de mânie…

— Parcă ţi-am spus, Beresford, să nu sufli o vorbă soţiei dumitale!

— Aşa e, domnule, şi n-am făcut-o. Dacă vreţi să mă ascultaţi…

Succint, Tommy îi relată ce se întâmplase. Nu îndrăzni să se uite la celălalt, şi avu grijă să nu-şi trădeze în glas mândria pe care o simţea.

După ce termină, se lăsă tăcerea. Apoi, celălalt scoase un sunet ciudat. Grant râdea. Râse timp de câteva minute, apoi spuse:

— Îmi scot pălăria în faţa acestei femei. Ca ea găseşti doar una la o mie!

— De acord, spuse Tommy.

— Easthampton o să moară de râs când, i-oi spune. M-a atenţionat să n-o las pe dinafară. Nu l-am ascultat. Totuşi, asta arată cât de prudenţi trebuie să fim. Credeam că mi-am luat toate măsurile de precauţie să nu fim auziţi. Am înghiţit momeala cu uşa trântită. Da, soţia dumitale e o femeie deşteaptă. Te rog să-i transmiţi din partea mea că-mi cer mii de scuze.

— Şi înţeleg că acum e inclusă şi ea în plan, nu?

Domnul Grant făcu o strâmbătură expresivă.

— Este, fie că vrem noi sau nu. Transmite-i că Departamentul va considera o onoare dacă ea va consimţi să lucreze alături de noi.

— Îi voi transmite, spuse Tommy cu un rânjet slab.

Grant spuse serios:

— Presupun că nu poţi s-o convingi să se întoarcă acasă, nu?

— N-o cunoaşteţi pe Tuppence.

— Cred că încep să o cunosc. Am spus asta pentru că… Ei bine, e o afacere periculoasă. Dacă ei se prind cine eşti dumneata sau ea…

Lăsă fraza neteriminată.

Tommy spuse cu gravitate:

— Înţeleg foarte bine, domnule.

— Dar presupun că n-ai putea să-ţi convingi soţia să rămână în afara pericolului.

Tommy spuse încetişor:

— Nu ştiu dacă chiar aş vrea să fac asta… Vedeţi dumneavoastră, eu şi Tuppence ne-am obişnuit să abordăm lucrurile împreună.

Capitolul IV

Când, chiar înainte de cină, Tuppence intră în holul de la Sans Souci, singura persoană de acolo era impunătoarea doamnă O'Rourke, care şedea lângă fereastră arătând ca un Buddha uriaş.

O întâmpină pe Tuppence cu multă vervă şi prietenie.

— Ah, iat-o pe doamna Blenkensop! Dumneata eşti ca mine; îţi place să cobori din timp şi să ai câteva momente de linişte înainte de a intra în sufragerie, iar camera asta e plăcută când e vremea bună şi ferestrele sunt deschise, astfel încât nu simţi miros de mâncare. În pensiunile astea mirosul e un lucru cumplit, mai ales când pe plită se găteşte usturoi sau varză. Ia loc, doamnă Blenkensop, şi spune-mi ce ai făcut într-o zi atât de frumoasă ca asta şi cum ţi se pare Leahampton.

Doamna O'Rourke avea ceva care exercita o fascinaţie profundă asupra lui Tuppence. Îi amintea vag de un căpcăun din basmele din copilărie. Cu corpolenţa ei, cu glasul ei profund, cu barba şi mustaţa ei vizibile, cu ochii ei adânci care licăreau şi impresia pe care o citea de a fi mai mare decât mărimea naturală, chiar că nu era departe de imaginea căpcăunului-femelă din copilărie.

Tuppence răspunse că credea că o să-i placă foarte mult Leahampton şi o să se simtă minunat acolo.

— Adică, adăugă ea cu un glas melancolic, atât de minunat cât pot să mă simt într-un loc în care asupra mea atârnă tot timpul neliniştea asta teribilă.

— Nu-ţi mai face griji, o sfătui liniştitor doamna O’Rourke. Băieţii dumitale se vor întoarce teferi la dumneata. Să nu te îndoieşti de asta. Spuneai că unul din ei este în Air Force?

— Da. Raymond.

— Şi acum e în Franţa, sau în Anglia?

— În prezent e în Egipt, dar din ce spunea în ultima lui scrisoare… Nu chiar „spunea”, căci noi avem un mic cod al nostru, anumite fraze înseamnă anumite lucruri. Cred că e absolut justificat, nu-i aşa?

Doamna O’Rourke răspunse prompt:

— Ba cred cu adevărat. Ăsta e privilegiul unei mame.

— Da, simt că trebuie să ştiu exact unde se află el.

Doamna O’Rourke dădu din capul ei de Buddha.

— Te înţeleg perfect. Dacă aş avea un băiat plecat, aş păcăli cenzura la fel ca dumneata. Şi celălalt băiat, cel din marină?

Tuppence se lansă îndatoritoare într-o saga a lui Douglas.

— Vedeţi dumneavoastră, spuse ea, mă simt tare pierdută fără cei trei băieţi ai mei. Niciodată până acum n-au mai fost cu toţii departe de mine. Toţi trei sunt tare drăguţi cu mine. Mă tratează mai mult ca pe o prietenă decât ca pe o mamă. Râse, mândră de sine. Uneori trebuie să mă uit urât la ei ca să-i fac să iasă în oraş fără mine. Iar după ce au plecat, chiar că nu ştiam ce să fac sau unde să mă duc. Contractul de închiriere a casei mele din Londra expira şi părea o prostie să-l reînnoiesc, şi m-am gândit că dacă m-aş duce într-un loc liniştit… Se întrerupse.

Buddha dădu iarăşi din cap.

— Sunt întru totul de acord cu dumneata. În prezent Londra nu e un loc în care să stai. E foarte sumbră. Şi eu am locuit acolo mulţi ani. Sunt negustorească de antichităţi, să ştii. Poate că ştii prăvălia mea din Cornaby Street, Chelsea? Pe firmă scria Kate Kelly. Şi ce lucruri încântătoare aveam acolo… Oh, chestii încântătoare! Majoritatea din sticlă… Waterford, Cork… O frumuseţe! Candelabre şi lustre şi boluri de punci şi aşa mai departe. Şi

sticlă din străinătate. Şi mic mobilier, nimic mare, în majoritate nuc şi stejar. Oh, nişte lucruri încântătoare, şi aveam nişte clienţi buni. Dar gata, când vine războiul, toate astea nu mai fac două parale. Am avut noroc că am închis afacerea fără pierderi mari.

În mintea lui Tuppence pâlpâi o amintire slabă. O prăvălie plină de sticlărie, prin care era greu să te mişti, un glas profund şi convingător, o femeie masivă, irezistibilă. Da, sigur, fusese în acea prăvălie.

Doamna O'Rourke continuă:

— Eu nu sunt una din cei cărora le place să se plângă – nu sunt ca unii din casa asta. Ca domnul Cayley, de pildă, cu fularul şi şalurile lui şi cu văicărelile lui despre faptul că afacerea lui o să se prăbuşească. Şi apoi mai e acea mică doamnă Sprot care se tot agită în legătură cu bărbatul ei.

— E plecat pe front?

— Nu el. El e un funcţionăraş de doi bani la o firmă de asigurări, atâta tot, şi e atât de îngrozit de raidurile aeriene încât şi-a adus soţia aici încă de la începutul războiului. Cred că asta e în regulă când e un copil la mijloc, dar doamna Sprot se frământă, cu toate că soţul ei vine aici când poate… Spune întruna că trebuie că lui Arthur îi este tare dor de ea. Dar, după părerea mea, Arthur nu se prea omoară de dorul ei – poate că şi-a găsit o alta.

Tuppence murmură:

— Îmi pare teribil de rău pentru toate aceste mame. Dacă îţi laşi copii să plece fără tine, nu încetezi să-ţi faci griji. Iar dacă pleci cu ei, e rău pentru bărbaţi să rămână singuri.

— Ah, da, şi e costisitor să ţii două case.

— Pensiunea asta pare foarte rezonabilă.

— Da, aş spune că merită banii. Doamna Perenna e un bun administrator. Dar e o femeie ciudată.

— În ce fel? Întrebă Tuppence.

Doamna O'Rourke spuse cu o licărire jucăuşă în ochi:

— Ai să mă consideri teribil de vorbăreaţă. E adevărat. Mă interesează toţi semenii mei, de asta stau în scaunul ăsta

cât de des pot. Vezi cine intră şi cine iese şi cine e în verandă şi ce se petrece în grădină. Despre ce discutăm?… Ah, da, despre doamna Perenna şi ciudăţenia ei. În viaţa acestei femei a existat o mare dramă, sau mă înşel eu foarte tare.

— Chiar credeţi asta?

— Da, cred. Şi ce mister ţese în jurul ei! „Şi de unde anume din Irlanda ai venit?” am întrebat-o. Şi, ce crezi, mi-a ascuns adevărul, declarând că nu era deloc din Irlanda.

— Credeţi că e irlandeză?

— Fireşte că e irlandeză. Îmi cunosc coregionalii. Aş putea să-ţi spun comitatul din care vine. Dar uite! „Sunt englezoaică”, spune ea. „Iar soţul meu era spaniol…”

Doamna O’Rourke se întrerupse brusc căci în cameră intră doamna Sprot, urmată îndeaproape de Tommy. Tuppence adoptă imediat o atitudine volubilă.

— Bună seara, domnul Meadowes. Arătaţi foarte vioi în seara asta.

— Multă mişcare, ăsta-i secretul. O partidă de golf azi dimineaţă şi o plimbare pe ţărm după-amiază.

Millicent Sprot spuse:

— Am dus copilul pe plajă în după-amiaza asta. Ea a vrut să se bălăcească în apă, dar m-am gândit că este cam frig. Am ajutat-o să construiască un castel de nisip, şi un câine a fugit cu lucrul meu de mână deşirând metri întregi din el. Atât de supărător, şi atât de dificil să prind iar toate ochiurile alea! Nu sunt deloc pricepută la tricotat.

— Te descurci bine cu capişonul ăla, doamnă Blenkensop, spuse doamna O’Rourke, îndreptându-şi brusc atenţia spre Tuppence. Îţi merg mâinile, nu glumă. Şi eu credeam că domnişoara Minton a spus că eşti începătoare.

Tuppence roşi uşor. Doamna O’Rourke avea ochi buni. Cu un aer uşor ofensat. Tuppence zise:

— Am tricotat mult la viaţa mea. I-am spus domnişoarei Minton asta. Dar cred că ei îi place să dea lecţii.

Toată lumea râse în semn de aprobare, şi după câteva minute intră şi restul grupului şi se auzi sunetul gongului.

În timpul mesei fu abordat subiectul captivant despre spioni. Fură repovestite bine cunoscutele istorioare. Călugăriţa cu braţul musculos, clericul coborând cu paraşuta şi folosind un limbaj nebisericesc când ateriză ca un bolovan, bucătăreasa austriacă ce avea ascuns un radio în şemineul din camera ei, şi aşa mai departe. Asta conduse uşor la activitatea Coloanei a Cincea. La denunţările fasciştilor britanici, ale comuniştilor, ale Partidului Păcii, a bărbaţilor care, din motive etice, refuzau să facă armata. Era o conversaţie foarte firească ce putea fi auzită aproape zilnic, cu toate acestea Tuppence urmărea cu atenţie feţele şi comportamentul celor care participau la discuţie, din dorinţa de a surprinde vreo expresie sau vreo vorbă grăitoare. Dar nu exista nimic. Singura care nu participa la discuţie era Sheila Perenna, dar acest fapt putea fi pus pe seama obişnuitului ei fel de a fi taciturn. Şedea acolo, îmbufnată şi gânditoare, Carl von Deinim era plecat în seara asta, astfel încât se putea vorbi slobod.

Sheila vorbi o singură dată către sfârşitul cinei.

Doamna Sprot tocmai spusese cu glasul ei subţirel:

— Părerea mea e că marea greşeală pe care au făcut-o nemţii în ultimul război a fost că au împuşcat-o pe sora Cavall. Asta i-a întors pe toţi împotriva lor.

Atunci, aruncându-şi capul pe spate, Sheila întrebă cu aprindere:

— Şi de ce să n-o fi împuşcat? Era spioană, nu-i aşa?

— Oh, nu, nu spioană.

— A ajutat englezi să evadeze – într-o ţară inamică. E acelaşi lucru. De ce nu trebuia să fie împuşcată?

— Oh, dar să împuşti o femeie… Şi o soră medicală…

Sheila se ridică.

— Eu cred că nemţii au procedat foarte corect, spuse ea.

Desertul, constând din nişte banane necoapte şi câteva portocale obosite, era pe masă de câtva timp. Toţi se

ridicară şi trecură în hol la cafea.

Numai Tommy se furişă discret în grădină. O găsi pe Sheila Perenna aplecată peste zidul terasei, uitându-se la mare. Veni şi rămase lângă ea.

— Frumoasă noapte, spuse el.

Cu un glas coborât şi intens, fata răspunse:

— Ar putea fi…

Tommy se uită cu îndoială la ea. Simţi dintr-o dată atracţia şi vitalitatea fetei. În ea exista o viaţă tumultoasă, un fel de forţă irezistibilă. Se gândi că era genul de fată după care un bărbat îşi putea prinde uşor capul.

— Dacă n-ar fi fost războiul, vrei să spui? Întrebă el.

— Nu mă refer de loc la asta, urăsc războiul.

— La fel ca noi toţi. Şi noi îl urâm.

— Nu în felul la care mă refer eu. Eu urăsc împunsăturile legate de el, mulţumirea de sine, patriotismul oribil!

— Patriotismul? Întrebă uimit Tommy.

— Da, urăsc patriotismul, înţelegeţi? Toată povestea asta cu ţara, ţara, ţara! Să-ţi trădezi ţara, să mori pentru ţară, să-ţi serveşti ţara. De ce ar trebui să însemne ţara ceva?

— Nu ştiu. Pur şi simplu înseamnă.

— Nu şi pentru mine! Dumneavoastră credeţi în Imperiul Britanic şi în stupiditatea de a muri pentru ţara ta.

Tommy zise sec:

— Ţara mea nu pare deosebit de nerăbdătoare de a-mi da voie să mor pentru ea.

— Da, dar vreţi s-o faceţi. Şi e atât de stupid! Nimic nu merită să mori pentru el. Totul e o idee, o vorbă goală, o idioţenie. Ţara mea nu înseamnă nimic pentru mine.

— Într-o zi vei fi surprinsă să descoperi că înseamnă, spuse Tommy.

— Nu. Niciodată. Am suferit… Am văzut…

Se opri, apoi se întoarse impetuos şi brusc către el.

— Ştiţi cine a fost tatăl meu?

— Nu.

Interesul lui Tommy spori.

— Se numea Patrick Maguire. A luptat în ultimul război. A fost împuşcat ca trădător! De pomană! Pentru o idee. De ce n-o fi stat el liniştit acasă să-şi vadă de treburile lui în loc să se înroleze cu ceilalţi irlandezi? Pentru unii e un martir, pentru alţii e un trădător. Eu cred că a fost doar prost!

Tommy auzea valul de răzvrătire ieşind la suprafaţă.

— Deci asta e umbra cu care ai crescut?

— Umbra e în regulă. Mama şi-a schimbat numele. Câţiva ani am trăit în Spania. Ea spune mereu că tata era pe jumătate spaniol. Oriunde mergem, întotdeauna minţim. Am fost pe tot continentul. În cele din urmă am venit aici şi am deschis pensiunea asta. Cred că ăsta e cel mai nesuferit lucru pe care l-am făcut.

— Cum a luat mama dumitale… Lucrurile?

— Vă referiţi la moartea tatei?

Sheila rămase tăcută câteva clipe, încruntată, gânditoare. Spuse încet:

— Niciodată n-am ştiut cu adevărat… Nu vorbeşte niciodată despre asta. Nu e uşor să ştii ce simte sau gândeşte mama.

Tommy dădu din cap îngândurat.

Sheila zise brusc:

— Nu ştiu de ce v-am spus asta. M-am îndrăgostit. De la ce a pornit totul?

— De la discuţia despre Edith Cavell.

— Oh, da – patriotismul. Am spus că îl urăsc.

— Nu cumva uiţi cuvintele sorei Cavell?

— Ce cuvinte?

— Cele dinainte de a muri. Nu ştii ce a spus?

Tommy repetă cuvintele:

— Patriotismul nu e destul… Trebuie să n-am pic de ură în inima mea.

— Oh! Sheila rămase şocată o clipă.

Apoi întorcându-se repede, dispăru în umbra grădinii…

— Aşa că vezi tu, Tuppence, totul s-ar potrivi.

Tuppence dădu gânditoare din cap. Plaja din jurul lor era pustie. Tuppence stătea rezemată – de un dig, Tommy şedea deasupra digului, de unde putea să vadă dacă cineva se apropia pe esplanadă. Nu că se aştepta să vadă pe cineva. Ştia destul de precis unde erau ceilalţi în dimineaţa asta. Pentru orice eventualitate, întâlnirea lui cu Tuppence avea semnele unei întâlniri întâmplătoare, plăcută pentru doamnă şi uşor alarmantă pentru sine.

Tuppence întrebă:

— Doamna Perenna?

— Da. M sau N. Ea satisface condiţiile.

— Da. Este irlandeză – după cum bine a ghicit doamna O'Rourke – şi nu vrea să recunoască faptul. A umblat mult pe continent. Şi-a schimbat numele în Perenna, a venit aici şi a deschis pensiunea asta. Un camuflaj splendid, plin de plicticoşi inofensivi. Soţul ei a fost împuşcat ca trădător – avea toate stimulentele să conducă o Coloană a Cincea în ţara asta. Da, se potriveşte. Crezi că şi fata e amestecată?

— Categoric nu. Altfel nu mi-ar fi spus toate astea. Mă simt cam ticălos, să ştii.

Tuppence dădu din cap cu înţelegere.

— Da, aşa se întâmplă. Într-un fel e treabă murdară.

— Dar foarte necesară.

— Oh, desigur.

Tommy spuse, înroşindu-se uşor:

— Nu-mi place să mint, cum nu-ţi place nici ţie…

Tuppence îl întrerupse.

— Pe mine nu mă deranjează câtuşi de puţin să mint. Ca să fiu sinceră, minciunile îmi provoacă multă plăcere artistică. Ce mă distrează sunt acele momente când uiţi să minţi, momentele în care eşti tu însuţi, şi în felul ăsta obţii rezultate pe care altfel nu le-ai fi putut obţine. Făcu o pauză, apoi continuă: Asta ţi s-a întâmplat ţie aseară, cu fata. Ea a răspuns în faţa adevăratului Tommy, şi de asta te simţi atât de rău.

— Cred că ai dreptate, Tuppence.

— Ştiu. Eu am făcut acelaşi lucru… cu băiatul neamţ.
— Ce crezi despre el?
— După părerea mea, el n-are nici o legătură cu asta.
— Grant crede că are.
— Domnul Grant al tău! Starea de spirit a lui Tuppence se schimbă. Chicoti. Ce mi-ar mai fi plăcut să-i văd faţa când i-ai povestit despre mine!
— În orice caz, şi-a făcut mea culpa. Acum eşti clar „în pâine”.
Tuppence dădu din cap, dar părea vag distrată. Spuse:
— Mai ţii minte când, după ultimul război, îl vânam pe domnul Brown? Mai ţii minte ce amuzant a fost? Cât eram de emoţionaţi?
Faţa lui Tommy se lumină.
— Şi încă cum!
— Tommy… De ce nu e la fel acum?
Tommy reflectă la întrebare cu gravitate. Apoi spuse:
— Presupun că, de fapt, e vorba de vârstă.
— Crezi că suntem prea bătrâni?
— Nu, sunt sigur că nu suntem. Doar că de data asta nu o să fie amuzant. Acesta este al doilea război în care suntem implicaţi, şi simţim cu totul altceva privitor la acesta…
— Ştiu… Acum vedem durerea şi vieţile irosite… Şi groaza. Toate lucrurile pe care înainte eram prea tineri ca să ne gândim la ele.
— Aşa e. În ultimul război eram mai tot timpul speriat, şi de câteva ori am scăpat ca prin urechile acului, dar au fost şi vremuri bune.
Tuppence întrebă:
— Oare Derek consideră la fel?
— Mai bine să nu ne gândim la el, bătrânico, spuse Tommy.
— Ai dreptate. Tuppence strânse din dinţi. Avem o sarcină. O să îndeplinim acea sarcină. Să continuăm, deci. Am găsit în doamna Perenna ceea ce căutam?
— Cel puţin putem spune că e persoana cea mai suspectă. N-ai pus ochii pe altcineva, nu-i aşa Tuppence?

— Nu. Primul lucru pe care l-am făcut când am sosit a fost să-i cântăresc pe toţi şi să evaluez posibilităţile. Unii dintre ei par absolut imposibil să fie N sau M.

— Ca de pildă?

— Păi, domnişoara Minton, de exemplu, care e modelul fetei bătrâne englezoaice, şi doamna Sprot şi Betty a ei, şi toanta doamnă Cayley.

— Da, dar neghioaba poate fi simulată.

— Oh, adevărat, dar domnişoara bătrână pisăloagă şi tânăra mamă preocupată sunt roluri care ar fi fatal de uşor de exagerat, iar aceste persoane sunt foarte naturale. Apoi, în ceea ce o priveşte pe doamna Sprot, există copilul.

— Presupun că până şi un agent secret poate avea un copil, spuse Tommy.

— Nu cu ea la treabă. Nu e genul de lucru în care să bagi un copil. Sunt absolut sigură în privinţa asta, Tommy. Ştiu. Ţi-ai ţine copilul departe de asta.

— Mă predau, spuse Tommy. Pe doamna Sprot şi pe domnişoara Minton ţi le cedez, dar nu sunt atât de sigur privitor la doamna Cayley.

— Nu, ea ar trebui fi o posibilitate. Pentru că într-adevăr exagerează. Vreau să spun că nu pot fi multe femei chiar atât de tâmpite cum pare ea.

— Am observat deseori că faptul de a fi o soţie devotată slăbeşte intelectul, murmură Tommy.

— Şi unde ai observat asta? Întrebă tăios Tuppence.

— Nu la tine Tuppence. Devotamentul tău n-a atins niciodată asemenea proporţii.

Tuppence spuse cu amabilitate:

— Pentru un bărbat, tu într-adevăr nu faci mare tamtam când eşti bolnav.

Tommy reveni la trecerea în revistă a posibilităţilor.

— Cayley, spuse el îngândurat. S-ar putea să fie ceva în neregulă cu Cayley.

— Da, s-ar putea. Şi apoi mai e şi doamna O’Rourke.

— Ce părere ai despre ea?

— Nu prea ştiu. E tulburătoare. Şi observă tot ce se petrece.

— Şi mai e Bletchley, zise Tommy.

— Abia dacă am vorbit cu el. E în mod clar puiul tău.

— Eu cred că e doar un tip obişnuit de şcoală veche. Asta e părerea mea.

— Aşa e, spuse Tuppence. Partea cea mai rea la treaba asta este că te uiţi la oameni absolut obişnuiţi şi răsuceşti ca să se potrivească cerinţelor tale morbide.

— Am încercat câteva experienţe cu Bletchley, zise Tommy.

— De care? Şi eu am nişte experimente în minte.

— Păi… Doar mici capcane obişnuite, despre date şi locuri, lucruri de genul ăsta.

— Ai putea să treci de la general la particular?

— Păi, să spunem că vorbim despre vânătoare de raţe. El menţionează Fayum – a fost un concurs bun acolo în cutare an, în cutare şi cutare lună. Altă dată eu pomenesc de Egipt întru o cu totul altă conjunctură. Mumiile, Tutankamon, ceva de genul ăsta – a văzut el chestiile astea? Când a fost acolo? Răspunsurile se verifică. Nu-l întreb nimic important, nimic care să-l pună în gardă, doar o verificare a acurateţei, răspunsurilor.

— Şi până acum nu s-a dat de gol în nici un fel?

— Nici măcar o dată. Şi ăsta e un test foarte bun, Tuppence.

— Da, dar presupun că dacă el ar fi N ar avea povestea bine pusă la punct.

— Oh, da – aspectele principale ale ei. Dar nu e atât de uşor să nu calci greşit când e vorba de detalii lipsite de importanţă. Şi apoi, ocazional, îţi aminteşti de prea multe, mai multe, adică, decât şi-ar aminti o persoană de bună credinţă. O persoană obişnuită nu îşi aminteşte, de regulă, imediat dacă a fost la o partidă de vânătoare în 1926 sau 1927. Ea trebuie să se gândească un pic şi să caute prin memorie.

— Şi până acum nu l-ai prins pe Bletchley pe picior greşit?

— Până acum a răspuns într-un mod perfect normal.
— Rezultatul – negativ.
— Exact.
— Acum am să-ţi dezvălui din ideile mele, spuse Tuppence.

În drum spre casă, doamna Blenkensop se opri la oficiul poştal. Cumpără timbre, apoi intră în cabina unui telefon public. Acolo formă un anumit număr şi ceru să vorbească cu „domnul Faraday”. Aceasta era metoda stabilită de comunicare cu domnul Grant. Ieşi afară zâmbind şi porni agale spre casă, oprindu-se în drum ca să cumpere nişte lână pentru tricotat.

Era o după-amiază plăcută, cu o briză uşoară. Tuppence îşi înlocui pasul vioi şi energic, cu mersul lejer care, în concepţia ei, i se potrivea doamnei Blenkensop. Doamna Blenkensop nu avea absolut nimic în comun cu ea însăţi în afară de tricotat (nu prea bine) şi de scris scrisori băieţilor ei. Ea le scria mereu scrisori băieţilor ei uneori le lăsa prin preajmă, pe jumătate terminate.

Tuppence urcă agale dealul spre Sans Souci. Întrucât până acolo nu era şosea (aceasta se sfârşea la Smugglers’ Rest, casa comandorului Haydock), niciodată nu era mult trafic, doar câteva camioane dimineaţa. Tuppence trecu pe lângă fiecare casă, amuzându-se de numele lor. Bella Vista (impropriu numită, întrucât nu se zărea de acolo nici un crâmpei de mare, iar priveliştea principală era construcţia masivă în stil victorian a lui Edenholme, aflată pe partea cealaltă a drumului). Karachi era următoarea casă. După ea venea Shirley Tower. Apoi Pivelişţea Mării (potrivită de data asta), Castelul Clare (oarecum pretenţios numit, întrucât era o casă mică), Trelawny, o pensiune rivală cu cea a doamnei Perenna, şi în cele din urmă construcţia vastă, castanie, a lui Sans Souci.

Abia când se apropie de casă, Tuppence luă notă de faptul că la poartă se afla o femeie care se uita înăuntru. Silueta avea un aer încordat şi vigilent.

Aproape inconştient. Tuppence îşi înăbuşi zgomotul paşilor, mergând cu grijă în vârful picioarelor.

Doar când ajunse în spatele femeii, aceasta o auzi şi se întoarse tresărind.

Era o femeie înaltă, sărăcăcioasă, chiar prost îmbrăcată, dar avea o faţă neobişnuită. Nu era tânără – probabil cu puţin sub patruzeci de ani – dar există un contrast între faţa ei şi felul în care era îmbrăcată. Era blondă, cu pometi înalţi, şi fusese – ba mai era încă – frumoasă. Preţ de o clipă Tuppence avu senzaţia că faţa femeii îi era oarecum cunoscută, dar senzaţia dispăru. Nu era o faţă uşor de uitat, îşi zise ea.

Femeia era evident speriată, şi unda de panică ce trecu ca un fulger pe faţa ei nu-i scăpă lui Tuppence. (Ceva ciudat e aici?)

Tuppence spuse:

— Scuzaţi-mă, căutaţi pe cineva?

Femeia vorbi rar, cu un glas de străină, pronunţând cuvintele cu grijă de parcă le învăţase pe dinafară.

— Casa asta este Sans Souci?

— Da. Locuiesc aici. Doriţi să vorbiţi cu cineva?

După o foarte scurtă pauză, femeia spuse:

— Vă rog să-mi spuneţi, există aici un domn Rosenstein, nu?

— Domnul Rosenstein? Tuppence clătină din cap. Nu. Poate a fost şi a plecat. Doriţi să întreb?

Dar femeia ciudată făcu un gest rapid de refuz. Spuse:

— Nu. Am făcut o confuzie. Vă rog să mă scuzaţi.

Apoi, repede, se întoarse şi coborî în viteză dealul.

Tuppence se uită după ea. Din anumite motive, bănuielile îi erau stârnite. Între purtarea femeii şi cuvintele ei exista un contrast. Tuppence avea o idee că „Domnul Rosenstein” era o născocire, că femeia rostise primul nume care îi venise în minte.

Tuppence ezită un minut, apoi începu să coboare dealul după femeia care tocmai plecase. Ceea ce o făcea să o

urmeze putea fi descris doar ca o „presimţire”.

La un moment dat, totuşi, se opri. Urmărirea ar fi atras atenţia asupra ei însăşi într-un mod destul de flagrant. Ea fusese clar pe punctul de a intra în Sans Souci când vorbise cu femeia, faptul de a-i fi luat urma ar fi stârnit bănuiala că doamna Blenkensop era altceva decât părea la suprafaţă – asta în cazul în care femeia străină făcea parte din gruparea inamică.

Tuppence se întoarse şi urcă dealul. Intră în Sans Souci şi se opri în hol. Casa părea pustie, ca de obicei la începutul după-amiezii. Betty îşi făcea somnul, locatarii mai în vârstă fie se odihneau, fie erau plecaţi.

În timp ce Tuppence stătea în holul întunecos gândindu-se la recenta ei întâlnire, un sunet slab ajuse la urechile ei. Era un sunet pe care îl cunoştea foarte bine – ecoul slab al unui clinchet.

La Sans Souci telefonul era în hol. Sunetul pe care Tuppence tocmai îl auzise era sunetul făcut când receptorul unei derivaţii este ridicat sau pus în furcă. În casă există o singură derivaţie – în dormitorul doamnei Perenna.

Tommy poate ar fi ezitat. Tuppence nu ezită nici o clipă. Uşurel şi cu mare grijă, ridică receptorul şi îl duse la ureche.

Cineva folosea derivaţia. Era un glas de bărbat. Tuppence auzi:

— Totul merge bine. Pe patru, deci, cum s-a stabilit.

Un glas de femeie spuse:

— Da, mergi înainte.

Se auzi un clinchet de receptor pus în furcă.

Tuppence rămase acolo, încruntată. Era glasul doamnei Perenna? Greu de spus după doar acele trei cuvinte rostite. Desigur, putea fi o conversaţie absolut banală, în mod sigur nimic în cuvintele pe care le auzise nu indica altceva.

O umbră întunecă lumina care intra pe uşă. Tuppence tresări şi puse receptorul în furcă în timp ce doamna Perenna vorbi.

— E o după-amiază tare frumoasă. Ieşiţi, doamnă Blenkensop, sau tocmai îţi intrat?

Aşadar nu doamna Perenna vorbise din camera doamnei Perenna. Tuppence îngână ceva despre o plimbare plăcută pe care o făcuse şi o luă către scară.

Doamna Perenna înaintă pe hol după ea. Părea mai masivă decât de obicei. Tuppence îşi dădea seama că era o femeie puternică, atletică.

Spuse:

— Trebuie să-mi scot hainele, şi o luă în grabă pe scări în sus. Când dădu colţul palierului, se ciocni de doamna O'Rourke al cărei trup impozant bara vârful scării.

— Vai, vai, doamnă Blenkensop, dar se pare că te grăbeşti, nu glumă!

Nu se dădu la o parte, rămase pur şi simplu acolo, zâmbindu-i în jos lui Tuppence. Ca întotdeauna, zâmbetul doamnei O'Rpurke avea ceva înfricoşător.

Şi dintr-o dată, fără nici un motiv, Tuppence simţi teamă.

Irlandeza masivă şi zâmbitoare, cu glasul ei profund, îi bara calea, iar dedesubt, apropiindu-se de piciorul scării, era doamna Perenna.

Tuppence se uită peste umăr. Era doar o închipuire de-a ei faptul că faţa ridicată spre ea a doamnei Perenna avea ceva hotărât ameninţător? Absurd, îşi spuse ea, absurd. În plină zi, într-o banală pensiune de la malul mării. Dar casa era tare liniştită. Nici un sunet. Iar ea aici pe scară, între cele două. De bună seamă există ceva puţin ciudat în zâmbetul doamnei O'Rourke, o notă de ferocitate, se gândi înnebunită Tuppence, „ca o pisică cu un şoarece".

Şi atunci, brusc, tensiunea se risipi. O siluetă micuţă ţâşni pe palierul de sus scoţând ţipete ascuţite de bucurie. Micuţa Betty Sprot în pieptar şi chiloţei. Ţâşnind pe lângă doamna O'Rourke, strigă bucuroasă „Ia b'aţe" în timp ce se arunca asupra lui Tuppence.

Atmosfera se schimbase. Doamna O'Rourke, o siluetă masivă şi blândă, striga:

— Ah, scumpetea! S-a făcut fetiţă mare.

Dedesubt, doamna Perenna se întorsese şi porni către uşa ce ducea în bucătărie. Tuppence, ţinând-o de mânuţă pe Betty, trecu pe lângă doamna O'Rourke şi o luă la fugă pe culoar către locul în care doamna Sprot aştepta să-şi certe odrasla chiulangioaică.

Tuppence intră cu copila.

Atmosfera domestică îi dădu o ciudată senzaţie de uşurare – hainele copilei împrăştiate peste tot, jucăriile de pluş, pătuţul pictat, faţa ca de oaie şi oarecum neatrăgătoare a doamnei Sprot în rama de pe masa de toaletă.

Totul era atât de normal, atât de liniştitor, atât de cotidian…

Şi totuşi, puţin mai înainte, pe scări…

„Nervii", îşi spuse Tuppence. „Doar nervii!"

Dar oare nervii fuseseră de vină? Cineva chiar telefonase din camera doamnei Perenna. Doamna O'Rourke? De bună seamă, un lucru foarte ciudat de făcut. Asta presupunea să te asiguri că n-ai să fii auzit de cineva din casă, fireşte.

Trebuie să fi fost o conversaţie foarte scurtă, se gândi Tuppence. Doar un scurt schimb de cuvinte.

Totul merge bine. Pe patru, deci, cum s-a stabilit.

Asta putea să nu însemne nimic… Sau foarte mult.

Pe patru. Era o dată? Pe patru a unei luni? În ziua de patru? Înseamnă asta ceva cât de cât?

Putea fi foarte uşor confirmarea unei întâlniri absolut banale. Poate că doamna Perenna îi spusese doamnei O'Rourke că putea folosi oricând telefonul din camera ei.

Iar atmosfera de pe scară, acel moment tensionat, poate că s-a datorat nervilor ei supraîncordaţi…

Casa liniştită… Senzaţia că există ceva sinistru în ea, ceva rău…

„Limitează-te la fapte, doamnă Blenkensop", îşi spuse cu fermitate Tuppence. „Şi vezi-ţi în continuare de sarcina pe care o ai."

Capitolul V

Comandorul Haydock se dovedi a fi cea mai bună gazdă. Îi întâmpină cu entuziasm pe domnii Meadowes şi Bletchley, şi insistă să-i arate primului „totul legat de căsuţa mea”.

Smugglers’ Rest fusese iniţial o pereche de căsuţe aparţinând pazei de coastă amplasate pe stânca ce domina marea. Dedesubt se afla un mic golf, dar accesul la el era periculos, şi era încercat doar de băieţii aventurieri.

Apoi căsuţele fuseseră cumpărate de un om de afaceri din Londra care le contopise în una şi încercase cu jumătate de inimă să facă o grădină. Venea din când în când vara, pentru perioade scurte.

După aceea, căsuţele rămăseseră pustii câţiva ani, fiind lăsate cu un minimum de mobilier pentru vizitatorii de vară.

— Apoi, acum câţiva ani, explică Haydock, au fost vândute unui om pe nume Hahn. Era neamţ şi, după părerea mea, era nici mai mult nici mai puţin decât spion.

Tommy ciuli urechile.

— Interesant, spuse el punând jos paharul de sherry.

— Tipii ăştia sunt al naibii de meticuloşi, spuse Haydock. S-au pregătit chiar de atunci pentru acest show cel puţin asta e părerea mea. Uitaţi-vă la cum e situată casa asta. Perfect pentru a semnaliza în largul mării. Dedesubt e un golf unde ai putea ajunge pe uscat cu o barcă cu motor. Datorită conturului stâncii, e complet izolat. Oh, da, să nu-mi spuneţi că amicul Hahn n-a fost agent german.

Maiorul Bletchley zise:

— Bineînţeles că a fost.

— Ce s-a întâmplat cu el? Întrebă Tommy.

— Ah! Exclamă Haydock. A fost o întreagă poveste, în primul rând, a tăiat un drum până la plajă – trepte de beton, afacere costisitoare. Apoi a refăcut întreaga casă – camere de baie, toate echipamentele scumpe pe care ţi le poţi imagina. Şi pe cine a pus el să facă toate astea? Nici un om din localitate. Nu, o firmă din Londra, aşa s-a spus, dar o mulţime de oameni care au venit aici erau străini. Unii din

ei nu ştiau o boabă de engleză. Nu sunteţi de acord cu mine că asta sună extrem de suspect?

— Puţin ciudat, cu siguranţă, aprobă Tommy.

— Eu însumi eram în vecinătate la vremea aceea, locuiam într-un bungalow, şi a început să mă intereseze ce punea la cale tipul ăsta. Obişnuiam să dau târcoale Şi să-i urmăresc pe lucrători. Şi vă spun următorul lucru: lor nu le plăcea asta, nu le plăcea deloc. De câteva ori au fost de-a dreptul ameninţători. De ce ar fi fost dacă totul ar fi fost cinstit şi curat ca lumina zilei?

— Ar fi trebuit să te duci la autorităţi, spuse Bletehley.

— Chiar asta am făcut, amice dragă. Am fost o adevărată pacoste pentru poliţie, tot cicălind-o.

Îşi turnă încă un pahar.

— Şi ce am obţinut în schimbul strădaniilor mele? O politicoasă nebăgare în seamă. Surzi şi orbi, asta suntem noi în ţara asta. Un alt război cu Germania ieşea din discuţie – în Europa era pace – relaţiile noastre cu Germania erau excelente. Ne simpatizam reciproc. Am fost considerat o fosilă bătrână, un maniac al războiului, un marinar ramolit. La ce a ajutat să le atragi atenţia oamenilor că nemţii construiau cea mai grozavă forţă aeriană din Europa şi nu doar ca să zboare de colo-colo ca să meargă la picnic?

Maiorul Bletehley spuse exploziv:

— Nimeni n-a crezut asta! Proştii naibii! „Pace în vremurile noastre”. „Linişte”. Toate o grămadă de formule prosteşti!

Haydock spuse, mai roşu la faţă ca de obicei din cauza supărării:

— Un zvonist, aşa m-au numit. Genul de tip, au spus ei, care era un obstacol în calea păcii. Pacea! Ştiam ce puneau la cale prietenii noştri huni! Şi, reţineţi, ei pregătesc lucrurile cu mult înainte. Eram convins că doctorul Hahn nu urmărea nimic bun. Nu-mi plăceau lucrătorii lui străini. Nu-

mi plăcea felul în care cheltuia bani pe casa asta. Am continuat să pisez lumea.

— Perseverent tip, spuse cu admiraţie Bletchley.

— Şi în cele din urmă am făcut impresie, zise comandorul. A venit aici la poliţie un şef nou, un militar în rezervă. Şi el a avut minte să mă asculte. Tipii lui au început să adulmece. Se înţelege de la sine că Hahn a ridicat tabăra. A dispărut pur şi simplu într-o noapte. Poliţia a venit aici cu un mandat de percheziţie. Într-un seif care fusese înziduit în sufragerie au găsit un radio-transmiţător şi nişte documente foarte compromiţătoare. De asemenea, un mare depozit pentru petrol sub garaj – rezervoare mari. Pot să vă spun că a fost mare tămbălău pe seama asta. Tipii de la club obişnuiau să mă tachineze privitor la complexul spionului neamţ de care, spuneau ei, sufeream. După treaba asta au încetat. Necazul cu noi în ţara asta este că suntem atât de absurd de nebănuitori!

— Asta e o crimă, proşti, asta suntem, proşti. De ce nu-i băgăm în lagăre pe toţi refugiaţii ăştia?

Maiorul Bletchley era bine cherchelit.

— Sfârşitul poveştii a fost că am cumpărat casa când a fost scoasă pe piaţă, continuă comandorul pentru a nu fi deviat de la povestea lui favorită. Intri să arunci o privire, Meadowes?

— Mulţumesc, mi-ar plăcea.

Comandorul Haydock era plin de zel ca un băieţandru în timp ce făcea onorurile casei. Deschise larg marele seif din sufragerie ca să arate unde fusese găsit transmiţătorul secret. Tommy fu dus în garaj şi i se arătă unde zăcuseră ascunse rezervoarele mari de petrol, şi în final, după o privire superficială aruncată celor două băi excelente, fu condus pe poteca pe care erau turnate trepte de beton către micul golf de dedesubt, în timp ce comandorul Haydock îi spunea de la capăt cât de folositoare ar fi întreaga aşezare şi construcţie pentru un inamic în timp de război.

Tommy fu introdus în grota din golf care dădea numele locului, şi Haydock îi arătă cu entuziasm cum ar fi putut fi ea folosită.

Maiorul Bletchley nu-i însoţi pe cei doi, ci rămase liniştit pe terasă bându-şi paharul. Tommy intui că vânătoarea de spioni a comandorului şi rezultatul ei încununat de succes erau principalul subiect de discuţie al acestuia, şi că prietenul lui le auzise de multe ori.

De fapt, maiorul Bletchley chiar o spuse ceva mai târziu când se întorceau la Sans Souci.

— Bun tip, Haydock, spuse el. Dar nu se mulţumeşte să lase în pace un lucru bun. Am auzit de atâtea ori povestea asta încât ni s-a acrit de ea. E la fel de mândru de toată treaba ca o pisică de pisoii ei.

Comparaţia nu era prea exagerată, şi Tommy zâmbi în semn că era de acord.

Conversaţia se întoarse apoi la propriul succes al maiorului Bletchley în demascarea unui mesager necinstit în 1923, şi Tommy fu liber să-şi urmeze şirul gândurilor, rostind pe alocuri „Nu zău?”, „Nu mai spuneţi!” şi „Ce chestie extraordinară!”, ceea ce era tot ce îi trebuia maiorului Bletchley ca încurajare.

Tommy simţea acum mai mult ca niciodată că atunci când muribundul Farquhar menţionase Sans Souci el fusese pe pista cea bună. Aici, în locul ăsta rupt de lume, se făcuseră pregătiri cu mult înainte. Sosirea neamţului Hahn şi instalaţiile lui extinse arătau destul de clar că această anume porţiune a coastei fusese aleasă pentru un punct de mobilizare, un focar al activităţii inamice.

Acest plan fusese dejucat de activitatea neaşteptată a suspiciosului comandor Haydock. Dar dacă Smugglers’ Rest fusese doar primul avanpost al unei complicate scheme de atac? Altfel spus, Smugglers’ Rest reprezentase comunicaţia pe mare. Plaja ei, inaccesibilă altfel decât pe poteca ce cobora de deasupra, ar fi servit admirabil planului. Dar asta era doar o parte dintr-un tot.

Partea aceasta a planului fiind dejucată de Haydock, care fusese răspunsul inamicului? Oare n-ar fi putut el să se repeadă asupra următorului lucru cel mai bun, astfel spus, Sans Souci? Darea în vileag a lui Hahn se petrecuse cam cu patru ani în urmă. Din ceea ce îi spusese Sheila Perenna, Tommy avea o idee că la foarte scurt timp după aceea doamna Perenna se întorsese în Anglia şi cumpărase Sans Souci. Următoarea mutare a partidei?

Prin urmare, se părea că Leahampton era în mod hotărât un centru al inamicului, că deja existau în zonă instalaţii şi afilieri.

Starea de spirit i se îmbunătăţi. Deprimarea cauzată de atmosfera senină de la Sans Souci se risipi. Inocentă cum părea, acea inocenţă era doar o pojghiţă. Sub ea se petreceau lucruri mascate şi ticăloase.

Iar focarul tuturor acestora, din câte îşi putea da seama Tommy, era doamna Perenna. Primul lucru pe care îl avea de făcut era să ştie mai multe despre doamna Perenna, să pătrundă dincolo de faţada ei de administrator de pensiune. Corespondenţa ei, cunoştinţele ei, activităţile ei sociale sau cele legate de război – undeva în toate astea trebuie că zăcea esenţa adevăratelor ei activităţi. Dacă doamna Perenna era renumita agentă M, atunci ea era cea care controla întreaga activitate a Coloanei a Cincea în această ţară. Identitatea ei era cunoscută de puţini – doar de cei din vârf. Dar comunicaţiile pe care trebuie că le avea cu şefii personalului ei erau o pistă, de aceea el şi Tuppence trebuiau să dibuie acele comunicări.

La momentul potrivit, după cum vedea destul de bine Tommy, Smugglers’ Rest putea fi înhăţat şi păstrat de câţiva voinici care operau de la Sans Souci. Momentul nu sosise încă, dar putea fi foarte aproape.

O dată ce armata germană punea stăpânire pe porturile din Franţa şi Belgia, nemţii se puteau concentra asupra invadării şi subjugării Marii Britanii, iar lucrurile mergeau categoric prost la vremea aceea în Franţa.

Marina britanică era atotputernică pe mare, aşa că atacul trebuia să vină pe calea aerului şi prin trădare internă, iar dacă sforile trădării din interior se aflau în mâinile doamnei Perenna nu era timp de pierdut.

Cuvintele maiorului Bletchley rezonară cu gândurile lui.;

— Să ştii că am văzut că nu era timp de pierdut. L-am luat pe Abdul, ordonanţa mea – bun băiat, Abdul…

Povestea continuă.

Tommy se gândea: „De ce Leahampton? Ce motiv? E în afara fluxului principal – e cam ca o apă stătătoare. Conservator, demodat. Toate aceste aspecte îl fac de dorit. Mai e şi altceva?”

În spate era o fâşie de teren agricol care se întindea spre uscat. O păşune mare. Prin urmare, foarte potrivit pentru aterizarea avioanelor cu trupe sau a trupelor paraşutate. Dar asta era valabil pentru multe alte locuri. Mai există şi o mare uzină chimică, unde era angajat Carl von Deinim.

Carl von Deinim? Cum se potrivea el în sechemă? Foarte bine. După cum subliniase Grant, nu el era capul. Doar o rotiţă în maşinărie. Pasibil de a stârni bănuieli şi a fi internat în lagăr în orice clipă. Dar între timp poate că îşi îndeplinea sarcina dată. El îi spusese lui Tuppence că lucra la probleme de decontaminare şi la imunizarea anumitor gaze. Aici existau anumite posibilităţi – posibilităţi la care nu era plăcut să te gândeşti.

Cu oarecare reţinere, Tommy decise că Carl era implicat în problemă. Păcat, pentru că tipul îi plăcea destul de mult. Ei bine, el lucra pentru ţara lui. Tommy avea respect pentru un astfel de adversar care îşi risca viaţa pentru ţara lui.

Cei care îi stârneau o dorinţă de răzbunare pătimaşă erau oamenii care îşi trădau propria ţară din interior. Dar, pe cuvântul lui, avea să pună mâna pe ei!

— Şi aşa am pus mâna pe ei! Maiorul îşi încheia victorios povestea. Frumos lucrat, nu-i aşa?

Fără să roşească, Tommy răspunse:

— Cel mai ingenios lucru pe care l-am auzit în viaţa mea.

Doamna Blenkensop citea o scrisoare scrisă pe hârtie subţire, străină, ştampilată pe exterior cu însemnul cenzurii.

Întâmplător, rezultatul direct ăl conversaţiei ei cu „domnul Faraday”.

— Dragul de Raymond, murmură ea. Eram atât de fericită că îl ştiam în Egipt, iar acum se pare că se face o mare schimbare. Totul foarte secret, desigur, şi el nu poate să spună nimic, doar că există un plan cu adevărat minunat şi că trebuie să fiu gata pentru o mare surpriză în curând. Mă bucur să ştiu unde e trimis, dar zău că nu văd de ce…

Blethley mârâi.

— N-are voie să spună asta?

Tuppence râse dezaprobator şi se uită în jurul mesei cu micul dejun în timp ce împăturea preţioasa scrisoare.

— Oh! Avem metodele noastre, spuse ea ştrengăreşte. Dragul de Raymond ştie că numai dacă ştiu unde este sau încotro se duce nu mai îmi fac atâtea griji. Şi e o metodă foarte simplă. Doar un anumit cuvânt, să ştiţi, şi după el literele iniţiale ale următoarelor cuvinte spun locul. Fireşte că în felul ăsta rezultă uneori fraze ciudate, dar Raymond este extrem de ingenios. Sunt sigură că nimic n-ar remarca.

În jurul mesei se stârni mici murmure. Momentul era bine ales; la micul dejun se întâmpla să fie toţi din casă pentru prima dată.

Cu faţa cam roşie, Bletchley spuse:

— Scuzaţi-mă, doamnă Blenkensop, dar ceea ce faceţi e un lucru al naibii de prostesc. Mişcările de trupe şi escadrile aeriene sunt exact ce vor să ştie nemţii.

— Oh, dar eu nu spun niciodată nimănui! Strigă Tuppence. Sunt foarte, foarte atentă.

— Oricum e un lucru neînţelept, iar băiatul dumneavoastră o să dea într-o zi de belea din cauza asta.

— Oh, sper că nu. Vedeţi dumneavoastră, sunt mama lui. O mamă se cuvine să ştie.

— Chiar aşa, cred că ai dreptate, bubui doamna O’Rourke. Nici dacă te taie bucăţele nu vor scoate informaţia de la dumneata, ştim asta.

— Scrisorile pot fi citite, spuse doamna Bletchley.

— Am mare grijă să nu las niciodată scrisorile la întâmplare, spuse Tuppence cu un aer ofensat. Întotdeauna le ţin încuiate.

Bletchley clătină din cap cu îndoială.

Era o dimineaţă cenuşie cu un vânt rece care bătea dinspre mare. Tuppence era singură în capătul îndepărtat al plajei.

Scoase din geantă două scrisori pe care tocmai le luase de la un mic chioşc de ziare din orăşel.

Le trebuise timp ca să sosească întrucât fuseseră reexpediate acolo, a doua oară pentru o anume doamnă Spender. Lui Tuppence îi plăcea să-şi încrucişeze urmele. Copiii ei o credeau în Cornwall la o mătuşă bătrână.

Deschise prima scrisoare.

„Dragă mamă, Ţi-aş putea spune o mulţime, de lucruri nostime, numai că nu trebuie. Punem în scenă un spectacol bun, cred.

Cotaţia de pe piaţa de azi e cinci avioane germane înainte de micul dejun. În momentul de faţă e un pic de harababură, dar până la sfârşit vom ajunge acolo cu bine.

Felul în care îi mitraliază pe sărmanii civili pe şosele mă revoltă. Asta ne face pe toţi să vedem roşu în faţa ochilor. Gus şi Trundles îţi transmit salutări. Încă se ţin tare.

Nu-ţi fă griji pentru mine. Eu sunt bine. N-aş fi pierdut spectacolul ăsta pentru nimic în lume. Toată dragostea bătrânului „Morcov” – i-a dat, totuşi, o slujbă W. O.?

Al tău pentru totdeauna, DEREK”

Tuppence avea ochii foarte lucioşi şi strălucitori când citi şi reciti scrisoarea.

Apoi o deschise pe a doua.

„Scumpă mami, Ce mai face mătuşa Gracie? E în putere? Cred că eşti minunată că stai cu ea. Eu n-aş putea.

Nici o veste. Slujba mea e foarte interesantă, dar atât de secretă încât nu-ţi pot povesti de ea. Dar simt cu adevărat că fac ceva care merită. Nu te frământa că n-ai nimic de făcut pentru război – e o prostie să vezi toate femeile în vârstă cum aleargă de colo-colo vrând să facă ceva. În realitate se caută doar oameni tineri şi eficienţi. Mă întreb cum se descurcă „Morcovul” la slujba lui din Scoţia. Doar completează formulare, presupun. Totuşi va fi fericit să simtă că face ceva.

Cu multă dragoste, DEBORAH”

Tuppence zâmbi.

Împături scrisorile, le netezi drăgăstos, apoi, la adăpostul unui dig, aprinse un băţ de chibrit şi le dădu foc. Aşteptă până când se prefăcură în cenuşă.

Scoţându-şi stiloul şi un carneţel, scrise repede.

„Langherne, Cornwall.

Scumpa mea Deb, Aici suntem atât de izolaţi de război încât nu-mi vine să cred că are loc un război. Mă bucur mult că am primit scrisoarea ta şi ştiu că ai o muncă interesantă.

Mătuşa Gracie a devenit mult mai firavă şi i s-a înceţoşat mult mintea. Cred că se bucură că mă are aici.

Vorbeşte mult despre vremurile de demult şi uneori cred că mă confundă cu mama mea. Se cultivă mai multe legume ca de obicei – au transformat grădina de trandafiri în grădină de cartofi. Îi ajut puţin pe bătrânii Sike. Asta mă face să simt că fac ceva pe vreme de război, tatăl tău pare un pic dezrădăcinat, dar cred, cum spuneai, că şi el e bucuros că face ceva.

Cu dragoste, a ta

MAMĂ TUPPENY”

Rupse altă foaie.

„Iubitul mei Derek, A fost o mare alinare să primesc scrisoarea ta. Trimite des cărţi poştale dacă n-ai timp să scrii.

Am venit aici să stau puţin cu mătuşa Gracie. E foarte plăpândă. Vorbeşte despre tine de parcă ai avea şapte ani şi

ieri mi-a dat zece şilingi să ţi-i trimit drept bacşiş.
Încă stau pe raft şi nimeni n-are nevoie de nepreţuitele mele servicii! Extraordinar! După cum ţi-am spus, tatăl tău a primit o slujbă la Ministerul de Necesităţi. E undeva în nord. Mai bine decât nimic, dar nu e ceea ce voia el, sărmanul „Morcov". Totuşi, presupun că trebuie să fim modeşti şi să ocupăm un loc în spate şi să vă lăsăm războiul vouă, tinerii tâmpiţi.
N-am să-ţi spun „Ai grijă de tine", pentru că bănuiesc că ai să faci exact pe dos. Dar să nu fii prost.
Cu multă dragoste, TUPPENCE"
Băgă scrisorile în plicuri, scrise adresele şi lipi timbre, apoi le puse la poştă în drum spre Sans Souci.
Când ajunse la piciorul stâncii atenţia îi fu atrasă de două siluete care stăteau de vorbă ceva mai sus de ea.
Tuppence rămase încremenită. Era aceeaşi femeie pe care o văzuse ieri, iar cu ea stătea de vorbă Carl von Deinim.
Tuppence observă cu regret că nu avea cum să se apropie ca să tragă cu urechea întrucât nu exista nici un ascunziş.
Mai mult, în clipa aceea tânărul neamţ întoarse capul şi o văzu. Destul de brusc, cele două siluete se despărţiră, femeia coborî repede dealul, traversând drumul şi trecând pe lângă Tuppence pe partea cealaltă.
Carl von Deinim aşteptă până când Tuppence ajunse lângă el.
Apoi, grav şi politicos, îi dădu bună dimineaţa.
Tuppence spuse imediat:
— Ce ciudat arăta femeia cu care vorbeai, domnule Deinim.
— Da. E tipul femeii din Europa Centrală. E poloneză.
— Serios? O… o prietenă de-a dumitale?
— Deloc, spuse scorţos Carl. N-am mai văzut-o niciodată.
— Oh! Credeam…
Tuppence se opri artistic.
— M-a întrebat doar o adresă. Am vorbit nemţeşte cu ea pentru că nu prea înţelege engleza.

— Înţeleg. Şi a întrebat de o adresă?

— M-a întrebat dacă cunosc o doamnă Gottlieb în apropiere. I-am spus că nu, iar ea a spus că, probabil, reţinuse greşit numele casei.

— Înţeleg, spuse gânditoare Tuppence.

Domnul Rosenstein. Doamna Gottlieb.

Se uită pe furiş la Carl von Deinim. Mergea lângă ea cu o faţă încremenită.

Tuppence avea o bănuială clară legată de această femeie ciudată. Era aproape convinsă că atunci când dăduse cu ochii de ei, femeia şi Carl discutau deja de câtva timp.

Carl von Deinim?

Carl şi Sheila în acea dimineaţă. „Trebuie să fii atent” Tuppence se gândi: „Sper… Sper că tinerii ăştia nu sunt implicaţi în complot!” Crezul nazist era un crez al tinerilor. După toate probabilităţile, agenţii nazişti erau tineri. Carl şi Sheila. Tommy spunea că Sheila nu era implicată. Da, dar Tommy era bărbat, iar Sheila era frumoasă, cu o frumuseţe ciudată care îţi tăia respiraţia.

Carl şi Sheila, şi în spatele lor acea figură enigmatică: doamna Perenna. Doamna Perenna, uneori gazda volubilă a unei pensiuni obişnuite, uneori, preţ de câteva minute, o personalitate tragică, violentă.

Tuppence urcă agale scara spre camera ei.

În seara aceea, când se duse la culcare, trase sertarul lung de la biroul ei. Într-o parte a lui era o cutie mică, lăcuită cu o încuietoare firavă, ieftină. Tuppence îşi puse mănuşile, descuie cutia şi o deschise. Înăuntru era un teanc de scrisori. Cea de deasupra era cea primită în acea dimineaţă de la „Raymond”. Tuppence o despături cu atenţie.

Apoi buzele ei se strânseră. Dimineaţă, în cuta hârtiei fusese o geană. Acum geana nu mai era.

Se duse la lavoar. Acolo era o sticluţă cu etichetă nevinovată: „Pudră cenuşie”.

Cu îndemânare, Tuppence presără puţină pudră pe scrisoare şi pe suprafaţa lăcuită a cutiei.

Pe niciuna din ele nu existau amprente.

Tuppence dădu din cap cu o satisfacţie întunecată.

Căci ar fi trebuit să existe amprente – ale ei.

O servitoare ar fi putut citi scrisorile din curiozitate, deşi era puţin probabil ca o servitoare să-şi bată capul ca să găsească o cheie.

Însă o servitoare nu s-ar fi gândit să şteargă amprentele.

Doamna Perenna? Sheila? Altcineva, cel puţin, pe care îl interesau mişcările forţelor armate britanice.

Planul de campanie al lui Tuppence fusese simplu în liniile lui generale. În primul rând, aprecierea probabilităţilor şi posibilităţilor. În al doilea rând, un experiment de a determina dacă cineva din locatarii de la Sans Souci era interesat de mişcări de trupe şi dornic să ascundă faptul. În al treilea rând – cine era acea persoană?

La această a treia operaţiune se gândea Tuppence în dimineaţa următoare în timp ce stătea în pat. Gândurile îi erau uşor tulburate de Betty Sprot care se trezise devreme şi se zbenguia.

Betty era atât de activă cât şi volubilă. Ea prinsese mare drag de Tuppence. Se căţără în pat şi vârî sub nasul lui Tuppence o carte cu poze extrem de zdrenţuită, comandându-i pe limba ei:

— Teşte.

Tuppence se supuse.

— Gâsculiţă şi gâscan

Unde vă plimbaţi de-un an?

La etaj, la parter, Câteodată-n cartier”.

Betty se tăvălea de veselie, repetând în extaz:

— Taj… Taj… Pa-te’… Şi apoi, rostogolindu-se, căzu din pat.

În continuare, Betty o luă de-a buşilea pe podea şi, găsind pantofii lui Tuppence, începu să se joace cu ei, bolborosind pe limba ei:

— Băi-băi fac… Pâş. Ud-ud…

Liberă să se întoarcă la propriile sale nedumeriri, Tuppence uită de copilă. Poezioara pentru copii părea să-şi bată joc de ea.

„Gâsculiţă şi gâscan…”

Da, ea era gâsculiţa, iar gâscanul era Tommy. În orice caz, asta păreau să fie! Tuppence avea cel mai mare dispreţ pentru doamna Blenkensop. Domnul Meadowes era ceva mai bun – greoi, englez, lipsit de imaginaţie, incredibil de stupid. Amândoi, spera ea, se încadrau drăguţ în fundalul de la Sans Souci.

În tot cazul, nu trebuia să te relaxezi – era atât de uşor să te dai de gol! Ea avusese o scăpare zilele trecute nimic important, dar suficient ca s-o avertizeze să aibă grijă.

Degetele îi alunecaseră în antrenamentul lor eficient, tricotând cu mare rapiditate şi trădând o îndelungată experienţă. Doamna O’Rourke observase. De atunci avusese grijă să rămână la un ritm mediu, nici atât de stângace cum fusese la început, dar nici atât de rapidă pe cât putea să fie.

— Fac băi tofi? Întrebă Betty. Fac băi-băi tofi?

— Minunat, iubito, spuse Tuppence absentă. Frumos.

Mulţumită, Betty se întoarse la grânguritul ei.

Următorul ei pas, se gândi Tuppence, putea fi realizat destul de uşor. Adică, cu complicitatea lui Tommy. Ştia exact cum să-l facă…

Timpul trecea, iar ea stătea în pat şi făcea planuri. Doamna Sprot intră gâfâind în căutarea lui Betty.

— Oh, vai de mine, îmi pare tare rău, doamnă Blenkensop.

Tuppence se ridică în capul oaselor. Betty, cu o faţă angelică, îşi contempla opera.

Scoase toate şireturile de la pantofii lui Tuppence şi le băgase într-un pahar cu apă. Acum le împingea mai bine cu degetul.

Tuppence râse şi reteză scuzele doamnei Sprot.

— Ce nostim! Nu-ţi face griji, doamnă Sprot, n-am păţit nimic. E vina mea. Trebuia să mă uit ce făcea. Era foarte liniştită.

— Ştiu. Doamna Sprot oftă. Ori de câte ori copiii sunt liniştiţi, e un semn rău. Am să vă aduc alte şireturi, doamnă Blenkensop.

— Nu te deranja. Astea se vor usca repede.

Doamna Sprot o luă pe Betty şi Tuppence se dădu jos din pat să-şi pună planul în acţiune.

Capitolul VI

Tommy se uită cu prudenţă la pachetul pe care Tuppence i-l puse în braţe.

— Ăsta e?

— Da. Ai grijă. Să nu-l răstorni pe tine.

Tommy adulmecă uşor pachetul şi răspunse cu energie:

— Asafoetida3, răspunse Tuppence. Un pumn din ea şi ai să te miri de ce iubitul tău nu mai e atent, cum spun reclamele.

La scurt timp după aceea, avură loc diverse incidente.

Primul a fost mirosul din camera domnului Meadowes.

Domnul Meadowes, un om neplângăreţ din fire, vorbi la început molcom despre asta, apoi cu o fermitate crescândă.

Doamna Perenna fu chemată la faţa locului şi, cu toată dorinţa ei de a rezista, trebui să admită că există un miros. Un pronunţat miros neplăcut. Poate erau scurgeri de la robinetul de gaze, sugeră ea.

Aplecându-se şi mirosind cu îndoială, Tommy spuse că nu credea că mirosul venea de acolo. Nici de sub podea. El unul credea că era vorba cu certitudine de un şobolan mort.

Doamna Perenna admise că auzise de astfel de cazuri, dar era sigură că la Sans Souci nu existau şobolani. Poate un şoarece – deşi ea personal nu văzuse niciodată un şoarece.

Domnul Meadowes spuse cu fermitate că el credea că mirosul indica cel puţin un şobolan, şi adăugă, cu şi mare fermitate, că nu mai avea să doarmă nici o noapte în acea cameră până când problema era rezolvată. Avea să-i ceară doamnei Perenna să-i schimbe camera.

Doamna Perenna spuse „Desigur”, ea însăşi voise să sugereze acelaşi lucru, numai că, din păcate, singura

cameră liberă era mică şi nu avea vedere spre mare, dar dacă domnul Meadowes nu avea nimic împotrivă…

Domnul Meadowes nu avu. Singura lui dorinţă era să scape de miros. Doamna Perenna îl conduse într-o cameră mică, a cărei uşă era întâmplător chiar vizavi de uşa camerei doamnei Blenkensop, şi îi porunci fonfăitei şi semicretinei Beatrice să mute lucrurile domnului Meadowes. Explică, apoi, că avea să cheme „un om” ca să scoată podeaua şi să caute sursa mirosului.

Astfel, problemele fură rezolvate în mod satisfăcător.

Al doilea incident a fost alergia la fân a domnului Meadowes. Aşa o numise la început. Mai târziu admise că s-ar putea să fi răcit. Strănuta mult şi ochii îi curgeau.

Dacă se simţea cel mai slab miros de ceapă crudă în preajma domnului Meadowes, nimeni nu remarca, întrucât batista mare de mătase a acestuia era atât de impregnată cu apă de toaletă, încât masca şi cel mai puternic miros urât.

În cele din urmă, înfrânat de strănutatul neîncetat şi de suflatul nasului, domnul Meadowes se retrase să-şi petreacă ziua în pat.

În dimineaţa acelei zile doamna Blenkensop primi o scrisoare de la fiul ei Douglas. Atât de emoţionată era doamna Blenkensop de acest eveniment încât toată lumea de la Sans Souci află despre el. Scrisoarea nu fusese deloc cenzurată, explică ea, pentru că, din fericire, fusese adusă de un prieten al lui Douglas venit în permisie, aşa că pentru prima dată Douglas putuse să scrie în voie.

Clătinând din cap cu tristeţe, doamna Blenkensop spuse:

— Şi ea arăta cât de puţine ştim noi de fapt despre ceea ce se petrece.

După micul dejun urcă în camera ei, deschise o cutie lăcuită şi băgă scrisoarea în ea. Între paginile împăturite se aflau câteva granule neobservate de orez măcinat. Închise cutia şi îşi apăsă degetele cu fermitate pe suprafaţa ei.

Când ieşi din cameră tuşi, iar de vizavi se auzi un strănutat puternic.

Tuppence zâmbi şi coborî la parter.

Îşi anunţase deja intenţia de a pleca la Londra în acea zi, pentru a trece pe la avocatul ei în legătură cu o problemă şi pentru a face câteva cumpărături.

Locatarele de la Sans Souci îi urară un călduros drum bun şi îi încredinţară diverse, comisioane – „numai dacă aveţi timp, desigur."

Maiorul Bletchley se ţinu deoparte de această trăncăneală femeiască. Citea ziarul şi făcea cu glas tare comentariile corespunzătoare.

— Afurisiţii şi porcii de nemţi! Mitraliază refugiaţii civili pe şosele. Brutele naibii! În locul alor noştri eu…

Tuppence plecă lăsându-l încă vorbind despre ceea ce ar fi făcut el dacă ar fi fost la comanda armatei.

Făcu un ocol prin grădină pentru a o întreba pe Betty Sprot ce i-ar plăcea să-i aducă de la Londra drept cadou.

— O pisicuţă? O carte cu poze? Cretă colorată ca să desenezi? Sugeră Tuppence.

Betty bătu din palme şi gânguri:

— Betty denează.

Drept care Tuppence trecu pe listă creta colorată.

În timp ce trecea mai departe cu intenţia de a ieşi în drum pe poteca de la capătul grădinii, Tuppence se pomeni pe neaşteptate faţă în faţă cu Carl von Deinim. Acesta stătea rezemat de zid, cu pumnii încleştaţi, iar faţa lui impasibilă de obicei era contractată de emoţie.

Tuppence se opri involuntar şi întrebă:

— E vreo problemă?

— Ach, da, totul e o problemă. Aveţi aici o vorbă care spune despre cineva că nu e nici cal, nici măgar, spuse cu amărăciune Carl von Deinim. Asta sunt ei. Treaba asta nu mai poate continua. Cred că cel mai bine e să termin cu toate.

— Ce vrei să spui?

Tânărul răspunse:

— Dumneavoastră mi-aţi vorbit cu amabilitate. Cred că o să înţelegeţi. Am fugit din ţara mea din cauza cruzimii şi nedreptăţii. Am venit aici să găsesc libertatea. Am urât Germania nazistă. Dar, vai, sunt totuşi neamţ. Nimic nu poate schimba asta.

Tuppence murmură:

— S-ar putea să ai greutăţi, ştiu…

— Nu e vorba de asta. Vă spun, sunt german. În inima mea, în sentimentele mele. Germania e totuşi ţara mea. Când citesc despre oraşe germane bombardate, despre soldaţi germani care mor, despre avioane germane doborâte, ei bine, cei care mor sunt ai mei. Când maiorul ăla mâncător de foc citeşte ziarul şi spune „porcii de nemţi” mă apucă furia, nu pot să suport.

Adăugă liniştit:

— Aşa că mă gândesc că, poate, ar fi mai bine să termin cu toate. Da, să termin.

Tuppence îl apucă de braţ cu fermitate.

— Prostii, spuse ea. Fireşte că simţi ceea ce simţi, oricine ar simţi la fel. Dar trebuie să treci peste asta.

— Aş dori să fiu băgat în lagăr. Ar fi mai uşor aşa.

— Da, probabil că ar fi. Dar între timp faci o muncă folositoare, sau aşa am auzit. Folositoare nu doar pentru Anglia ci pentru întreaga omenire. Lucrezi la probleme de decontaminare, nu-i aşa?

Faţa lui se lumină uşor.

— Da, şi încep să am rezultate bune. Un proces foarte simplu, uşor de făcut şi nu complicat de aplicat.

— Asta merită făcut, spuse Tuppence. Tot ce atenuează suferinţa, merită făcut – şi tot ce e constructiv şi nu distructiv. Normal că înjurăm partea adversă. Exact la fel se face în Germania. Sunt sute de maiori Bletchley care fac spume la gură. Eu personal îi urăsc pe nemţi. „Nemţii”, spun, şi simt valuri de ură. Dar când mă gândesc la nemţi ca persoane, la mame care stau neliniştite în aşteptarea

veştilor de la fii lor, la băieţii care pleacă de acasă să lupte, la ţărani strângând recolta şi la unii din nemţii de treabă pe care îi cunosc, simt cu totul altceva. Atunci ştiu că sunt pur şi simplu umane şi că toţi simţim la fel. Ăsta e lucrul adevărat. Celălalt e doar masca războiului pe care ţi-o pui. Face parte din război, dar e efemer.

Carl von Deinim îi luă mâna şi i-o sărută. Spuse:

— Vă mulţumesc. Ceea ce spuneţi e bun şi adevărat. Am să fiu mai tare.

„Oh” se gândi Tuppence în timp ce cobora drumul spre oraş. „Ce păcat că persoana care îmi place cel mai mult din casa asta e un neamţ! Asta face ca totul să fie pe dos!”

Tuppence era foarte meticuloasă. Deşi nu avea nici un chef să se ducă la Londra, hotărî că era înţelept să facă exact ce spusese că o să facă. Dacă ar fi făcut doar o excursie, undeva, în acea zi, cineva s-ar fi putut să o vadă şi faptul s-ar fi auzit la Sans Souci.

Nu, doamna Blenkensop spusese că se ducea la Londra, şi la Londra trebuia să se ducă.

Îşi cumpără bilet şi tocmai pleca de la ghişeu când dădu nas în nas cu Sheila Perenna.

— Bună, spuse Sheila. Unde plecaţi? Tocmai am venit să mă interesez de un pachet care se pare că s-a rătăcit.

Tuppence îi explică ce planuri avea.

— Oh, da, desigur, spuse neglijent Sheila. Ţin minte că aţi spus ceva despre asta, dar nu mi-am dat seama că azi plecaţi. Am să vă conduc la tren.

Sheila era mai însufleţită ca de obicei. Nu arată nici prost dispusă, nici îmbufnată. Trăncăni prieteneşte despre mici amănunte din viaţa de zi cu zi de la Sans Souci. Discută cu Tuppence până când trenul porni.

După ce îi făcu semn cu mâna de la fereastră şi o văzu îndepărtându-se, Tuppence se aşeză pe locul ei din colţul compartimentului şi începu să mediteze serios.

Oare era o întâmplare faptul că Sheila se nimerise la gară tocmai atunci? Sau era o dovadă a meticulozităţii

inamicului? Voise doamna Perenna să se asigure că flecara doamnă Blenkensop chiar plecase la Londra?

Abia în ziua următoare Tuppence avu posibilitatea de a avea o discuţie cu Tommy. Căzuseră de acord să nu încerce niciodată să comunice unul cu altul sub acoperişul de la Sans Souci.

Doamna Blenkensop îl întâlni pe domnul Meadowes în timp ce acesta, cu alergia oarecum domolită, făcea o plimbare pe ţărm. Se aşezară pe una din băncile de pe promenadă.

— Ei bine? Întrebă Tuppence.

Tommy dădu încetişor din cap. Arăta cam nefericit.

— Da, spuse el. Am ceva. Dar, Doamne, ce crezi! Să stai continuu cu ochiul la crăpătura uşii! Mi-a înţepenit gâtul.

— Dă-l încolo de gât! Spuse nesimţitoare Tuppence. Povesteşte-mi.

— Păi, au intrat cameristele să facă patul şi să deretice prin cameră, bine-nţeles. Şi doamna Perenna a intrat, dar asta când erau cameristele acolo şi le-a luat la zor pentru ceva. Şi fetiţa a intrat în fugă o dată şi a ieşit cu un câine de pluş.

— Da, da. Altcineva?

— O persoană, spuse încet Tommy.

— Cine?

— Carl von Deinim.

— Oh! Tuppence simţi o strângere de inimă. Aşadar, până la urmă… Când? Întrebă ea.

— La prânz. A ieşit mai devreme din sufragerie, a urcat în camera lui, apoi s-a strecurat pe culoar şi a intrat în camera ta. A stat acolo cam un sfert de oră.

Făcu o pauză.

— Cred că asta lămureşte treaba, nu?

Tuppence dădu din cap.

— Da, o lămureşte foarte bine. Carl von Deinim nu avea nici un motiv să intre în camera doamnei Blenkensop şi să

rămână acolo un sfert de oră în afară de unul.
Complicitatea lui a fost dovedită.
„Trebuie că e un actor minunat”, se gândi Tuppence.
Cuvintele lui din acea dimineaţă sunaseră foarte natural. Ei bine, poate că într-un fel fuseseră adevărate. Să ştii când să foloseşti adevărul era esenţa înşelătoriei de succes. Carl von Deinim era sigur patriot; el era un agent inamic care lucra pentru ţara lui. Puteai să-l respecţi pentru asta. Dar, dar şi să-l distrugi.
— Îmi pare rău, spuse ea încet.
— Şi mie, spuse Tommy. E un tip bun.
— Tu şi cu mine am fi putut face acelaşi lucru în Germania.
Tommy dădu din cap. Tuppence continuă:
— Ei bine, acum ştim cât de cât cum stăm. Carl von Deinim lucrează cu Sheila şi mama ei. Probabil doamna Perenna e şefa. Apoi mai este străina aia care stătea ieri de vorbă cu Carl. Şi ea e implicată cumva.
— Ce facem acum?
— Trebuie să trecem în revistă camera doamnei Perenna. Acolo s-ar putea să existe ceva care să ne ofere indiciu. Şi trebuie să-i punem o coadă, să vedem unde se duce şi cu cine se întâlneşte. Tommy, hai să-l aducem pe Albert aici.
Tommy reflectă asupra problemei.
Cu mulţi ani în urmă Albert, paj într-un hotel, îşi unise forţele cu tinerii Beresford şi luase parte la aventurile lor. După aceea intrase în serviciul lor şi se ocupase de treburile casnice. Cu vreo şase ani în urmă se însurase, iar acum era mândrul proprietar, al cârciumii „Raţa şi câinele” din sudul Londrei.
Tuppence continuă repede:
— Albert o să fie încântat. O să-l aducem aici. Poate să stea la cârciuma de lângă gară şi poate s-o urmărească pe doamna Perenna în locul nostru, sau pe altcineva.
— Cum rămâne cu doamna Albert?
— Lunea trecută a plecat în Wales cu copii la mama ei. Din cauza raidurilor aeriene. Totul se potriveşte perfect.

— Da, ideea e bună, Tuppence. Acum un alt lucru – cred că ar trebui să stăm cu ochii pe aşa-numita poloneză care dă târcoale pe aici. Am impresia că ea s-ar putea să reprezinte celălalt capăt al afacerii – ori noi asta suntem nerăbdători să aflăm.

— Da, de acord. Ea vine aici după ordine, sau să ia mesaje. Data viitoare când o vedem, unul din noi trebuie s-o urmărească şi să afle mai multe despre ea.

— Cum facem să căutăm prin camera doamnei Perenna, şi a lui Carl, presupun?

— Nu cred că în a lui vom găsi ceva. La urma urmelor e neamţ, poliţia ar putea oricând să-i percheziţioneze camera, aşa că îmi închipui că a avut grijă să nu aibă nimic suspect. Cu a doamnei Perenna o să fie dificil. Când nu e ea acasă, e acolo Sheila, ca să nu mai spun că doamna O'Rourke petrece o grămadă de timp în camera ei, iar Betty şi doamna Sprot aleargă pe toate palierele. Cred că ora prânzului e cea mai bună.

— Ora conaşului Carl?

— Exact. Aş putea avea o migrenă şi să mă duc în camera mea – nu, cineva s-ar putea să vrea să vină sus ca să mă doftoricească. Ştiu, pur şi simplu am să intru în linişte înainte de prânz şi am să urc în cameră fără să spun cuiva. Apoi, după prânz, pot să spun că am avut o migrenă.

— N-ar fi mai bine să fiu eu. Alergia ar putea să-mi revină mâine.

— Cred că e mai bine să fiu eu. Dacă sunt prinsă, pot oricând să spun că voiam să caut o aspirină sau ceva. Un domn în camera doamnei Perenna ar da naştere la mult mai multe speculaţii.

Tommy rânji.

— De natură scandaloasă.

Apoi zâmbetul i se stinse. Arăta grav şi neliniştit.

— Cât mai repede, bătrânico. Astăzi veştile sunt proaste. Trebuie să dăm repede de ceva.

Tommy îşi continuă plimbarea şi, la un moment dat, intră în oficiul poştal unde îl sună pe domnul Grant şi îi raportă că „operaţiunea recentă a avut succes şi prietenul nostru C. Este clar implicat.”.

Apoi scrise o scrisoare şi o puse la poştă. Ea era adresată domnului Albert Batt, „Raţa şi Câinele”, Glamorgan Street, Kennington.

Apoi îşi cumpără un ziar săptămânal care îşi propunea să informeze societatea engleză privitor la ce se petrecea cu adevărat, şi o luă nevinovat înapoi către Sans Souci.

La un moment dat fu strigat de comandorul Haydock care se afla în maşina sa sport cu două locuri.

— Hai, Meadowes, vrei să te duc eu?

Tommy acceptă recunoscător şi urcă în maşină.

— Aşadar, citeşti porcăria aia? Întrebă Haydock aruncând o privire la coperta roşie a lui Inside Weekly News.

Domnul Meadowes manifestă uşoara derută a tuturor cititorilor ziarului respectiv când erau provocaţi.

— Chiar că-i o porcărie, aprobă el. Dar uneori, să ştii, chiar par să ştie ce se petrece cu adevărat în culise.

— Iar uneori se înşeală.

— Oh, bine-nţeles.

Haydock ocoli cam anapoda insula unui sens giratoriu şi mai să intre într-un camion, după care spuse:

— Adevărul este că atunci când bulangii ăştia au dreptate, ţii minte, iar când se înşeală, uiţi.

— Crezi că nu e nimic adevărat în zvonul ăsta precum că Stalin ne-a abordat?

— Vise, băiete, vise, spuse comandorul Haydock. Rusnacii sunt vicleni ca dracu’, şi întotdeauna au fost. Să n-ai încredere în ei, asta spun eu. Am auzit că nu te-ai simţit bine.

— O uşoară alergie. În fiecare an o fac cam pe vremea asta.

— Da, sigur. Eu unul n-am făcut niciodată, dar am avut un prieten care făcea. În fiecare iunie îl dădea gata. Te simţi

destul de în formă pentru-o partidă de golf?

Tommy spuse că abia aştepta.

— Bun. Ce zici de mâine? Trebuie să mă duc la o întrunire cu privire la înfiinţarea unui corp de voluntari din localitate – o idee foarte bună, după părerea mea. Aşa că facem un rund pe la şase?

— E numai bine.

— Bun. Deci, rămâne stabilit.

Comandorul frână brusc la poarta de la Sans Souci.

— Ce face blonda Sheila? Întrebă el.

— Foarte bine, cred. N-am prea văzut-o.

Haydock râse zgomotos şi lătrat.

— Nu pe cât ţi-ar plăcea, sunt convins! Arătoasă fată, dar a naibii de nepoliticoasă. Se vede prea mult cu neamţul ăla. Eu numesc asta o lipsă revoltătoare de patriotism. Bineînţeles că nu s-ar uita la nişte babalâci ca mine şi ca dumneata, dar sunt o grămadă de flăcăi de treabă în propriile noastre servicii. De ce s-a înhăitat cu un afurisit de neamţ? Chestia asta mă scoate din sărite.

Domnul Meadowes spuse:

— Ai grijă, tipul tocmai urcă dealul în spatele nostru.

— Nu-mi pasă dacă mă aude! Ba chiar sper să mă audă. Tare mi-ar plăcea să-i trag un şut în fund conaşului Carl. Orice neamţ decent luptă pentru ţara lui, nu se strecoară aici ca un laş să scape de asta!

— Măcar e un neamţ mai puţin care să invadeze Anglia.

— Adică e deja aici? Ha ha! Bună. Meadowes! Nu că aş crede aiureala asta cu invazia. Noi n-am fost niciodată invadaţi şi nici nu vom fi. Avem o marină, slavă Domnului!

Cu acest anunţ potrivit, comadorul dădu drumul ambreiajului cu o smucitură şi maşina porni ţopăind către Smugglers’ Rest.

Tuppence ajunse la poarta de la Sans Souci la două fără zece. Coti din alee şi intră prin grădină iar apoi în casă pe uşa deschisă a salonului. De departe venea un miros de ostropel irlandez şi se auzeau clinchet de farfurii şi murmur

de glasuri. Sans Souci se pregătea cu râvnă pentru masa de prânz.

Tuppence aşteptă lângă uşa salonului până când Martha, servitoarea, traversă holul şi intră în sufragerie, apoi fugi repede pe scară în sus, fără pantofi.

Se duse în camera ei, îşi puse papucii moi de fetru, apoi o luă în lungul culoarului şi intră în camera doamnei Perenna.

O dată înăuntru, se uită în jur şi simţi că o cuprinde un anumit dezgust. Nu era frumos ce făcea. Absolut de neiertat dacă doamna Perenna era pur şi simplu doamna Perenna. Să-ţi bagi nasul în treburile personale ale oamenilor…

Tuppence se scutură. Un război era în desfăşurare!

Se duse la masa de toaletă.

Repede şi cu mişcări îndemânatice, trecu în revistă conţinutul sertarelor. Apoi trecu la biroul înalt. Unul din sertarele lui era încuiat. Ăsta părea un lucru mai promiţător.

Lui Tommy i se încredinţaseră anumite instrumente însoţite de instrucţiuni de folosire. El îi trecuse lui Tuppence indicaţiile.

O răsucire îndemânatică a încheieturii mâinii şi sertarul cedă.

Aici se afla o cutie de bani în care erau douăzeci de lire în bacnote şi câteva fişicuri cu monede, precum şi o casetă de bijuterii. Şi un maldăr de hârtii. Acestea din urmă o interesau cel mai mult pe Tuppence. Se uită rapid peste ele.

Documente privitoare la o ipotecă pe Sans Souci, un bilanţ de bancă, scrisori. Timpul zbura. Tuppence răsfoia documentele, concentrându-se să găsească ceva care ar fi putut avea un dublu înţeles. Două scrisori de la o prietenă din Italia, scrisori dezlânate, aparent absolut inofensive. Dar poate nu atât de inofensive cum păreau. O scrisoare de la un anume Simon Mortimer din Londra o scrisoare seacă de afaceri conţinând atât de puţine date privitoare la prezent încât Tuppence se întrebă de ce era păstrată. Era

domnul Mortimer mai puţin inofensiv decât părea? La fundul teancului de scrisori, una scrisă cu cerneală decolorată şi semnată Pat începea cu: „Aceasta va fi ultima scrisoare pe care am să ţi-o scriu, scumpa mea Eileen…”

Nu, asta nu! Tuppence nu se putea decide să citească asta! O împături la loc, aranjă scrisorile, iar apoi, dintr-o dată în alertă, împinse sertarul fără să-l mai încuie, iar când uşa se deschise şi doamna Perenna intră, ea căuta cu un aer distant printre flacoanele de pe lavoar.

Doamna Blenkensop se întoarse către gazda ei cu o faţă încruntată şi nătângă.

— Oh, vă rog să mă iertaţi, doamnă Perenna. Am venit acasă cu o durere de cap cumplită, şi mi-am zis să iau o aspirină şi să mă întind în pat, dar nu le-am găsit pe ale mele, aşa că m-am gândit că n-o să vă supăraţi… Ştiu că trebuie să aveţi nişte aspirine pentru că i-aţi oferit domnişoarei Minton zilele trecute.

Glasul doamnei Perenna era tăios când spuse:

— Vai, desigur, doamnă Blenkensop, dar de ce n-aţi venit să-mi cereţi?

— Păi, da, aşa ar fi trebuit să fac. Dar ştiam că sunteţi la masă, şi nu pot să sufăr să fac caz de starea mea…

Trecând pe lângă Tuppence, doamna Perenna luă flaconul cu aspirine de pe lavoar.

— Câte vreţi? Întrebă ea.

Doamna Blenkensop acceptă trei. Escortată de doamna Perenna, se duse în camera ei şi respinse în grabă sugestia unei sticle cu apă fierbite.

În timp ce ieşea din cameră, doamna Perenna aruncă săgeata.

— Dar aveţi şi dumneavoastră aspirine, doamnă Blenkensop. Le-am văzut.

Tuppence strigă repede:

— Oh, ştiu! Ştiu că le am pe undeva, dar pur şi simplu n-am dat de ele.

— Ei bine, odihniţi-vă până la ceai, spuse doamna Perenna cu o fulgerare a dinţilor ei mari şi albi.

Ieşi, închizând uşa după ea. Tuppence inspiră adânc şi se întinse pe pat pentru cazul în care doamna Perenna s-ar fi întors…

Suspectase ceva cealaltă? Dinţii ăia, atât de mari şi albi… ca să te mănânc mai bine, draga mea. La asta se gândea Tuppence de câte ori vedea dinţii ăia. Şi apoi mâinile doamnei Perenna, mâni mari, pline de cruzime ca aspect.

Păruse să accepte în mod foarte natural prezenţa lui Tuppence în camera ei. Dar mai târziu avea să găsească sertarul de la birou descuiat. Atunci avea să intre la idei? Sau avea să creadă că ea însăşi îl uitase descuiat? Se mai întâmplă. Pusese Tuppence scrisorile la loc aşa cum le găsise?

De bună seamă, chiar dacă doamna Perenna observa că ceva nu eră la locul lui, era mai probabil s-o suspecteze pe una dintre servitoare decât pe „doamna Blenkensop”. Iar dacă o suspecta pe aceasta din urmă, nu avea s-o pună doar pe seama unei curiozităţi deplasate? Existau oameni care îşi vârau nasul în toate cele.

Pe de altă parte, dacă doamna Perenna era renumita agentă germană M, ea ar fi bănuit contraspionajul.

Avusese purtarea ei ceva care să trădeze alerta?

Păruse destul de naturală – cu excepţia acelei remarci tăioase privitoare la aspirină.

Tuppence se ridică brusc în capul oaselor. Îşi aminti că aspirina ei, împreună cu o sticluţă de iod şi un flacon cu tablete de mentă efervescente, se aflau în fundul sertarului de la masa de scris, unde le băgase când despachetase.

Prin urmare, se părea că ea nu era singura persoană care cotrobăia prin camerele altora. Doamna Perenna o făcuse prima.

Capitolul VII

În ziua următoare doamna Sprot plecă la Londra.

Câteva aluzii din partea ei făcură imediat ca cei de la Sans Souci să se ofere să aibă grijă de Betty.

După plecarea doamnei Sprot, precedată de multe atenţionări pentru Betty „să fie fetiţa cuminte”, Betty se ataşă de Tuppence, care alesese să stea cu ea în schimbul de dimineaţă.

— Joacă, spuse Betty. Joacă aşcunde.

Cu fiecare zi vorbea tot mai bine, şi căpătase obiceiul de a-şi lăsa capul pe-o parte, fixându-şi interlocutorul cu un zâmbet adorabil şi murmurând: „Te log”.

Tuppence intenţionase s-o scoată la plimbarre, dar ploua puternic, aşa că cele două îşi petreceau ziua în cameră, unde Betty umbla în sertarul de jos al biroului, în care erau ţinute lucrurile ei de joacă.

— Să-l ascundem pe Bonzo? Întrebă Tuppence.

Dar Betty se răzgândise şi, în schimb, porunci:

— Citeşte poveşte.

Tuppence trase o carte destul de jerpelită dintr-un raft al dulapului, dar fu întreruptă de ţipătul lui Betty.

— Nu, nu. Câh… Lău.

Tuppence se uită mirată la ea, apoi la carte, care era o versiune colorată a poveştii Little Jack Horner.

— Era Jack un băiat rău? Întrebă ea. Pentru că a rupt din pom o prună?

Betty repetă apăsat:

— Lău! Câh!

Înşfăcă de la Tuppence cartea şi o puse la loc, apoi scoase din celălalt capăt al raftului o carte identică, anunţând cu un zâmbet larg:

— Jackolnel culat!

Tuppence îşi dădu seama că toate cărţile murdare şi uzate fuseseră înlocuite cu ediţii mai curate şi fu destul de amuzată. Doamna Sprot se apropia foarte mult de ideea lui Tuppence despre o „mamă higienică”. Mereu îngrozită de microbi, de alimente impure, sau de jucării murdare.

Tuppence avea un oarecare dispreţ pentru mamele exagerat de „higenice”, şi îşi crescuse copii permiţându-le să absoarbă ceea ce ea numea o „cantitate rezonabilă” de murdărie. Totuşi, luă ascultătoare exemplarul curat al lui Jack Horner şi îi citi copilei. Betty murmura: „Jack!

— Plună – În păţintă”, arătând pe carte obiecte interesante cu un deget lipicios, ceea ce avea să facă în curând ca acest exemplar să ajungă în rândul celor ostracizate. Trecură apoi la Gâsculiţă şi gâscan şi la Bătrâna care trăia într-un pantof, după care Betty ascunse cărţile şi lui Tuppence îi luă uimitor de mult timp ca să le găsească, spre marea veselie a lui Betty, şi astfel dimineaţa se scurse repede.

După prânz, Betty fu culcată, iar doamna O’Rourke o invită pe Tuppence în camera ei.

Camera doamnei O’Rourke era foarte dezordonată şi mirosea puternic a mentă şi chec stătut, la care se adăuga un uşor miros de naftalină. Pe fiecare masă se aflau fotografii ale copiilor doamnei O’Rourke, şi ale nepoţilor şi strănepoţilor şi nepoatelor şi strănepoatelor.

— Ştii foarte bine cum să te porţi cu copiii, remarcă binevoitoare doamna O’Rourke.

— Oh, mă rog, cu ai mei doi…

Doamna O’Rourke interveni repede:

— Doi? Am înţeles că ai trei băieţi.

— Oh, da, trei. Dar doi dintre ei sunt foarte apropiaţi ca vârstă şi mă gândeam la zilele petrecute cu ei.

— Ah! Înţeleg. Ia loc, doamnă Blenkensop. Simtă-te ca acasă.

Tuppence se aşează ascultătoare şi îşi dori ca doamna O’Rourke să n-o facă mereu să se simtă atât de stânjenită. Acum se simţea exact ca Hansel sau Gretel când acceptaseră invitaţia vrăjitoarei.

— Spune-mi, ce crezi despre Sans Souci? Întrebă doamna O’Rourke.

Tuppence începu un discurs destul de entuziast de elogiere, dar doamna O’Rourke i-o reteză fără ceremonie.

— Ce te întreb eu este dacă nu consideri că locul ăsta are ceva ciudat.

— Ciudat? Nu, nu cred.

— Nici doamna Perenna? Ea te interesează, trebuie să recunoşti. Te-am văzut urmărind-o mereu cu privirea.

Tuppence se îmbujoră.

— E… E o femeie interesantă.

— Ba nu e, spuse doamna O'Rourke. E o femeie destul de banală – adică dacă e ceea ce pare. Dar poate că nu e. Asta e ideea dumitale?

— Zău aşa, doamnă O'Rourke, nu ştiu la ce vă referiţi.

— Te-ai gândit vreodată că mulţi dintre noi suntem altceva decât părem la suprafaţă? Domnul Meadowes, de pildă. E un om derutat. Uneori aş spune că e un englez tipic, stupid până în măduva oaselor, dar alteori prind o privire sau un cuvânt care nu sunt deloc stupide. Asta e ceva ciudat, nu crezi?

Tuppence spuse cu fermitate:

— Eu cred că, de fapt, domnul Meadowes e foarte tipic.

— Mai sunt şi alţii. Poate că ştii la cine mă refer, nu?

Tuppence clătină din cap.

— Numele începe cu S, spuse încurajator doamna O'Rourke.

Cu o scânteie bruscă de mânie şi un impuls obscur de a sări în apărarea cuiva tânăr şi vulnerabil, Tuppence spuse tăios:

— Sheila e doar o răzvrătită. E ceva obişnuit la vârsta asta.

Doamna O'Rourke dădu din cap de câteva ori, arătând exact ca un obez mandarin de porţelan pe care Tuppence îl văzuse pe poliţa căminului din casa mătuşii Gracie. Un zâmbet larg îi înălţa colţurile gurii. Spuse moale:

— Poate nu ştii, dar prenumele domnişoarei Minton e Sophia.

— Oh! Tuppence era derutată. La domnişoara Minton vă refereaţi?

— Nu, spuse doamna O'Rourke.

Tuppence se întoarse spre fereastră. Ciudat cât putea s-o afecteze femeia asta, răspândind asupra ei o atmosferă de neliniște și teamă. „Mă simt ca un șoarece între labele pisici”, se gândi Tuppence.

„Prostii – numai prostii! Îmi imaginez aceste lucruri”, își zise ea uitându-se pe fereastră în grădină. Ploaia se oprise. Din copaci se prelingeau picături de ploaie.

Tuppence se gândi: „Nu e în întregime imaginația mea. Nu sunt o femeie care să aibă închipuiri. Există ceva aici, un focar de rău. Dacă aș putea vedea…”

Gândurile i se întrerupseră brusc.

În fundul grădinii tufele erau date ușor la o parte. În deschizătură apăru o față care se uita furiș înspre casă. Era fața străinei care stătea de vorbă cu Carl von Deinim pe drum.

Era atât de încremenită încât aproape că nu părea umană. Se uita întruna, fără să clipească, la ferestrele de la Sans Souci. Era o față lipsită de expresie, și totuși, da, fără doar și poate avea ceva amenințător. Imobilă, implacabilă. Reprezenta o forță străină de Sans Souci și de banalitatea vieții pensiunii engleze.

Aceste gânduri trecură doar o secundă prin mintea lui Tuppence. Întorcându-se brusc de la fereastră, îi îngână ceva doamnei O’Rourke și ieși în grabă din cameră alergând la parter și de acolo afară pe poteca laterală din grădină către locul în care văzuse fața. Acum acolo nu mai era nimeni. Tuppence trecu prin tufiș și ieși în drum, uitându-se în susul și în josul dealului. Nu văzu pe nimeni. Unde dispăruse femeia?

Intrigată, se întoarse în grădină. Era posibil să-și fi imaginat toată treaba? Se udase fleașcă și nici urmă de femeie. Nu, femeia fusese acolo! Se îndreptă spre casă cu o presimțire vagă – o spaimă ciudată, fără formă, de ceva pe cale să se întâmple.

Nu bănuia, niciodată n-ar fi bănuit ce avea să se întâmple.

Acum că vremea se limpezise, domnişoara Minton o îmbrăca pe Betty ca s-o scoată la plimbare. Avea de gând să meargă în oraş pentru a-i cumpăra lui Betty o raţă din celuloid cu care să se joace când făcea baie.

Betty era atât de emoţionată şi se foia atât de tare că era extrem de greu să-i bagi mânuţele pe mânecile puloverului de lână. Cele două porniseră, Betty sporovăind cu însufleţire:

— Cumpi laţă. Baie Betty. Cumpi lată.

Două beţe de chibrit, lăsate încrucişate neglijent pe masa de marmură din hol, o informară pe Tuppence că domnul Meadowes îşi petrecea după-amiaza pe urmele doamnei Perenna. Tuppence se duse în salon unde îi găsi pe domnul şi pe doamna Cayley.

Domnul Cayley era într-o stare de nemulţumire. Venise la Leahampton, explică el, pentru linişte şi odihnă, şi ce linişte putea exista cu un copil în casă? Cât era ziua de lungă ţipa şi alerga, sărea pe podele…

Soţia lui îngână împăciuitoare că Betty era, de fapt, o scumpete de copil, dar remarca ei nu-l domoli pe domnul Cayley.

— Fără îndoială, spuse el, sucindu-şi gâtul lung. Dar mama ei ar trebui s-o facă să stea liniştită. Ar trebui să se gândească şi la alţii. Inavlizi, oameni ai căror nervi au nevoie de odihnă.

Tuppence spuse:

— Nu e uşor să faci un copil de vârsta ei să stea liniştit. Nu e firesc, ar fi ceva în neregulă cu copila dacă ar fi stat liniştită.

Domnul Cayley bodogăni supărat:

— Prostii – spiritul ăsta modern e o prostie. Auzi, să laşi copiii să facă ce le place! Un copil ar trebui să stea liniştit cu o păpuşă, sau să citească.

— Ea n-are nici trei ani, spuse Tuppence zâmbind. Nu vă puteţi aştepta la ea să ştie să citească.

— În fine, trebuie făcut ceva în privinţa asta. Am să vorbesc cu doamna Perenna. Azi dimineaţă, înainte de şapte, copila cânta de zor în pat. Am avut o noapte proastă şi am adormit doar spre dimineaţă şi asta m-a trezit.

— E foarte important ca domnul Cayley să doarmă cât mai mult, spuse neliniştită doamna Cayley. Aşa a spus doctorul.

— Ar trebui să mergeţi la un sanatoriu, spuse Tuppence.

— Doamnă dragă, asemenea locuri sunt teribil de costisitoare şi, în plus, n-au atmosfera corespunzătoare. Există o sugestie de boală care reacţionează nefavorabil asupra subconştientului meu.

— Societate veselă, a spus doctorul, explică doamna Cayley. O viaţă normală. El s-a gândit că o pensiune ar fi mai bună decât închirierea unei case mobilate, pentru că asta l-ar stimula pe domnul Cayley să schimbe idei cu alţi oameni.

Din câte îşi putea da seama Tuppence până acum, metoda domnului Cayley de a schimba idei era doar un recital al propriilor sale boli şi simptome, iar schimbul consta în primirea lor cu compasiune sau lipsă de compasiune.

Tuppence schimbă cu măiestrie subiectul.

— Aş vrea să-mi spuneţi părerea dumneavoastră despre viaţa din Germania. Mi-aţi spus că în ultimii ani aţi fost de multe ori acolo. M-ar interesa punctul de vedere al unui om cu experienţă şi lipsit de prejudecăţi ca dumneavoastră despre condiţiile de acolo.

Domnul Cayley muşcă pe loc momeala.

— Cum spuneaţi doamnă dragă, sunt capabil să-mi fac o părere obiectivă. Ei bine, după părerea mea…

Ceea ce urmă constitui un monolog. Tuppence ascultă cu o atenţie autentică. Căci domnul Cayley, dus de valul de simpatie a ascultătoarei sale, se dovedea a fi în mod clar un admirator al sistemului nazist. Cât de bine ar fi fost, sugeră el dar fără a o spune pe şleau, dacă Anglia şi Germania s-ar fi aliat împotriva restului Europei!

Întoarcerea domnişoarei Minton însoţită de Betty şi promisa raţă de celuloid întrerupse monologul care durase aproape două ore. Ridicând privirea, Tuppence prinse o expresie destul de ciudată pe faţa doamnei Cayley, o expresie greu de definit. Putea fi doar gelozia sesizabilă a unei soţii care vede atenţia soţului său acaparată de altă femeie. Putea fi panica în faţa faptului că domnul Cayley îşi exprima prea făţiş părerile politice, în mod sigur, expresia de pe faţa doamnei Cayley trăda nemulţumire.

La ora ceaiului, doamna Sprot se întoarse de la Londra exclamând:

— Sper că Betty a fost cuminte şi nu v-a făcut necazuri. Ai fost fetiţă cuminte Betty?

Apoi doamna Sprot se aşeză, bău câteva ceşti de ceai şi se lansă într-o relatare însufleţită despre cumpărăturile pe care le făcuse la Londra, despre aglomeraţia din tren, despre ceea ce le spusese un soldat recent întors din Franţa tovarăşilor ei de compartiment, şi despre ce îi zisese o fată de la tejghea despre lipsurile ce aveau să vină.

De fapt, conversaţia era absolut firească. Ea se prelungi după aceea pe terasă, afară, întucât acum soarele strălucea şi ziua umedă aparţinea trecutului.

Betty alerga fericită prin preajmă, făcând expediţii misterioase în tufişuri şi întorcându-se cu o frunză de laur, sau o grămăjoară de pietricele pe care le plasa în poala unuia dintre adulţi cu explicaţii neinteligibile privitor la ce reprezentau. Din fericire, nu pretindea cooperare la joaca ei, mulţumindu-se cu un ocazional: „Ce frumos, iubito? Adevărat?”

Niciodată nu fusese o după-amiază mai liniştită la Sans Souci. Sporovăială, bârfă, speculaţii privitoare la cursul războiului… Îşi putea reveni Franţa? Ce era probabil să facă Rusia? Putea invada Hittler Anglia dacă încerca? Avea Parisul să cadă, dacă nu se schimba tactica? Era adevărat că?… Se spuse că… Erau zvonuri că…

Scandalul militar şi politic era pasat cu plăcere de la unul la altul.

Tuppence se gândi: „Sunt flecărelile un pericol? Prostii, ele sunt o supapă de siguranţă. Oamenii gustă aceste zvonuri. Ele îi ajută să suporte mai bine propriile griji şi nelinişti.”

Deodată, tresărind, doamna Sprot se iută la ceas.

— Doamne, e aproape şapte! Trebuia s-o culc de o oră pe copila aia. Betty! Betty!

Trecuse ceva timp de când Betty nu mai venise pe terasă, deşi nimeni nu îi remarcase absenţa.

Doamna Sprot strigă cu nelinişte crescândă:

— Betteee! Unde poate fi copila?

Doamna O’Rourke spuse cu râsul ei profund:

— Pune la cale o năzdrăvănie, n-am nici o îndoială în privinţa asta. Aşa se întâmplă mereu când e linişte.

— Betty! Vino la mine!

Neprimind nici un răspuns, doamna Sprot se ridică neliniştită.

— Trebuie să mă duc s-o caut. Unde oare ar putea fi?

Domnişoara Minton sugeră că se ascundea undeva iar Tuppence, amintindu-şi de propria copilărie, sugeră bucătăria. Dar Betty nu era de găsit nici în casă, nici afară. O căutară prin grădină şi prin toate camerele.

Betty nu era nicăieri.

Doamna Sprot începu să se supere.

— E foarte urât din partea ei, e o mare obrăznicie! Credeţi că a ieşit în şosea?

Ea şi Tuppence ieşiră pe poartă şi se uitară în susul şi în josul dealului. Nu se zărea nimeni în afara unui băiat de prăvălie cu o bicicletă care stătea de vorbă cu o servitoare la uşa casei de vizavi.

Tuppence şi doamna Sprot traversară drumul şi îi întrebară dacă văzuseră o fetiţă. Amândoi clătinară din cap, apoi, amintindu-şi brusc, servitoarea întrebă:

— O fetiţă într-o rochie verde cu pătrăţele?

— Da, spuse nerăbdătoare doamna Sprot.

— Am văzut-o cam acum o jumătate de oră mergând pe drum în jos cu o femeie.

Doamna Sprot întrebă uluită:

— Cu o femeie? Ce fel de femeie?

Fata păru uşor stânjenită.

— Păi, o femeie care mi s-a părut că arăta ciudat. Era străină. Avea haine ciudate. Un fel de şal, nu pălărie, şi o faţă ciudată, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Am mai văzut-o de câteva ori pe aici în ultimul timp şi, ca să spun adevărul, m-am gândit că e niţel sărită de pe fix.

Într-o fracţiune de secundă Tuppence îşi aminti de faţa pe care o văzuse după prânz uitându-se printre tufe şi de presimţirea care o cuprinsese.

Dar nu făcuse nici o legătură între femeie şi fetiţă, nici prin cap nu-i trecuse aşa ceva, şi nici acum nu înţelegea.

Doamna Sprot aproape că se prăbuşi peste ea.

— Oh, Betty fetiţa mea! A fost răpită. Ea… Cum arăta femeia aia, era ţigancă?

Tuppence clătină cu putere din cap.

— Nu, era blondă, foarte blondă, cu o faţă lată şi pometi înalţi şi ochi albaştri, distanţi.

O văzu pe doamna Sprot holbându-se la ea şi se grăbi să explice:

— Am văzut-o azi după-amiază pe femeia asta uitându-se printre tufele din fundul grădinii. Am observat-o dând târcoale pe aici. Într-o zi, Carl von Deinim vorbea cu ea. Trebuie să fie aceeaşi femeie.

Servitoarea interveni:

— Aşa e. Era blondă. Şi ţăcănită, după părerea mea. Nu înţelegea nimic din ce îi spuneai.

— Oh, Doamne! Gemu doamna Sprot. Ce mă fac?

Tuppence o cuprinse cu un braţ.

— Să ne întoarcem în casă, beţi puţin coniac şi pe urmă înapoi.

Doamna Sprot merse moale cu ea, murmurând ameţită:

— Nu-mi imaginez cum a putut pleca Betty aşa cu o străină.

— E foarte mică, spuse Tuppence. Nu e destul de mare ca să fie timidă.

Doamna Sprot strigă slab:

— Vreo nemţoaică îngrozitoare, presupun! O s-o omoare pe Betty a mea.

— Prostii, spuse Tuppence cu robusteţe. O să fie bine. Cred că e doar o femeie care nu e prea întreagă la minte.

Dar în sinea ei nu credea nici ea ce spunea, nu credea nici o clipă că femeia aceea blondă şi calmă era o smintită iresponsabilă.

Carl! Carl ştia? Avea vreo legătură cu asta?

Câteva minute mai târziu era înclinată să se îndoiască de asta. Carl von Deinim, asemeni celorlalţi, părea uluit, neîncrezător, total surprins.

Maiorul Bletchley preluă comanda.

— Hai, dragă doamnă, îi spuse el doamnei Sprot, ia loc şi bea o picătură de coniac, n-o să-ţi facă rău, iar eu voi suna direct la secţia de poliţie.

Doamna Sprot murmură:

— Staţi puţin, s-ar putea să fie ceva…

Alergă la etaj şi o luă pe culoar înspre camera ei şi a lui Betty.

Câteva minute mai târziu îi auziră paşii alergând nebuneşte pe coridor. Coborî scara ca o dementă şi îi apucă mâna maiorului Bletchley care tocmai era pe cale să ridice receptorul.

— Nu, nu, spuse ea gâfâind. Nu trebuie… Nu trebuie…

Şi, hohotind puternic, se prăbuşi într-un scaun.

Ceilalţi se îngrămădiră în jurul ei. După un minut sau două, se linişti. Îndreptându-şi spatele, cu braţele doamnei Cayley petrecute în jurul ei, întinse mâna arătându-le ceva.

— Am găsit asta pe podeaua din camera mea. A fost înfăşurată în jurul unei pietre şi aruncată pe fereastră.

Uitaţi ce scrie.

Tommy îi luă din mână bucata de hârtie şi o despături.

Era un bilet aşternut cu un scris ciudat şi ţeapăn, mare şi îndrăzneţ.

COPILUL TĂU E LA NOI, ÎN SIGURANŢĂ. ŢI SE VA SPUNE CE SĂ FACI LA TIMPUL CUVENIT. DACĂ TE DUCI LA POLIŢIE COPILUL TĂU VA FI OMORÂT. NU SPUNE NIMIC. AŞTEAPTĂ INSTRUCŢIUNI. DACĂ NU…

Era semnat cu un craniu şi două oase încrucişate.

Doamna Sprot gemea slab:

— Betty… Betty…

Toţi vorbeau în acelaşi timp. „Criminali mizerabili şi nemernici”, spunea doaman O’Rourke. „Brutele!” izbucnise Sheila. „Fantastic, fantastic – nu cred o vorbă. E o glumă proastă”, bombănea domnul Cayley. „Oh, mititica!”, se văita domnişoara Minton. „Nu înţeleg. E incredibil”, spunea Carl von Deinim. Şi, peste toate, glasul de stentor al maiorului Bletchley.

— Fleacuri. Intimidare. Trebuie să informăm imediat poliţia. Ei îi vor da curând de capăt acestei poveşti.

Se îndeptă din nou spre telefon. De data asta îl opri strigătul revoltat al doameni Sprot.

Strigă şi el:

— Dar, dragă doamnă, trebuie s-o facem! Asta e doar un truc de a te împiedica să pleci pe urmele acestor ticăloşi.

— O vor omorî.

— Prostii. N-ar îndrăzni.

— N-am să admit asta, vă spun. Eu sunt mama ei. E la latitudinea mea să decid.

— Ştiu, ştiu. Ei au contat pe asta. Foarte firesc. Dar să ştii de la mine, militar şi om cu experienţă, că avem nevoie de poliţie.

— Nu!

Bletchley se uită în jur căutând aliaţi.

— Meadowes, eşti de acord cu mine?

Tommy dădu încet din cap în semn de aprobare.

— Cayley? Uite, doamnă Sprot, şi Meadowes şi Cayley sunt de acord.

Doamna Sprot rosti cu o energie subită:

— Bărbaţi! Toţi! Întrebaţi femeile!

Ochii lui Tommy îi căutară pe ai lui Tuppence. Tuppence spuse cu glasul jos şi tremurat:

— Eu… Eu sunt de acord cu doamna Sprot.

În gând îşi spunea: „Deborah! Derek! Şi eu aş simţi ca ea dacă ar fi vorba de ei. Tommy şi ceilalţi au dreptate nu mă îndoiesc, dar cu toate astea eu n-aş putea s-o fac N-aş putea să risc.”

Doamna O’Rourke spunea:

— Nici o mamă n-ar risca şi ăsta e un fapt.

Doamna Cayley murmură:

— Eu cred că, ştiţi… Ei bine… Şi se pierdu în inocenţă.

Domnişoara Minton spuse cu frică:

— Se întâmplă astfel de lucruri cumplite. Nu ne-am ierta-o niciodată dacă i s-ar întâmpla ceva micuţei Betty.

Tuppence întrebă tăios:

— Dumneata n-ai nimic de spus, domnule von Deinim?

Ochii albaştri ai lui Carl erau lucioşi. Faţa lui era o mască. Spuse încet şi înţepat:

— Eu sunt străin. Nu cunosc poliţia voastră engleză. Cât de competenţi sunt poliţiştii, cât de rapizi.

Cineva intrase în hol. Era doamna Perenna, ai cărei obraji erau îmbujoraţi. Era clar că urcase în grabă dealul, întrebă: „Ce sunt toate astea?”, iar glasul ei era poruncitor, imperios, nu glasul îndatoritor al stăpânei unei pensiuni, ci al unei femei puternice.

Îi povestiră şi, o dată cu asta, întreaga afacere păru să-i fie trecută ei spre judecare. Ea era Curtea Supremă.

Se uită o clipă la biletul scris în grabă, apoi îl dădu înapoi. Rosti tăios şi cu autoritate:

— Poliţia? N-o să fie de nici un folos. Nu puteţi risca să facă gafe. Luaţi legea în mâinile voastre. Mergeţi voi înşivă după copilă.

Bletchhley ridică din umeri şi spuse:

— Prea bine. Dacă nu vreţi să chemăm poliţia, ăsta e cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut.

Tommy spuse:

— Nu pot să aibă un avans prea mare.

— O jumătate de oră, a zis servitoarea, interveni Tuppence.

— Haydock, spuse Bletchley. Haydock e omul care ne poate ajuta. Are maşină. Spuneţi că femeia arată neobişnuit? Şi că e străină? Haideţi, n-avem timp de pierdut. Vii, Meadowes?

Doamna Sprot se ridică.

— Vin şi eu.

— Nu, dragă doamnă, las-o în seama noastră…

— Vin şi eu…

— Oh, mă rog…

Maiorul Bletchley cedă, murmurând ceva despre faptul că femela speciilor era mai mortală decât masculul.

Comandorul Haydock era la volanul maşinii, avându-l pe Tommy alături, iar în spate pe Bletchley, pe doamna Sprot şi pe Tuppence. Nu doar doamna Sprot se agăţase de ea, dar Tuppence era singura (în afară de Carl von Deinim) care o ştia din vedere pe misterioasa răpitoare.

Comandorul era un bun organizator şi lucra rapid. Cât ai clipi din ochi alimentase maşina cu benzină şi îi aruncase lui Bletchley o mapă a districtului şi una la o scară mai mare a localităţii Leahampton, şi fusese gata de pornire.

Doamna Sprot alergase iarăşi la etaj, probabil în camera ei să-şi ia pardesiul. Însă după ce urcă în maşină şi porniră în josul dealului, ea îi arătă lui Tuppence ceva în poşetă. Era un pistol mic.

Spuse liniştită:

— L-am luat din camera maiorului Bletchley. Mi-am adus aminte că a pomenit într-o zi că are unul.

Tuppence arătă puţin îndoită.

— Nu crezi că…

Cu gura o linie subţire, doamna Sprot spuse:

— S-ar putea dovedi util.

Tuppence se minună de tăria ciudată pe care maternitatea o putea da unei femei banale, în mod normal înspăimântată de moarte de armele de foc, dar neezitând să doboare pe oricine ameninţa viaţa copilului ei.

Merseră mai întâi la gară. Un tren plecase din Leahampton cu douăzeci de minute mai devreme şi era posibil ca fugarii să fi plecat cu el.

Întrebările puse celor din gară nu duseră la nici un rezultat. După toate probabilităţile, după cum arăta Haydock, răpitorii avuseseră o maşină la îndemână.

Tuppence spuse:

— Trebuie să ne punem în locul lor. Unde ar fi aşteptat ei în maşină? Undeva cât mai aproape de Sans Souci, dar unde maşina n-ar fi observată. Acum să ne gândim. Femeia şi Betty coboară dealul împreună. La poalele dealului este esplanada. Maşina putea să fi fost trasă acolo. Singurele alte locuri sunt parcarea din James’s Square, de asemenea foarte aproape, sau una din străduţele care dau din esplanadă.

În acel moment un om scund, cu un aer de om sigur pe el, cu pincenez, păşi către ei şi spuse, bâlbâindu-se puţin:

— Scuzaţi-mă… Sper c-că nu vă s-supăraţi, dar am auzit c-ce vorbeaţi c-cu portarul puţin mai înainte. (I se adresa maiorului Blethley). F-firaş, n-am tras c-cu urechea, am venit d-doar să mă interesez de un pachet şi s-s a întâmplat să aud…

Doamna Sprot sări şi îl apucă de braţ.

— Aţi văzut-o? Aţi văzut-o pe fetiţa mea?

— Oh, spuneţi că era fetiţa d-dumneavoastră? Închipuiţi-vă că…

Doamna Sprot strigă:

— Spuneţi-mi! Degetele ei strânseră atât de tare braţul omuleţului încât acesta scânci.

Tuppence spuse repede:

— Vă rugăm să ne spuneţi cât mai repede ce aţi văzut. O să vă fim extrem de recunoscători.

— Oh, mă rog, s-ar putea să nu fie nimic. D-dar descrierea se potrivea atât de bine… Apropo, mă numesc Robins, Edward Robbins…

— Da, domnule Robbins?

— Locuiesc la Whiteways, pe Ernes Cliff Road, una din casele acelea noi de pe şoseaua nouă, cu toate facilităţile şi o privelişte frumoasă şi doar la o aruncătură de băţ.

Tuppence îl potoli pe maiorul Bletehley care era pe cale să izbucnească şi întrebă:

— Şi aţi văzut-o pe fetiţa pe care o căutăm?

— Da, trebuie că ea era. O fetiţă cu o femeie care arăta a străină, spuneţi? Într-adevăr, am recunoscut-o pe femeie, pentru că în ziua de azi toţi suntem cu ochii după spioni, nu-i aşa? O infirmieră, m-am gândit, sau o servitoare – o mulţime de spioane vin aici sub înfăţişarea asta, şi femeia de care vorbeam arăta extrem de neobişnuit şi mergea pe drum cu fetiţa către dune, iar fetiţa părea obosită şi tot rămânea în urmă, şi era şapte şi jumătate, majoritatea copiilor merg la culcare, aşa că m-am uitat foarte tăios la femeie. Cred că asta a neliniştit-o. A grăbit pasul, trăgând-o pe fetiţă după ea, şi în cele din urmă a luat-o în braţe şi a pornit pe potecă înspre stâncă, ceea ce mi s-a părut ciudat, căci acolo nu sunt deloc case, nu e nimic. M-am întrebat dacă nu cumva femeia avea de gând să semnalizeze. Se aud atâtea despre activitatea inamicului, iar ea arăta clar neliniştită când a văzut că mă uitam lung la ea.

Comandorul Haydock urcase în maşină şi pornise motorul. Spuse:

— Ernes Cliff Road, ai spus? Asta-i în cealaltă parte a oraşului, nu-i aşa?

— Da, o luaţi în lungul esplanadei şi treceţi de oraşul vechi, iar apoi urcaţi…

Ceilalţi săriseră în maşină fără să-l mai asculte pe domnul Robbins.

Tuppence strigă:

— Vă mulţumim, domnule Robbins.

Maşina porni în trombă, lăsându-l pe omuleţ să se uite după ei cu gura căscată.

Trecură în viteză prin oraş, evitând accidentele mai mult din noroc decât din îndemânare. În cele din urmă ieşiră într-un şantier de clădiri în construcţie. Din el, o serie de mici drumuri duceau către dune, oprindu-se brusc la mică distanţă pe coasta dealului. Ernes Cliff Road era a treia din ele.

Comandorul Haydock coti cu dibăcie şi intră pe el, apoi o luă în sus. Drumul se pierdea pe coasta stearpă a dealului, într-o potecă ce şerpuia către vârf.

— Mai bine să coborâm aici şi să mergem pe jos, spuse Bletchley.

Haydock spuse cu îndoială:

— Aş putea, cred, să duc până sus maşina. Pământul e destul de tare. Cam cu hopuri, dar cred că aş putea reuşi.

Doamna Sprot strigă:

— Oh, vă rog, vă rog!… Trebuie să ne mişcăm repede.

Comandorul murmură pentru sine:

— Sper că suntem pe urmele cui trebuie. Sfrijitul ăla putea să fi văzut orice femeie cu un copil.

Maşina gemu în timp ce se avântă în sus pe pământul denivelat. Panta era abruptă, dar smocurile de iarbă erau scurte şi elastice. Ajunseră fără nici un incident neplăcut pe vârful colinei. Aici priveliştea era neîntreruptă până în zare unde se odihnea pe curba lui Whitehaven Bay.

Bletchley spuse:

— Nu-i o idee rea. Femeia ar putea petrece noaptea aici dacă e nevoie, iar mâine să coboare în Whitehaven şi să ia trenul de acolo.

Haydock spuse:

— Din câte văd, nici urmă de ele.

Stătea în picioare, ţinând la ochi un binoclu pe care avusese grijă să-l ia cu el. Dintr-o dată, silueta lui se

încordă; vedea prin binoclu două puncte mici în mişcare.

— Le-am prins…

Se aşeză din nou la volan şi maşina demară în forţă. Acum urmărirea fu scurtă. Aruncaţi în aer, azvârliţi dintr-o parte în alta, ocupanţii maşinii ajungeau rapid din urmă cele două mici puncte. Pe măsură ce se apropiau, punctele prindeau contur, până când putură fi distinse cu claritate. Da, era o femeie care ţinea de mână o fetiţă într-o rochie verde cu pătrăţele. Betty.

Doamna Sprot scoase un strigăt gâtuit.

— E în regulă acum, draga mea, spuse maiorul Bletchley bătând-o uşurel pe umăr. Le-am găsit.

Îşi continuară urmărirea. Brusc, femeia se întoarse şi văzu maşina care înainta către ele.

Scoţând un strigăt, luă copilul în braţe şi o rupse la fugă.

Alerga, nu înainte, ci în lateral, către marginea stâncii.

După câţiva metri, maşina n-o mai putu urmări; terenul era prea denivelat şi blocat de bolovani mari. Se opri, iar ocupanţii ei se grăbiră să coboare.

Doamna Sprot coborî prima şi alergă nebuneşte după cele două fugare.

Ceilalţi o urmară.

Când erau la vreo douăzeci de metri, cealaltă femeie coti către golf. Acum stătea chiar pe marginea stâncii. Cu un strigăt răguşit, strânse copilul mai aproape de trupul ei.

Haydock strigă:

— Dumnezeule, o să arunce puştoaica peste marginea stâncii!

Femeia stătea acolo, ţinând-o strâns pe Betty. Faţa ei era desfigurată de ură. Rosti răguşit o frază lungă pe care nimeni n-o înţelese. Şi continuă să ţină copila, uitându-se din când în când la prăpastia de jos, aflată la nici un metru de locul în care stătea.

Era limpede că ameninţa să arunce copilul în prăpastie.

Toţi stăteau acolo, ameţiţi, îngroziţi, incapabili să se mişte de teamă că ar precipita catastrofa.

Haydock băgă mâna în buzunar şi scoase un revolver. Strigă:

— Lasă copilul jos, altfel trag!

Străina râse. Strânse şi mai tare copilul la piept. Cele două siluete erau contopite în una singură.

Haydock bombăni:

— Nu îndrăznesc să trag. Aş lovi copilul.

Tommy spuse:

— Femeia e nebună. E în stare să sară cu copilul.

Neajutorat, Haydock spuse din nou:

— Nu îndrăznesc să trag…

Dar în acea clipă răsună o împuşcătură. Femeia se clătină şi căzu, ţinând însă strâns în braţe copilul.

Bărbaţii aleargă înainte. Doamna Sprot rămase clătinându-se cu pistolul fumegând în mâna ei, cu ochii dilataţi.

Făcu ţepănă câţiva paşi.

Tommy era îngenunchiat lângă trupuri. Le întoarse cu blândeţe. Văzu faţa femeii – observă cu admiraţie strania ei frumuseţe. Ochii i se deschiseră, se uitară la el, apoi deveni goi de orice expresie. Cu un oftat, femeia muri, împuşcată în cap.

Teafără, micuţa Betty Sprot se smuci şi alergă spre femeia care stătea ca o statuie.

Apoi, în cele din urmă, doamna Sprot se nărui. Aruncă pistolul şi căzu la pământ, strângând fetiţa în braţe.

Strigă:

— E în siguranţă… E în siguranţă… Oh, Betty… Betty… Iar apoi, cu o şoaptă joasă, uluită: Am… Am omorât-o?

Tuppence spuse cu fermitate:

— Nu te gândi la asta. Gândeşte-te la Betty. Gândeşte-te doar la Betty.

Doamna Sprot se duse lângă bărbaţi.

Haydock murmură:

— Al naibii miracol. Mie nu mi-ar fi reuşit o împuşcătură ca asta. Nu cred că femeia a mai ţinut vreodată în mână un

pistol – a fost pur şi simplu instinctul. Un miracol, asta e.

Tuppence spuse:

— Slavă Domnului! A fost cât pe ce.

Şi se uită în jos, la marea de dedesubt, şi se cutremură.

Capitolul VIII

A ncheta cu privire la femeia moartă se ţinu după câteva zile. Existase o amânare până când poliţia o identificase ca fiind o anume Varda Polonska, o poloneză refugiată.

După dramatica scenă de pe stâncă, doamna Sprot şi Betty, cea dintâi în stare de colaps, fură aduse la Sans Souci, unde eroinei, pe jumătate leşinată, i se administrară sticle cu apă fierbinte, ceşti de ceai tare, multă curiozitate şi, în cele din urmă, o duşcă zdravănă de coniac.

Comandorul Haydock luase imediat legătura cu poliţia şi, călăuziţi de el, poliţiştii plecaseră la locul tragediei.

Dacă n-ar fi fost veştile tulburătoare de pe front, probabil că ziarele ar fi acordat un spaţiu mult mai mare tragediei. Aşa, însă, ea ocupase doar un mic paragraf.

Atât Tuppence cât şi Tommy trebuiră să depună mărturie la anchetă, şi pentru cazul în care vreun reporter ar fi crezut de cuviinţă că era potrivit să facă nişte poze celor mai neimportanţi martori, domnul Meadowes avu ghinionul să facă ceva la ochi, ceea ce necesită un bandaj care îi schimba mult fizionomia. Doamna Blenkensop era practic ascunsă de borurile pălăriei ei.

Totuşi, interesul se concentră în întregime asupra doamnei Sprot şi a comandorului Haydock. Domnul Sprot, isteric chemat prin telefon, dădu fuga să-şi vadă soţia, dar trebui să plece înapoi în aceeaşi zi. Părea un tânăr amabil dar nu prea interesant.

Ancheta fu deschisă cu identificarea formală a cadavrului de către o anume doamnă Calfont, o femeie cu buze subţiri şi ochi sfredelitori care se ocupa de câteva luni cu ajutorarea refugiaţilor.

Polonska, spuse ea, venise în Anglia însoţită de un văr şi soţia acestuia care, erau, din câte ştia ear singurele ei rude.

După părerea ei, femeia era uşor sărită de pe fix. Înţelesese de la ea că trecuse prin scene de mare groază în Polonia şi că familia ei, incluzând câţiva copii, fusese omorâtă. Femeia părea să nu fie deloc recunoscătoare pentru tot ce se făcea pentru ea, şi era bănuitoare şi taciturnă. Vorbea mult singură, şi nu părea normală. I se găsise o slujbă într-o casă, dar ea o părăsise fără preaviz şi fără să raporteze la poliţie.

Procurorul întrebă de ce nu veniseră rudele femeii, şi în acest punct inspectorul Brassey dădu o explicaţie.

Perechea cu pricina fusese reţinută pentru un delict legat de un arsenal naval. El declară că cei doi străini se dăduseră drept refugiaţi ca să intre în ţară, dar imediat încercară să obţină slujbe în apropierea unei baze marine. Întreaga familie era privită cu suspiciune. Avuseseră asupra lor o mare sumă de bani pe care nu o puteau explica. Împotriva decedatei Polonska nu se ştia, de fapt, nimic, în afară de faptul că se credea că avea sentimente antibritanice. Era posibil ca şi ea să fi fost un agent inamic, şi dereglarea mentală pe care o afişa era simulată.

Când fu chemată, doamna Sprot izbucni imediat în lacrimi. Procurorul fu blând cu ea, şi procedă cu tact ca s-o facă să povestească ce se întâmplase.

— E îngrozitor, hohoti doamna Sprot. E tare îngrozit că am omorât pe cineva. N-am avut intenţia asta… Nici nu m-am gândit… Dar era vorba de Betty… Şi am crezut că femeia aia avea de gând s-o arunce de pe stâncă şi trebuia s-o opresc… Şi, oh, nu ştiu cum am făcut-o.

— Sunteţi obişnuită să folosiţi arme de foc?

— Oh, nu! Doar puştile din bâlciuri, şi nici chiar atunci n-am nimerit niciodată. Oh, mă simt de parcă aş fi ucis cu sânge rece pe cineva.

Procurorul o linişti şi o întrebă dacă intrase vreodată în contact cu moarta.

— Oh, nu. N-o văzusem în viaţa mea. Cred că trebuie să fi fost cu adevărat nebună, din cauză că nici măcar nu ne

cunoştea pe mine sau pe Betty.

Ca răspuns la următoarele întrebări, doamna Sprot spuse că participase la un cerc de cusut pentru ajutorarea refugiaţilor polonezi, dar că asta fusese singura ei legătură cu polonezii din această ţară.

Haydock fu următorul martor, şi el descrise paşii pe care îi întreprinse pentru a da de urma răpitoarei şi ce se întâmplase în cele din urmă.

— Vă este limpede că femeia era hotărâtă să sară?

— Fie să sară, fie să arunce copilul. Părea absolut înnebunită de ură. Ar fi fost imposibil să te înţelegi cu ea. Trebuia să o fac inofensivă, dar ea ţinea copila drept scut. M-am temut că am să omor copila dacă trăgeam. Doamna Sprot şi-a asumat riscul şi a reuşit să-i salveze viaţa copilei sale.

Doamna Sprot începu iar să plângă.

Mărturia doamnei Blenkensop fu scurtă – doar o confirmare a depoziţiei comandorului Haydock.

Urmă domnul Meadowes.

— Sunteţi de acord cu comandorul Haydock şi cu doamna Blenkensop privitor la ceea ce s-a întâmplat?

— Da. Femeia era atât de disperată încât era imposibil să te apropii de ea. Era pe cale să se arunce în gol cu copilul.

Se mai depusese câteva mărturii. Procurorul indică juriului că Vanda Polonska murise de mâna doamnei Sprot şi aceasta din urmă fu declarată oficial nevinovată. Nu exista nici o dovadă care să arate starea mentală a moartei. Se putea să fi acţionat din ură faţă de Anglia. Unele din lucrurile distribuite refugiaţilor polonezi purtau numele doamnelor care le trimiseseră, şi era posibil ca femeia să fi intrat în felul ăsta în posesia numelui adresei doamnei Sprot, dar nu era uşor de ajuns la motivul care o făcuse să răpească fetiţa – posibil un motiv nebunesc, absolut de neînţeles pentru o minte normală. Conform propriei relatări, Polonska suferise nenorociri mari în ţara ei, şi se

putea ca asta s-o fi dereglat mintal. Pe de altă parte, era posibil să fi fost agent inamic.

Verdictul fu în concordanţă cu rezumatul procurorului.

A doua zi după anchetă, doamna Blenkensop şi domnul Meadowes se întâlniră pentru a-şi compara impresiile.

— Iese din scenă Vanda Polonska şi ne izbim de un zid, ca de obicei, spuse mohorât Tommy.

— Da, ambele piste se închid, nu-i aşa? Nici un document, nici un indiciu cu privirea de unde proveneau banii pe care îi avea ea şi verii ei, nici o însemnare despre cu cine trataseră.

— Al naibii de eficienţi, spuse Tommy, apoi adăugă: Ştii, Tuppence, nu-mi place cum arată lucrurile.

Tuppence aprobă. Într-adevăr, veştile erau departe de a fi liniştitoare.

Armata franceză se retrăgea şi părea probabil că lucrurile puteau fi schimbate. Dunkirk continua să fie evacuat. Era limpede că mai erau câteva zile până la căderea Parisului. Dezvăluirea lipsei de echipament şi material pentru a rezista marilor unităţi mecanizate ale nemţilor produse o spaimă generală.

Tommy spuse:

— E vorba doar de obişnuita noastră lentoare şi bramburească? Sau în spatele acestor lucruri există o maşinaţiune deliberată?

— Aceasta din urmă, cred, dar nu se va putea dovedi niciodată.

— Nu. Adversarii noştri sunt prea deştepţi pentru asta.

— Acum ne debarasăm de mult putregai.

— Da, îi încercuim pe cei evidenţi, dar nu cred că am ajuns la creierele care conduc din umbră.

Tuppence spuse:

— Noi de asta suntem aici, şi nu avem rezultate.

— Am făcut ceva, îi aminti Tommy.

— Carl von Deinim şi Vanda Polonska, da. Plevuşcă.

— Crezi că lucrau împreună?

— Aşa cred, spuse gânditoare Tuppence. Nu uita că i-am văzut stând de vorbă.
— Atunci, Carl von Deinim a pus la cale răpirea?
— Presupun că da.
— Dar de ce?
— Asta mă întreb şi eu întruna. N-are nici o logică.
— De ce să răpească acel anume copil? Cine sunt soţii Sprot? Ei nu au bani, aşa că nu e vorba de răscumpărare. Niciunul din ei nu sunt angajaţi ai guvernului în vreun post de răspundere.
— Ştiu, Tommy. Pur şi simplu n-are nici o logică.
— Doamna Sprot n-are nici o idee?
— Femeia aia are creier cât o găină, spuse cu dispreţ Tuppence. Nu gândeşte deloc. Spune doar că e genul de lucru pe care l-ar face ticăloşii de nemţi.
— A naibii proastă! Spuse Tommy. Nemţii sunt eficienţi. Dacă ei îşi trimit un agent să răpească o copiliţă, o fac dintr-un anumit motiv.
— Ştii, am senzaţia că doamna Sprot ar putea să-şi dea seama de motiv dacă s-ar gândi la asta. Trebuie să fie ceva – vreo informaţie care a ajuns din neglijenţă la ea, şi poate că nici nu ştie exact ce este.
— Nu spune nimic. Aşteaptă instrucţiuni., cită Tommy din biletul găsit pe podeaua camerei doamnei Sprot. La naiba, asta înseamnă ceva!
— Fireşte că înseamnă – trebuie. Singurul lucru care îmi vine în minte este că doamnei Sprot, sau soţului ei, le-a fost dat ceva în păstrare de către cineva, tocmai pentru că sunt nişte oameni atât de banali încât nimeni nu i-ar suspecta că deţin acel „ceva”, indiferent de ce o fi el.
— E o idee.
— Ştiu, dar seamănă groaznic cu o poveste de spionaj. Cumva, nu pare reală.
— Ai rugat-o pe doamna Sprot să-şi stoarcă puţin creierii?
— Da, dar necazul e că nu o interesează cu adevărat. Nu-i pasă decât că Betty e iar lângă ea, în afară de faptul că o

apucă istericalele pentru faptul că a împuşcat pe cineva.
— Ciudate creaturi sunt femeile, îngână Tommy. Am văzut-o pe femeia asta dezlănţuită ca o furie, ar fi fost în stare să împuşte un întreg regiment fără să clipească doar să-şi recapete copilul, iar apoi, după ce a împuşcat-o pe răpitoare printr-o baftă absolut incredibilă, se prăbuşeşte şi se vaită de mama focului că a făcut-o.
— Procurorul a absolvit-o de vină, spuse Tuppence.
— Firește. Doamne, eu n-aş fi riscat să trag în momentul acela.
— Probabil nici ea, dacă ar fi ştiut mai multe despre asta. Faptul că n-a ştiut ce greu era să tragi din acel unghi a făcut-o să-i reuşească.
— Totul a fost ca în Biblie, spuse Tommy. David şi Goliat.
— Oh! Exclamă Tuppence.
— Ce e, bătrânico?
— Nu prea ştiu. Când ai spus asta, ceva mi-a sunat în minte, iar acum s-a dus!
— Foarte util, spuse Tommy.
— Nu fi ironic. Lucruri din astea se mai întâmplă.
— Stai aşa – cred că era ceva legat de Solomon.
— Cedri, temple şi o mulţime de neveste şi concubine?
— Taci! Tuppence îşi astupă urechile cu mâinile. Mă împiedici să gândesc.
— Evrei? Întrebă cu speranţă Tommy. Triburi din Israel.
Dar Tuppence clătină din cap. După câteva minute, spuse:
— Aş vrea să pot să-mi amintesc de cine îmi amintea femeia aia.
— Răposata Vanda Polonska?
— Da. De prima dată când am văzut-o, faţa ei mi s-a părut cunoscută.
— Crezi că ai mai dat de ea în altă parte?
— Nu, sunt sigură că nu.
— Doamna Perenna şi Sheila sunt cu totul alt gen.
— Oh, da, nu e vorba de ele. Ştii, Tommy, legat de ele două, mă gândeam… După părerea mea, chestia aia cu

biletul găsit de doamna Sprot pe podea e dubioasă. Vreau să spun că nu cred o clipă că biletul a fost aruncat pe fereastră înfăşurat în jurul unei pietre. A fost pus acolo de cineva, gata pentru a fi găsit de doamna Sprot, şi cred că doamna Perenna a fost cea care l-a pus acolo.

— Doamna Perenna, Carl von Deinim, Vanda Polonska – toţi lucrând împreună.

— Da. Ai observat cum a intrat doamna Perenna tocmai în momentul critic şi ne-a împiedicat să sunăm la poliţie? A preluat comanda întregii situaţii.

— Aşadar tot ea e alegerea ta pentru M.

— Da, a ta nu e?

— Nu cred, spuse încet Tommy.

— De ce, Tommy, ai altă idee?

— Probabil că e tâmpenie.

— Povesteşte-mi.

— Nu, prefer să n-o fac. N-am nimic pe care să mă bazez. Absolut nimic. Dar dacă am dreptate, nu cu M ne confruntăm noi, ci cu N.

În sinea lui îşi spuse: „Bletchley. Cred că el e. De ce n-ar fi? E drept că el a fost cel care a vrut să telefoneze la poliţie, dar poate că a fost foarte sigur că mama copilei avea să respingă ideea. Biletul ameninţător a avut grijă de asta. Putea să-şi permită să sugereze punctul de vedere opus…”

Şi asta îl aduse înapoi la sâcâitoarea problemă căreia încă nu putea să-i găsească răspuns.

De ce să o răpească pe Betty Sprot?

În faţă la Sans Souci era oprită o maşină pe care scria Poliţia.

Absolvită de gândurile ei, Tuppence nu o băgă în seamă. Coti în alee şi, intrând pe uşa din faţă, urcă direct în camera ei.

În prag se opri uluită, în timp ce o siluetă înaltă se îndepărtă de fereastră.

— Vai de mine, spuse Tuppence. Sheila?

Fata veni direct către ea. Acum Tuppence o vedea mai clar, îi vedea ochii scânteind pe faţa albă şi tragică.

Sheila spuse:

— Mă bucur că aţi venit. Vă aşteptam.

— Ce s-a întâmplat?

Glasul fetei era liniştit şi lipsit de emoţie când spuse:

— L-au arestat pe Carl!

— Poliţia?

— Da.

— Oh, vai de mine!

Tuppence nu ştia ce să spună. În ciuda glasului liniştit al Sheilei, ea intuia neliniştea fetei.

Fie că erau sau nu tovarăşi de cospiraţie, fata asta îl iubea pe Carl von Deinim, şi Tuppence simţea că o durea inima de milă pentru această făptură tânără şi tragică.

Sheila întrebă:

— Ce să fac?

Întrebarea simplă, copilărească, o făcu pe Tuppence să se cutremure. Spuse neajutorată:

— Oh, draga mea.

Sheila rosti cu un glas care semăna cu un bocet:

— L-au luat. N-am să-l mai văd. Strigă: Ce să fac? Ce să fac?

Şi, căzând în genunchi lângă pat, începu să plângă sfâşietor.

Tuppence îi mângâie părul brunet. La un moment dat, spuse slab:

— Poate că nu e adevărat. Poate că doar au de gând să-l interneze în lagăr. La urma urmelor, e străin, din tabăra inamică.

— Ei n-au spus asta. Îi percheziţionează camera.

— Ei bine, dacă nu găsesc nimic…

— Fireşte că nu vor găsi nimic! Ce să găsească?

— Nu ştiu. Te-ai gândit că ar putea să găsească?

— Eu?

Dispreţul ei, uluirea ei erau prea reale pentru a fi simulate. Orice bănuieli avusese Tuppence că Sheila Perenna era implicată muriră în acest moment. Fata nu ştia nimic, nu ştiuse niciodată nimic.

Tuppence spuse:

— Dacă e nevinovat…

Sheila o întrerupse.

— Ce contează asta? Poliţia îi va pune ceva în cârcă.

Tuppence spuse tăios:

— Prostii, draga mea, asta chiar că nu e adevărat.

— Poliţia engleză e în stare de orice. Aşa spune mama.

— Poate că mama ta aşa spune, dar se înşeală. Te asigur că nu e aşa.

Sheila se uită la ea cu îndoială, apoi spuse:

— Prea bine. Dacă dumneavoastră spuneţi aşa, am încredere în dumneavoastră.

Tuppence se simţi foarte jenată. Spuse repede:

— Eşti prea încrezătoare, Sheila. Poate că n-a fost înţelept să ai încredere în Carl.

— Şi dumneavoastră sunteţi împotriva lui? Credeam că îl plăceaţi. Şi el crede asta.

Înduioşătoare făpturi tinere cu credinţa lor că ceilalţi îi plăceau! Şi era adevărat – ea îl plăcuse pe Carl – îl plăcea.

Spuse cam moale:

— Ascultă, Sheila, a-ţi plăcea sau nu a-ţi plăcea cineva nu are nici o legătură cu faptele. Ţara asta şi Germania sunt în război. Există multe moduri de a-ţi servi ţara. Unul din ele este să obţii informaţii… Şi să lucrezi în spatele liniilor. Este un lucru curajos, căci dacă eşti prins – s-a sfârşit.

Sheila spuse:

— Credeţi că Carl…

— Ar putea lucra pentru ţara lui în acest mod? Este o posibilitate, nu-i aşa?

— Nu, spuse Sheila.

— Poate că sarcina lui a fost să vină aici ca refugiat, să se arate violent antinazist şi apoi să culeagă informaţii.

Sheila spuse liniştită:

— Nu e adevărat. Îl cunosc pe Carl. Îi cunosc inima şi mintea. Cel mai mult îi pasă de ştiinţă, de munca lui, de adevăr şi de cunoaşterea lui. El îi este recunoscător Angliei că l-a lăsat să lucreze aici. Uneori, când oamenii spun lucruri crude, se simte neamţ şi îl doare. Dar urăşte nazismul şi tot ce reprezintă el, îi urăşte pe nazişti că neagă libertatea.

— E de aşteptat să spună asta, desigur.

— Aşadar credţi că e spion?

— Cred că e… Tuppence ezită – o posibilitate.

Sheila porni spre uşă.

— Înţeleg. Îmi pare rău că am venit să vă rog să ne ajutaţi.

— Dar de ce ai crezut că aş putea s-o fac, draga mea?

— Dumneavoastră aveţi cunoştinţe. Fii dumneavoastră sunt în armată şi în marină, şi v-am auzit spunând că ei cunosc oameni influenţi. M-am gândit că poate i-aţi putea convinge să… Să facă ceva.

Tuppence se gândi la acele făpturi inventate, Douglas şi Raymond şi Cyril.

— Mă tem că ei n-ar putea face nimic, spuse ea.

Sheila îşi înălţă capul. Spuse pătimaş:

— Atunci n-avem nici o speranţă. Or să-l ia şi or să-l închidă, şi într-o zi, în zori, or să-l ducă lângă perete şi or să-l împuşte – şi ăsta va fi sfârşitul.

Ieşi, trântind uşa după ea.

„Oh, afurisiţii de irlandezi!” se gândi Tuppence, bântuită de sentimente amestecate. „De ce au ei puterea asta teribilă de a învârti lucrurile până nu mai ştii unde eşti? Dacă Carl von Deinim este spion, merită să fie împuşcat. Trebuie să mă agăţ de asta, să n-o las pe fata asta să mă vrăjească cu glasul ei irlandez şi să mă facă să cred că este tragedia unui erou şi a unui martir!”

Apoi, îşi zise: „Măcar de n-ar fi adevărat. Oh, măcar de n-ar fi adevărat…”

Totuşi, ştiind ce ştia, cum se putea îndoi?

Pescarul de la capătul Digului Vechi aruncă undiţa în apă şi o plimbă cu grijă.

— Nu există nici un dubiu, mă tem, spuse el.

Tommy zise:

— Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, să ştiţi. Este… E un tip de treabă.

— Aşa sunt ei, dragă colega, aşa sunt de regulă. Cei care se oferă să se ducă în ţara inamicului nu sunt dihorii şi şobolanii. Sunt oamenii curajoşi. Noi ştim destul de bine asta. Dar asta e, cazul e dovedit.

— Şi spuneţi că nu există nici un dubiu?

— Absolut niciunul. Printre formulele lui chimice era o listă cu oameni din fabrică ce trebuiau abordaţi, posibili simpatizanţi fascişti. Mai era şi o schemă foarte isteaţă de sabotaj şi un proces chimic care, aplicat la fertilizante, ar fi devastat zone întregi de culturi agricole. Totul pus la cale de conaşul Carl.

Cam împotriva voinţei sale, bombănind-o în gând pe Tuppence care îl făcuse să-i promită că va spune asta, Tommy întrebă:

— Nu e posibil ca lucrurile astea să fi fost regizate astfel încât să pară vinovat?

Domnul Grant zâmbi diabolic.

— Oh, spuse el, nu mă îndoiesc că asta e ideea soţiei dumitale.

— Păi… Ăă… Da, a ei este.

— E un flăcău atrăgător, spuse înţelegător domnul Grant. Nu serios, nu cred că putem lua în considerare sugestia asta. Tipul avea o rezervă de cerneală simpatică. Ceva extrem de ingenios. O singură dată am mai întâlnit metoda asta, şi atunci era vorba de nasturii de la vestă. Substanţa se afla în ei. Când amicul voia să o folosească, înmuia un nasture în apă. Metoda lui Carl von Deinim nu folosea nasturii. Folosea un şiret de pantof.

— Oh! Ceva pâlpâi în mintea lui Tommy… Vag… Nebulos.

Tuppence fu mai isteaţă. De îndată ce el îi relată conversaţia, ea prinse aspectul principal.

— Un şiret de pantof? Tommy, asta explică treaba!

— Care treabă?

— Betty, prostule! Nu mai ţii minte ce lucru amuzant a făcut în camera mea când mi-a scos şireturile de la pantofi şi le-a înmuiat în apă? La vremea respectivă m-am gândit că născocise un mod amuzant de a se distra. Dar, fireşte, ea îl văzuse pe Carl făcând asta şi îl imita. El nu putea să rişte ca ea să vorbească despre asta, şi a aranjat cu femeia aia să o răpească…

Tommy spuse:

— Atunci treaba e lămurită.;

— Da. E bine când lucrurile capătă contur. Le dai la spate şi mergi mai departe.
— Trebuie să mergem mai departe. Carl von Deinim era doar o verigă din lanţ. Doamna Perrena e capul.
Tuppence spuse:
— Da, dar trebuie să avem dovezi. Nu va fi uşor să le obţinem.
Dacă ea e creierul, nici nu e de aşteptat să fie uşor.
— Deci M este doamna Perenna?
Tommy presupuse că trebuia să fie. Întrebă încet:
— Chiar crezi că fata asta nu e deloc implicată?
— Sunt foarte sigură de asta.
Tommy oftă.
— Dacă e aşa, mare ghinion pe capul ei. Mai întâi bărbatul pe care îl iubeşte, apoi mama. N-or să-i mai rămână prea multe, nu?
— N-avem încotro.
— Da, dar dacă ne înşelăm, dacă N sau M e altcineva?
Tuppence spuse cu răceală:
— Aşadar, tot te mai agăţi de asta? Eşti sigur că nu e vorba doar de dorinţa ta?
— Ce vrei să spui?
— Sheila Perenna – asta vreau să spun.
— Eşti absurdă, Tuppence.
— Ba nu sunt. Te-a vrăjit şi pe tine la fel ca pe ceilalţi.
Tommy replică supărat:
— Deloc. Pur şi simplu am ideile mele.
— Care anume?
— Cred că am să le păstrez pentru mine deocamdată. Vom vedea care din noi are dreptate.
— În fine, trebuie s-o urmărim pe doamna Perenna. Să aflăm unde se duce, cu cine se întâlneşte – totul. Trebuie să existe undeva o verigă. Ai face bine să-l pui pe Albert pe urmele ei în după-amiaza asta.
— Fă-o tu. Eu sunt ocupat.
— De ce, ce ai de făcut?

— Joc golf.

Capitolul IX

— Pare ca pe vremuri, nu-i aşa, doamnă? Întrebă Albert, zâmbind fericit.

Deşi acum, la vârsta de mijloc, avea tendinţe de îngrăşare, Albert mai avea încă inima romantică de băiat care îl făcuse să se asocieze cu Tommy şi Tuppence în tinereţea lor aventuroasă.

— Mai ţineţi minte cum aţi dat de mine? Curăţăm clanţele de aramă ale apartamentelor alea dichisite. Şi de atunci, nu m-am mai uitat înapoi, cum s-ar spune. Multe aventuri am mai trăit toţi trei, zău aşa!

Albert oftă, şi, printr-o firească asociere de idei, Tuppence se interesă de sănătatea doamnei Albert.

— Oh, nevastă-mea e bine, dar nu se prea acomodează cu galezii, spune ea. Crede că ei ar trebui să înveţe adevărata engleză, iar cât despre raiduri, vai, au avut deja două, şi au lăsat gropi în pământ în care ar încăpea o maşină, aşa zice ea. Aşa că ce siguranţă este asta? Tot aşa de bine putea să rămână în Kennigton, unde n-ar fi trebuit să vadă numai copaci melancolici, şi de unde putea cumpăra lapte curat la sticlă.

— Nu ştiu dacă ar fi trebuit să te băgăm în povestea asta, Albert.

— Aiurea, doamnă. N-am încercat eu să mă înrolez, iar ei au fost atât de încrezuţi încât nici nu s-au uitat la mine? Mi-au spus să aştept până când vor fi convocaţi cei din grupa mea de vârstă. Eu, care sunt sănătos tun şi abia aştept să le vin de hac ticăloşilor de nemţi! Doar să-mi spuneţi cum să le pun beţe în roate şi să le împiedic înaintarea, şi gata sunt! Coloana a Cincea, cu asta ne confruntăm noi, aşa scriu ziarele, deşi nu spun ce s-a întâmplat cu celelalte patru. Dar, pe scurt, sunt gata să vă ajut în ce fel vreţi pe dumneavoastră şi pe căpitanul Beresford.

— Bun. Acum am să-ţi spun ce vrem să faci.

— De când îl cunoşti pe Bletchley? Întrebă Tommy urmărind cu aprobare traseul mingii de golf.

Comandorul Haydock, care şi el executase o lovitură bună, avea o expresie mulţumită pe faţă în timp ce îşi punea pe umăr crosele de golf şi răspunse:

— Pe Bletchley? Stai să văd. De vreo nouă luni, cam aşa ceva. A venit aici toamna trecută.

— Spuneai că e prieten cu prietenii dumitale? Sugeră fals Tommy.

— Am spus eu asta? Comandorul arăta uşor surprins. Nu, nu cred. L-am cunoscut aici, la club.

— Un om cam misterios, nu?

De data asta comandorul fu clar surprins.

— Om misterios? Bletchley?

Haydock părea sincer neîncrezător.

Tommy oftă în sinea lui. Presupuse că îşi imagina lucruri.

Executară fiecare câte o altă lovitură, iar când fură din nou alături Haydock întrebă:

— Ce naiba te face să-l numeşti pe Bletchley un om misterios? Eu aş fi spus că e un tip dureros de prozaic – militarul tipic.

Tommy zise vag:

— Mă rog, ideea mi-a venit de la ceva spus de cineva…

Îşi continuară jocul. Comandorul câştigă gaura.

— Trei până acum şi două de jucat, remarcă el cu satisfacţie.

Apoi, după cum sperase Tommy, mintea lui, eliberată de preocuparea faţă de partidă, se întoarse la ce spusese Tommy.

— La ce fel de mister te referi? Întrebă el.

Tommy dădu din umeri.

— E vorba doar că se pare că nimeni nu ştie multe despre el.

— Ascultă, Meadowes, care-i ideea? Nu e nimic în neregulă cu Bletchley, nu-i aşa?

— Nu, nu, fireşte că nu, se grăbi Tommy să nege. Îşi slobozise iepurele. Acum putea sta liniştit să se uite cum mintea lui Haydock pornise în urmărirea lui.

— Întotdeauna mi s-a părut aproape absurd de tipic militarului.

— Chiar aşa.

— Ah, da, înţeleg ce vrei să spui. Cam prea tipic, poate? Ştii, acum că mă gândesc la asta, niciodată n-am dat de cineva care îl cunoştea pe Bletchley de înainte de a veni aici. N-are nici un prieten vechi la care să stea, nimic de genul ăsta.

— Ah! Exclamă Tommy.

Se separară pentru a-şi executa următoarele lovituri. Când se reîntâlniră, Haydojck spuse brusc:

— Spune-mi ce ai auzit despre el.

— Nimic, absolut nimic.

— Nu e nevoie să fii atât de precaut cu mine, Meadowes. Eu aud tot felul de zvonuri. Înţelegi? Toată lumea vine la mine. Sunt cunoscut ca fiind foarte interesat de subiectul ăsta. Care e ideea – Bletchley nu este ce pare a fi?

— Este doar o sugestie.

— Ce se crede că e? Hun? Prostii, tipul e englez ca mine şi ca dumneata.

— Oh, da, sunt sigur că este.

— Mereu ţipă să fie băgaţi în lagăre mai mulţi străini. Uită-te ce pornit era împotriva neamţului ăla tânăr, şi pe bună dreptate, se pare. Am auzit de la şeful poliţiei că s-au găsit destule la Carl von Deinim pentru a fi spânzurat de câteva ori. Avea o schemă de a otrăvi rezerva de apă a întregii ţări şi că, de fapt, lucra la un nou gaz – lucra la el în fabricile noastre. Dumnezeule, ce miopi sunt ai noştri! Guvernul nostru crede orice! E suficient ca un tip tânăr să vină în ţara asta chiar înainte de începutul războiului şi să scâncească puţin despre persecuţie pentru ca ai noştri să închidă ochii şi să-l lase să aibă acces la toate secretele noastre. Aşa au făcut şi cu tipul acela, Hahn…

Tommy nu avea nici o intenţie să-l lase pe comandor să depene iar vechea poveste. Rată în mod deliberat o lovitură care trimitea mingea în gaură.

— Politici dure! Strigă Haydock.

Execută cu atenţie lovitura. Mingea intră în gaură.

— Gaura mea. Nu prea eşti în mână azi. Despre ce vorbeam?

Tommy spuse cu hotărâre:

— Despre faptul că Bletchley e în regulă.

— Desigur, desigur. Stau şi mă întreb… Chiar am auzit o poveste ciudată despre el… la vremea respectivă nu m-am gândit la ea…

Aici, spre supărarea lui Tommy, fură strigaţi de alţi doi bărbaţi. Cei patru se întoarseră la club şi băură câte un pahar. După aceea, comandorul se uită la ceas şi spuse că el şi Meadowes trebuiau să plece. Tommy acceptase invitaţia de a lua cina cu comandorul.

Smugglers' Rest era în obişnuita-i stare de ordine. Un servitor înalt, între două vârste, îi servi cu îndemânarea unui chelner. O servire atât de perfectă era oarecum neobişnuit de găsit în afara unui restaurant londonez!

Când omul părăsi camera, Tommy comentă faptul.

— Da, sunt norocos că-l am pe Appledore.

— Cum l-ai găsit?

— De fapt, a răspuns unui anunţ. Avea referinţe excelente şi le era limpede superior celorlalţi care răspunseseră anunţului şi a cerut un salariu extrem de mic. L-am angajat pe loc.

Tommy spuse râzând:

— În mod sigur războiul ne-a lăsat fără cea mai bună servire în restaurante. Practic, toţi chelnerii buni erau străini. Se pare că engleziii n-au talent la aşa ceva.

Mai târziu, afară, în timp ce îşi bea cafeaua, Tommy întrebă cu blândeţe:

— Ce voiai să spui pe terenul de golf? Ceva despre o poveste ciudată legată de Bletchley.

— Oare despre ce era vorba? Hei, vezi lumina aia trimisă spre mare? Unde mi-e telescopul?

Tommy oftă. Se părea că stelele erau împotriva lui. Comandorul se repezi în casă şi ieşi iar, mătură orizontul cu luneta, schiţă un întreg sistem de semnalizare de către inamic spre punctele probabile de pe ţărm, şi trecu apoi la redarea unui tablou întunecat al unei invazii încununate de succes în viitorul apropiat.

— Nu există organizare, nu există coordonare. Cu un om ca bătrânul Andrews la comandă…

Ăsta era un teren bătătorit. Era supărarea favorită a comandorului Haydock. El ar fi trebuit să fie la comandă, şi era hotărât să-l izgonească pe colonelul Andrews dacă era cu putinţă.

Servitorul aduse afară whisky şi lichiorurile, în timp ce comandorul o dădea înainte:

— Şi încă mai colcăim de spioni, suntem roşi de ei. E la fel ca în ultimul război – frizeri, chelneri…

Rezemat în scaun, Tommy prinse profilul lui Appledore în timp ce acesta se mişca îndemânatic în jurul lor şi îşi zise: „Chelneri? L-ai putea numi mai uşor Fritz pe tipul ăsta decât Appledor…”

Ei bine, de ce nu? Tipul vorbea englezeşte perfect, era adevărat, dar mulţi germani vorbeau. Îşi perfecţionaseră prin ani engleza în restaurantele englezeşti. Şi apoi tipul rasial. Păr blond, ochi albaştri – adesea trădaţi de forma capului – da, capul… Unde mai văzuse el un cap în ultimul timp…?

Vorbi dintr-un impuls. Cuvintele se potriveau cu ceea ce tocmai spunea comandorul.

— Toate acele afurisite de formulare de completat. N-au nici un rost, Meadowes. O serie de întrebări cretine…

— Ştiu. Ca de pildă „Cum vă numiţi”. Răspuns N sau M.

Se produse un accident. Appledore, servitorul perfect, gafase. Un şuroi de lichior de mentă se revărsă pe manşeta şi mâna lui Tommy.

Omul se bâlbâi:

— S-scuzaţi-mă, domnule.

Haydock izbucni cu furie:

— Prostule neîndemânatic! Ce dracu’ crezi că faci?

Faţa lui de regulă roşie era acum grena de mânie.

Continuă cu un torent de injurii. Appledore se scuză umil.

Tommy nu se simţea deloc în largul lui, dar brusc, ca prin minune, mânia comandorului trecu şi el redeveni gazda inimoasă.

— Vino să te speli. Scârboasă chestie, lipicioasă, trebuie să fie tocmai lichiorul de mentă!

Tommy îl urmă înăuntru şi curând se află în baia somptuasă. Se spălă cu grijă de lichidul dulce, lipicios. Comandorul vorbea din dormitorul de alături. Părea puţin ruşinat.

— Mă tem că m-am aprins un pic. Sărmanul Appledore – el ştie că mă ia gura pe dinainte şi spun şi ce nu gândesc.

Tommy se întoarse de la chiuvetă ştergându-se pe mâini. Nu observă că un săpun alunecase pe podea. Călcă pe el. Linoleumul era foarte lustruit.

Un moment mai târziu executa nişte paşi ciudaţi de balerin. Zbură prin baie, cu mâinile întinse. Una se propti în robinetul din dreapta al căzii, cealaltă pe partea laterală a unui mic dulap de baie. Piciorul lovi puternic panoul din cap al căzii.

Treaba se întâmplă ca o scamatorie. Cada alunecă de la perete, răsucindu-se pe un pivot mascat. Tommy se pomeni uitându-se într-o nişă întunecoasă. Nu am nici un dubiu cu privire la ce se afla în nişă. Aceasta adăpostea aparatură de transmiterea prin radio.

Glasul comandorului se oprise. Acesta apăru brusc în cadrul uşii. Şi, cu un clic, mai multe lucruri începură să capete înţeles în mintea lui Tommy.

Fusese orb până acum? Faţa aceea de englez jovial era doar o mască. De ce nu o văzuse tot timpul ceea ce de fapt era – faţa unui ofiţer prusac arogant şi nervos?

Şi totul se potrivea, se potrivea de minune. Dublul bluf. Agentul inamic, Hahn, trimis primul, pregătind casa, angajând lucrători străini, atrăgând atenţia asupra sa şi trecând în final la stadiul următor al planului, propria-i demascare de către bravul marinar britanic, comandorul Haydock. Şi pe urmă, ce era mai firesc decât ca englezul să cumpere locul şi să spună povestea la toată lumea, repetând-o până la plictiseală? Şi astfel N, instalat în siguranţă în locul indicat, cu comunicaţiile pe mare şi transmiţătorul secret şi cu personalul lui aflat la îndemână la Sans Souci, este gata să înfăptuiască planul Germaniei.

Tommy nu putu să reziste unui val de admiraţie sinceră. Toată treaba fusese atât de perfect plănuită! El unul nu-l bănuise niciodată pe Haydock, şi doar un accident neprevăzut îl trădase.

Toate acestea trecură prin mintea lui Tuppence în câteva secunde. Măcar de-ar fi putut să joace suficient de bine rolul englezului greu de cap.

Se întoarse spre Haydock cu ceea ce spera să fie un râs natural.

— Dumnezeule, niciodată nu încetezi să ai surprize în casa dumitale? Asta a fost încă unul din micile mecanisme ingenioase ale lui Hahn? Pe ăsta nu mi l-ai arătat zilele trecute.

Haydock stătea nemişcat. Trupul lui mare care bloca uşa era încordat.

„E un adversar mai puternic decât mine, se gândi Tommy. Şi mai e şi servitorul ăla derutant.”

Preţ de o clipă Haydock rămase ca sculptat în piatră, apoi se relaxă. Spuse râzând:

— Al naibii de amuzant, Meadowes. Ai patinat pe podea ca un balerin! Şterge-te pe mâini şi vino în camera cealaltă.

Tommy îl urmă. Era în gardă şi toţi muşchii îi erau încordaţi. Într-un fel sau altul, trebuia să plece cu bine din casă cu ceea ce ştia. Putea să reuşească să-l prostească pe Haydock? Tonul acestuia din urmă părea destul de natural.

Cu un braţ pe după umerii lui Tommy, Haydock îl conduse pe acesta în camera de zi. Întorcându-se, închise uşa după ei.

— Ascultă, băiete, am ceva să-ţi spun.

Glasul lui era prietenos, natural – doar o idee stânjenit. Îi făcu semn lui Tommy să ia loc.

— E o situaţie puţin încurcată, spuse el. Pe cuvântul meu că e încurcată. Nu-mi rămâne decât să-ţi împărtăşesc secretul. Însă va trebui să păstrezi tăcerea, Meadowes. Ai înţeles?

Tommy se strădui să-şi compună o expresie foarte terestră.

— Vezi dumneata, Meadowes, treaba stă în felul următor. Nimeni nu trebuie să ştie, dar eu lucrez în Departamentul MI 42 8X al Serviciului de Informaţii. Ai auzit vreodată de el?

Tommy clătină din cap şi se arătă şi mai curios.

— Ei bine, e foarte secret. Un fel de inel interior, dacă înţelegi ce vreau să spun. Noi transmitem de aici anumite informaţii, dar ar fi absolut fatal dacă faptul s-ar afla, înţelegi?

— Desigur, desigur, spuse domnul Meadowes extrem de interesant! Fireşte că poţi conta pe mine că n-am să suflu o vorbă.

— Da, asta-i absolut vital. Toată treaba este extrem de confidenţială.

— Înţeleg perfect. Munca dumitale trebuie să fie foarte palpitantă. Cât se poate de palpitantă. Mi-ar plăcea tare mult să ştiu mai multe despre ea, dar presupune că nu trebuie să-ţi cer asta, nu-i aşa?

— Mă tem că nu. Vezi dumneata, e foarte secretă.

— Înţeleg. Îmi cer scuze… A fost un accident nefericit…

În sinea lui, Tommy îşi zise: „Oare poate fi dus de nas? Îşi poate el imagina că am înghiţit povestea asta?”

I se părea un lucru incredibil. Apoi îşi spuse că vanitatea fusese nenorocirea multor bărbaţi. Comandorul Haydock

era un om deştept, un tip mare – amărâtul ăsta de Meadowes era un britanic prostănac, genul de om care credea orice! Măcar de-ar fi dispus Haydock să creadă asta!

Tommy continuă să vorbească. Manifestă un profund interes şi o mare curiozitate. Ştia că nu trebuia să pună întrebări dar… Presupunea că munca lui Haydock trebuia să fie foarte primejdioasă, nu-i aşa? Fusese vreodată în Germania, lucrase acolo?

Haydock răspunse cu destulă blândeţe. Acum era intens marinarul britanic – ofiţerul prusac dispăruse. Dar Tommy, urmărindu-l printr-o nouă prismă, se întreba cum de putuse să se lase înşelat. Forma capului, linia maxilarului – astea nu aveau nimic britanic.

La un moment dat, domnul Meadowes se ridică. Acesta era testul suprem. Avea să plece cu bine?

— Acum chiar că trebuie să plec… S-a făcut târziu, îmi cer mii de scuze pentru accident, dar te asigur că n-am să spun nimănui o vorbă.

„Acum sau niciodată. Mă va lăsa să plec, sau nu? Trebuie să fiu pregătit – o directă în bărbia lui ar fi cea mai bună…”

Vorbind volubil, domnul Meadowes se îndreptă către uşă.

Era în hol… Deschise uşa din faţă…

Pe uşa din dreapta îl zări pe Apelledore pregătind pe o tavă ustensilele pentru micul dejun din dimineaţa următoare.

(Proştii naibii, aveau să-l scape cu ceea ce ştia!)

Cei doi bărbaţi stăteau în pridvor, palavragind, fixând o nouă partidă de golf pentru sâmbăta următoare.

Tommy se gândi sumbru: „Pentru tine, băiatule, nu va mai fi nici o sâmbătă următoare.”

Din şosea se auziră glasuri. Doi bărbaţi se întorceau dintr-o hoinăreală pe promotoriu. Atât Tommy cât şi comandorul îi cunoşteau. Tommy îi strigă. Ei se opriră. Haydock şi el schimbară câteva cuvinte cu ei, toţi stând la poartă, apoi Tommy îşi luă un călduros la revedere de la gazda sa şi plecă împreună cu ceilalţi doi.

Scăpase cu bine.

Haydock, prostul naibii, fusese tras pe sfoară!

Îl auzi pe Haydock întorcându-se în casă şi închizând uşa. Tommy coborî dealul cu grijă în tovărăşia celor doi noi prieteni.

Discutară, firește, despre război. Tipul acela, Ashby, cât şi tânărul Marsh refuzaseră să se înroleze. N-avea nici un rost, susţinuseră ei. Dar nu era în regulă. Alaltăieri noaptea Southampton fusese rău bombardat. Multe stricăciuni. Ce părere avea Meadowes despre Spania? Devenea primejdioasă? Fireşte, de la căderea Franţei…

Tommy ar fi putut striga în gura mare. Era o discuţie atât de normală şi întâmplătoare! Ce noroc că cei doi bărbaţi apăruseră la timp!

La poarta de la Sans Souci îşi luă la revedere de la ei şi intră.

O luă pe alee fluierând încetişor.

Tocmai dăduse colţul întunecat de lângă rododendroni când ceva greu îl izbi în cap. Se prăbuşi, cufundându-se în beznă şi uitare.

Capitolul X

— Aţi spus trei pici, doamnă Blenkensop?

Da, doamna Blenkensop spusese trei pici. Doamna Sprot, întorcându-se gâfâind de la telefon, ceru să se liciteze din nou.

Domnişoara Minton, ca de obicei, întârzie lucrurile prin reluările neîncetate.

— Două trefle am spus? Sunteţi sigure? Credeam că am spus unu fără atu… Oh, da, desigur, acum îmi amintesc. Doamna Cayley a spus o cupă, nu-i aşa? Eu aveam de gând să spun unu fără atu, deşi nu socotisem bine, şi atunci doamna Cayley a spus o cupă, aşa că a trebuit să merg pe două trefle. Mi se pare atât de greu când ai două suite scurte…

Tuppence îşi zise: „Am economisi timp dacă domnişoara Minton ar pune pur şi simplu cărţile pe masă să le arate pe

toate. E absolut incapabilă să ne spună exact ce are în mână.”

— Aşa că acum e clar, spuse triumfătoare domnişoara Minton. O cupă, două trefle.

— Două pici, spuse Tuppence.

— Eu am spus pas, nu-i aşa? Zise doamna Sprot.

Se uitaseră la doamna Cayley care era aplecată în faţă, ascultând. Domnişoara Minton reluă povestea.

— Apoi doamna Cayley a spus două cupe iar eu am spus trei carouri.

— Iar eu am spus trei pici, zise Tuppence.

— Pas, spuse doamna Sprot.

Doamna Cayley rămase tăcută. În cele din urmă păru să-şi dea seama că toată lumea se uita la ea.

— Oh, vai bâigui ea. Îmi pare tare rău. Mă gândeam că s-ar putea ca domnul Cayley să aibă nevoie de mine. Sper că stă bine acolo afară, pe terasă.

Se uită de la una la alta.

— Dacă nu vă supăraţi, poate ar fi mai bine să mă duc să văd. Am auzit un zgomot destul de ciudat. Poate i-a căzut cartea din mână.

Ieşi în grabă pe uşile glasvandului. Tuppence scoase un oftat de exasperare.

— Ar trebui să aibă o sfoară legată de talie, spuse ea. Atunci el ar putea să tragă când are nevoie de ea.

— O soţie atât de devotată! Spuse domnişoara Minton. E foarte drăguţ să vezi aşa ceva.

— Oare? Întrebă Tuppence care nu se simţea deloc în apele ei.

Cele trei femei rămaseră tăcute un minut sau două.

— Unde e Sheila în seara asta? Întrebă domnişoara Minton.

— S-a dus la film, spuse doamna Sprot.

— Unde e doamna Perenna? Întrebă Tuppence.

— A spus că se duce în camera ei să facă socoteli, zise domnişoara Minton. Draga de ea! E atât de obositor să faci

socoteli!

— N-a făcut toată seara socoteli, spuse doamna Sprot, pentru că tocmai a intrat în casă când eram eu în hol la telefon.

— Mă întreb unde a fost, spuse domnişoara Minton, a cărei viaţă era ocupată de astfel de mici întrebări. La film nu, nu s-a terminat încă.

— Nu avea pălăria pe cap, spuse doamna Sprot. Şi nici pardesiu. Avea părul răvăşit şi cred că alergase. Gâfâia. A fugit la etaj fără o vorbă şi m-a fulgerat cu privirea, iar eu sunt sigură că nu făcusem nimic.

Doamna Cayley îşi făcu reapariţia.

— Închipuiţi-vă, spuse ea, domnul Cayley s-a plimbat singur prin toată grădina. I-a plăcut foarte mult, a spus el. E o noapte atât de calmă!

Se aşează din nou.

— Staţi să văd… Oh, credeţi că am putea licita din nou?

Tuppence îşi înăbuşi un oftat. Licitară de la capăt şi ea fu lăsată să joace trei pici.

Doamna Perenna intră tocmai când tăiau cărţile pentru mâna următoare.

— V-a prins bine plimbarea? Întrebă domnişoara Minton.

Doamna Perrena se uită lung la ea. Era o privire fioroasă.

— N-am fost plecată, spuse ea.

— Oh… Credeam că doamna Sprot a spus că aţi intrat în casă puţin mai înainte.

Doamna Perenna spuse:

— Am ieşit doar să văd cum e vremea.

Tonul ei era dezagreabil. Îi aruncă o privire ostilă doamnei Sprot, care se înroşi şi păru speriată.

Doamna Cayley îi aduse la cunoştinţă doamnei Perenna vestea ei.

— Închipuiţi-vă că domnul Cayley s-a plimbat prin toată grădina.

Doamna Perenna întrebă tăios:

— De ce a făcut asta?

— E o noapte atât de calmă. Nu şi-a pus măcar al doilea fular şi încă nu vrea să intre. Sper să nu răcească.

Doamna Perenna spuse:

— Există lucruri mai rele decât răcelile. În orice clipă ar putea cădea o bombă făcându-ne praf pe toţi!

— Vai de mine, sper să nu se întâmple asta.

— Serios? Eu mai de grabă aş dori să se întâmple.

Doamna Perenna ieşi. Cele patru jucătoare de bridge se uitară lung după ea.

— În seara asta pare foarte ciudată, spuse doamna Sprot.

Domnişoara Minton se aplecă şi şopti conspirativ:

— Nu vă gândiţi că bea, nu-i aşa?

— Oh, vai de mine, spuse doamna Cayley. Aşa să fie? Asta ar explica totul. Uneori e foarte… Imprevizibilă. Dumneavoastră ce credeţi, doamnă Blenkensop?

— Oh, eu chiar că nu cred asta. Cred că e îngrijorată în legătură cu ceva. Ăă… E rândul dumitale, doamnă Sprot.

— Vai, ce să spun? Întrebă doamna Sprot uitându-se la cărţile din mână.

Nimeni nu se oferi să o ajute, deşi domnişoara Minton, care se uita cu neruşinare la mâna ei, ar fi putut.

— Asta nu e Betty, nu-i aşa? Întrebă doamna Sprot ridicând capul.

— Nu, nu e, spuse cu fermitate Tuppence.

Îi venea să urle că nu înaintau nicicum cu jocul.

— Oh, un carou, cred, spuse vag doamna Sprot.

O voce profundă spuse:

— Ce jucaţi voi acolo e blestemul Scoţiei!

Doamna O’Rourke stătea în uşă. Respira adânc, ochii îi scânteiau. Arăta vicleană şi maliţioasă. Înaintă în cameră.

— O partidă de bridge liniştită, nu-i aşa?

— Ce aveţi în mânecă? Întrebă cu interes doamna Sprot.

— Ăsta e un ciocan, spuse amabilă doamna O’Rourke. L-am găsit pe alee. Fără îndoială, l-a lăsat cineva acolo.

— Ciudat loc să laşi un ciocan! Spuse îndoită doamna Sprot.

— Asta aşa e, aprobă doamna O’Rourke.

Părea deosebit de bine dispusă, legănând ciocanul de mâner, ieşi în hol.

Jocul continuă timp de cinci minute fără alte întreruperi, apoi intră maiorul Bletchley. El fusese la film şi începu să le povestească pe larg Menestrelul Călător, a cărei acţiune se petrecea pe vremea lui Richard I. Ca militar, maiorul critică în detaliu scenele de luptă.

Roberul nu fu încheiat căci doamna Cayley, uitându-se la ceas, descoperi cât de târziu era şi se grăbi să iasă la domnul Cayley.

În dimineaţa următoare, la micul dejun, Tuppence îşi dădu seama că în atmosferă era o anumită tensiune.

Doamna Perenna, cu buzele strâns lipite, fu deosebit de acră în cele câteva remarci pe care le făcu. Părăsi camera cu o anume violenţă.

Maiorul Bletchley, întinzând din belşug dulceaţa pe felia de pâine, scoase un chicotit profund.

— O dâră de îngheţ în aer, remarcă el. Măi, măi! Era de aşteptat, presupun.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Întrebă curioasă domnişoara Minton.

— Nu ştiu dacă ar trebui să divulg secrete, răspunse enervant maiorul.

— Oh! Domnule maior!

— Vă rugăm să ne spuneţi, interveni Tuppence.

Maiorul Bletchley se uită gânditor la auditoriu.

Domnişoara Minton, doamna Blenkensop, doamna Cayley şi doamna O’Rourke. Doamna Sprot şi Betty tocmai plecaseră. Se decise să vorbească.

— E vorba de Meadowes, spuse el. A umblat haihui toată noaptea. Încă n-a venit acasă.

— Poftim?! Exclamă Tuppence.

Maiorul Bletchley îi aruncă o privire încântată şi răutăcioasă.

— E un câine cam vesel, Meadowes, chicoti el. Perenna e supărată. Normal.

— Vai de mine! Spuse domnişoara Minton roşind puternic.

Doamna Cayley arăta şocată. Doamna O'Rourke doar chicoti.

— Doamna Perenna mi-a spus deja, zise ea. Ah, băieţii tot băieţi!

Domnişoara Minton spuse cu seriozitate:

— Oh, dar poate că domnul Meadowes a avut un accident. Pe camuflajul ăsta…

— Al naibii de bun e camuflajul ăsta, spuse maiorul. E responsabil pentru o mulţime de lucruri. Ha, ha!

Chicoti, apoi deveni repede serios întâlnind privirea puternic dezaprobatoare a doamnei Blenkensop.

Domnişoara Minton o ţinu pe a ei.

— Poate că domnul Meadowes chiar a avut un accident. L-o fi lovit vreo maşină.

— Mă aştept ca asta să fie povestea lui, spuse maiorul. L-a lovit maşina şi şi-a pierdut cunoştinţa şi şi-a venit în fire dimineaţa.

— Poate că a fost dus la spital.

— Am fi fost anunţaţi. La urma urmelor, avea buletinul la el, nu-i aşa?

— Vai de mine! Spuse doamna Cayley. Mă întreb ce o să spună domnul Cayley?

Întrebarea asta retorică rămase fără răspuns. Tuppence, ridicându-se cu un aer simulat de demnitate jignită, părăsi camera.

După ce uşa se închise în urma ei, maiorul Bletchley chicoti.

— Sărmanul Meadowes! S-a supărat blonda văduvă. Credea că l-a prins în mreje.

— Oh, domnule maior! Protestă domnişoara Minton.

Maiorul Bletchley făcu cu ochiul.

— Mai ştiţi ce a spus Dickens? Fereşte-te de văduve, Sammy.

Tuppence era puţin supărată din cauza absenţei neanunţate a lui Tommy, dar încerca să se liniştească. Poate că dăduse de o pistă fierbinte şi plecase pe ea. Dificultăţile de a comunica între ei în astfel de împrejurări fuseseră prevăzute de amândoi şi căzuseră de acord ca cealaltă să nu se frământe fără rost din cauza absenţelor neexplicate. Aranjaseră împreună anumite vicleşuguri pentru astfel de cazuri de urgenţă.

Conform spuselor doamnei Sprot, doamna Perenna fusese plecată seara trecută. Vehemenţa cu care negase faptul nu făcea decât ca absenţa ei să fie şi mai interesant de speculat.

Era posibil ca Tommy s-o fi urmărit în misiunea ei secretă şi să fi descoperit ceva care merita urmărit până la capăt.

Fără îndoială că avea să ia legătura cu Tuppence în felul lui special, sau, dacă nu, să apară în foarte scurt timp.

Cu toate astea, Tuppence nu putea să evite o anumită senzaţie de nelinişte. Hotărî că rolul ei de doamnă Blenkensop avea să fie absolut firesc să manifeste curiozitate şi chiar nelinişte. Plecă în căutarea doamnei Perenna.

Doamna Perenna era înclinată să fie scurtă cu ea pe tema aceasta. Îi dădu limpede de înţeles că o asemenea conduită din partea unuia din chiriaşii ei nu avea să fie trecută cu vederea şi nici comentată.

— Oh, dar poate că a avut un accident. Sunt sigură că asta trebuie să fi fost. El nu e deloc genul de om cu idei libertine, sau ceva de genul ăsta. Trebuie că l-a călcat vreo maşină.

— Probabil că vom auzi curând dacă a fost aşa sau altfel, spuse doamna Perenna.

Dar ziua trecea şi nici urmă de domnul Meadowes.

Seara, la îndemnul colocatarilor de la Sans Souci doamna Perenna acceptă cu mare reţinere să sune la poliţie.

Puţin mai târziu sosi un sergent cu un carnet şi ceru amănunte. Atunci ieşiră la suprafaţă anumite fapte. Domnul Meadowes plecase de la comandorul Haydock la zece şi

jumătate. De acolo până la Sans Souci merse cu un domn Walters şi un Dr. Curtis, şi la poartă îşi luase la revedere de la ei şi intrase pe alee.

Din acel moment, domnul Meadowes parcă se evaporase.

Din cele relatate, în mintea lui Tuppence apărură două posibilităţi.

Când mergea pe alee, era posibil ca Tommy s-o fi văzut pe doamna Perenna venind înspre el, şi atunci se ascunsese în tufe iar apoi o urmărise. După ce văzuse întâlnirea ei cu o persoană necunoscută, poate că o urmărise pe aceasta din urmă, în timp ce doamna Perenna se întoarse la Sans Souci. În cazul ăsta, probabil că era cum nu se putea mai viu şi mai ocupat cu urmărirea, în care caz toate strădaniile bine intenţionate ale poliţiei de a-l găsi s-ar fi putut dovedi extrem de stânjenitoare.

Cealaltă posibilitate era şi mai puţin plăcută. Ea se rezuma la două imagini: Mrs Perenna revenind la Sans Soucie „gâfâind şi despletită” şi, mai rău, fără îndoială, Mrs O'Rourke, zâmbind în cadrul ferestrei, cu un ciocan greu în mână.

Acest ciocan deschidea perspective înfricoşătoare.

Căci, în sfârşit, pentru ce ar zace un ciocan în grădină?

A descoperi cine ar fi putut folosi ciocanul era o treabă delicată. De fapt, totul depindea, într-o mare măsură, de ora exactă la care se întorsese Mrs Perenna la pensiune. Era vorba, cu aproximaţie de ora 10:30, dar niciunul dintre jucătoarele de bridge nu putea să-şi aducă aminte cu exactitate. Mrs Perenna declarase vehement că nu ieşise decât să privească vremea de afară. Însă nu ar fi respirat atât de greu doar verificând cerul şi temperatura de afară. În plus, îi era destul de greu să susţină că fusese văzută de Mrs Sprot. Cu puţină şansă, cele patru jucătoare de bridge ar fi putut sta liniştite în jurul mesei de joc.

La ce oră s-a întâmplat acest lucru?

Tuppence constată că toată lumea se dovedi a fi foarte vagă asupra acestui subiect.

Dacă orele coincideau, Mrs Perenna era în mod clar pe lista suspecţilor. Dar nu puteau fi înlăturate şi alte posibilităţi. Trei dintre locatarii de la Sans Soucie nu se aflau în casă în momentul întoarcerii lui Tommy. Maiorul Bletchley fusese la cinema – dar fusese singur acolo. Şi insistenţa sa de a povesti filmul în cele mai mici detalii puteau conduce la bănuiala că maiorul încerca să-şi creeze un alibi.

Bolnăviciosul domn Cayley făcuse un tur al grădinii. Dar, fără neliniştea manifestată de soţia sa, nimeni n-ar fi aflat vreodată de această plimbare şi toată lumea şi l-ar fi imaginat aşezat în fotoliul său de pe terasă, înfofolit ca o mumie în fularul său. Până la urmă, părea puţin probabil ca Mr Cayley să înfrunte prea mult timp pericolele aerului rece al nopţii…

Şi apoi mai era însăşi Mrs O'Rourke, balansând ciocanul şi zâmbind…

— Este ceva în neregulă, Deb? Pari îngrijorată, draga mea.

Deborah Beresford tresări, apoi izbucni în râs, privind prieteneşte la Tony Marsdon cu simpaticii săi ochi negri. Îl iubea mult pe Tony. Era inteligent – era unul dintre cei mai strălucitţi debutanţi din departamentul de codificare – şi părea sortit unui viitor strălucit.

În ciuda eforturilor epuizante de concentrare necesare, munca pe care o făcea îi plăcea. Era greu, dar merita efortul căci îi oferea un sentiment că făcea un lucru important. Şi apoi era o slujbă adevărată – nu ca aceea de a fi solicitată ca soră medicală într-un spital pentru a îngriji bolnavi.

— Oh! Nu-i nimic, zise ea. Familia! Ştii tu!

— Familiile devin uneori obositoare. Despre ce e vorba?

— Este vorba despre mama. Ca să-ţi spun adevărul, îmi fac griji pentru ea.

— De ce? Ce se întâmplat?

— Ei bine! A plecat să se exileze în Cornwall la o mătuşă de-a mea înspăimântător de obositoare. Are 78 de ani şi e

complet senilă.
— Sună sumbru, comentă cu compătimire.
— Da, a fost într-adevăr un gest nobil din partea mamei. Dar era absolut furioasă că nu este lăsată să participe la efortul de război. Desigur, în ultimul a fost infirmieră şi a făcut tot felul de lucruri, dar acum e cu totul altceva, nu mai au nevoie de oamenii ăştia între două vârste. Vor tineri cu iniţiativă. Ei bine, cum spuneam, mama era cam dărâmată, aşa că s-a dus în Cornwall să stea cu mătuşa Gracie, şi mai munceşte în grădină, cultivă legume şi aşa mai departe.
— Pare un lucru sănătos, comentă Tony.
— Da, e cel mai bun lucru pe care îl putea face. E încă foarte activă, să ştii.
— Ei bine, asta sună în regulă.
— Oh, da, dar nu e asta. Eram foarte liniştită în privinţa ei… am primit acum două zile o scrisoare de la ea care suna foarte vesel.
— Şi care-i necazul, atunci?
— Necazul e că i-am spus lui Charles, care se ducea în părţile alea să-i vadă pe ai lui, să treacă pe la ea şi să vadă ce face. Şi el a trecut. Iar ea nu era acolo.
— Nu era acolo?
— Nu. Nici nu fusese acolo!
Tony arătă puţin stânjenit.
— Cam ciudat, murmură el. Tatăl tău unde e?
— Bătrânul Morcov? Oh, el e undeva în Scoţia, completând cât e ziua de lungă formulare.
— Oare mama ta nu s-o fi dus la el?
— Nu poate. El e în una din acele zone în care soţiile nu au voie să intre.
— Păi… Ăă… Presupun că a plecat pe furiş undeva.
Tony, era acum clar încurcat, mai ales că ochii îngrijoraţi ai lui Deborah se uitau direct la el.
— Da, dar de ce? E tare ciudat. De ce mi-a scris scrisorile alea în care îmi vorbea de mătuşa Gracie?

— Ştiu, ştiu, spuse repede Tony. Poate că a vrut să crezi… Ştii… În ziua de azi… Ei bine, oamenii mai pleacă pe furiş din când în când, dacă înţelegi ce vreau să spun…

Privirea lui Deborah deveni subit mânioasă.

— Dacă tu crezi că mama a plecat să-şi petreacă weekend-ul cu cineva te înşeli. Total. Mama şi tata îşi sunt devotaţi unul altuia, cu adevărat devotaţi. Ea niciodată n-ar…

— Fireşte că nu, o întrerupse Tony. Scuze. N-am vrut să…

Cu mânia domolită acum, Deborah îşi încreţi fruntea.

— Treaba ciudată e că cineva spunea că a văzut-o pe mama taman în Leahampton, şi bineînţeles că nu putea fi ea căci era în Cornwall, dar acum mă întreb…

Tony, care se pregătea să îşi aprindă ţigara, rămase brusc cu chibritul în aer, iar acesta se stinse.

— Leahampton? Întrebă el iute.

— Da. Ultimul loc în care ţi-ai imagina că s-ar duce mama. Numai colonei bătrâni şi fete bătrâne, şi unde n-ai ce să faci.

— Nu pare un loc potrivit, categoric, spuse Tony.

Îşi aprinse ţigara şi întrebă într-o doară:

— Ce a făcut mama ta în ultimul război?

Deborat răspunse mecanic:

— Oh, a fost infirmieră şi şoferul unui general. Tot felul de lucruri obişnuite.

— Mă gândeam că a fost ca tine, în Serviciul Secret.

— Nu, mama n-ar fi avut cap pentru o treabă ca asta. Deşi, cred că ea şi tata chiar au făcut ceva în domeniul spionajului. Documente secrete şi spioni abili – treburi de genul ăsta. Desigur, dragii de ei exagerează mult toate astea şi le fac să sune ca şi cum ar fi fost teribil de importante. Noi nu îi încurajăm să vorbească mult despre asta pentru că ştii cum e în familie – aceeaşi veche poveste iar şi iar.

— Da, sunt întru totul de acord, spuse cu toată inima Tony Marsdon.

În ziua următoare, întorcându-se de la slujbă, Deborah avu senzaţia că ceva era schimbat în camera ei.

Îi trebuiră câteva minute ca să-şi dea seama. Apoi sună şi o întrebă supărată pe gazda ei ce se întâmplase cu fotografia mare care stătea mereu pe scrin.

Doamna Rowley se arătă mirată şi jignită.

Ea nu putea spune ce se întâmplase. Ea una nici nu se atinsese de ea. Poate Gladys…

Dar şi Gladys negă că o luase. Poate omul care venise în legătură cu gazele, spuse ea cu speranţă.

Dar Deborah refuză să creadă că un angajat al companiei de gaze ar fi avut ideea trăsnită să ia portretul unei doamne între două vârste.

După părerea lui Deborah, era mult mai probabil că Gladys dărâmase fotografia, stricându-i rama şi aruncase în grabă totul la gunoi.

Deborah nu făcu tamtam pe tema asta. Într-o zi avea să o roage pe mama ei să-i trimită altă fotografie.

Îşi spuse cu iritare crescândă: „Ce-o fi punând la cale scumpa de ea? Putea să-mi spună. E o prostie să cred, cum a sugerat Tony, că a plecat cu cineva, totuşi e foarte ciudat…”

Capitolul XI

Era rândul lui Tuppence să stea de vorbă cu pescarul de la capătul digului.

Sperase ca domnul Grant să aibă pentru ea nişte ştiri care s-o liniştească. Dar speranţele ei fură repede spulberate. El declară hotărât că nu primise nici o veste de la Tommy.

Dându-şi toată silinţa să pară liniştită şi degajată, Tuppence spuse:

— Nu există nici un motiv să credem că… I s-a întâmplat ceva?

— Absolut niciunul. Dar, să presupunem că i s-a întâmplat.

— Ce?

— Am spus – să presupunem. Cum rămâne cu dumneata?

— Oh, înţeleg… Eu… Eu merg mai departe, bineînţeles.

— Asta e poanta. E timp să plângem după bătălie. Acum suntem în toiul bătăliei. Şi timpul e scurt. Informaţia pe care ne-ai dat-o s-a dovedit corectă. Ai auzit pomenindu-se de patru. Era vorba de ziua de patru a lunii următoare. Este data fixată pentru marele atac asupra acestei ţări.

— Sunteţi sigur?

— Foarte sigur. Inamicii noştri sunt meticuloşi. Toate planurile lor sunt atent elaborate. Aş vrea să putem spune acelaşi lucru despre noi. Întocmirea planurilor nu e punctul nostru forte. Da, data de patru e ziua cea mare. Toate raidurile astea sunt mai mult de recunoaştere, au scopul de a ne testa apărarea şi reflexele la atacurile aeriene. Pe patru vine treaba adevărată.

— Dar dacă ştiţi asta…

— Ştim că marea zi e fixată. Ştim, sau credem că ştim, în mare, unde… (Dar aici s-ar putea să ne înşelăm.) Suntem pregătiţi atât cât putem. Dar e vechea poveste cu asediul Troiei. Ei ştiu, aşa cum ştim şi noi, totul despre forţele din afară. Ceea ce vrem noi să ştim sunt forţele dinăuntru. Oamenii din Calul de lemn! Căci ei sunt cei care pot furniza cheile fortăreţei. O mână de oameni în funcţii înalte, la comandă, în puncte vitale, poate arunca ţara exact în starea de confuzie necesară ca planul Germaniei să reuşească. Trebuie să avem la timp informaţii din interior.

Tuppence spuse dezolată:

— Mă simt atât de lipsită de experienţă!

— Nu-ţi face griji din pricina asta. Avem oameni cu experienţă care să lucreze, oameni cu experienţă mare şi talent, dar când există trădare dinăuntru nu ştim în cine ai o şansă să reuşeşti, de asta ai reuşit până într-un anumit punct.

— Nu puteţi pune nişte oameni de-ai dumneavoastră pe urmele doamnei Perenna? Nu aveţi niciunul în care să aveţi încredere absolută?

— Oh, am făcut asta. Am primit informaţia că doamna Perenna e membră a IRA cu simpatii antibritanice. Asta e

adevărat, apropo, dar n-am putut dovedi nimic altceva. Nimic din faptele vitale pe care le vrem. Aşa că, doamnă Beresford, rămâne stabilit. Mergi înainte şi dă-ţi toată silinţa.

— Pe patru, spuse Tuppence. E numai o săptămână până atunci.

— Exact o săptămână.

— Trebuie să obţinem ceva! Spun „noi” pentru că sunt convinsă că Tommy urmăreşte ceva, şi de asta nu s-a întors. Urmăreşte o pistă. Măcar de-aş putea găsi şi eu ceva. Mă întreb cum. Dacă aş…

Se încruntă, plănuind o nouă formă de atac.

— Înţelegi, Albert, e o posibilitate.

— Fireşte că înţeleg ce vreţi să spuneţi, doamnă. Dar trebuie să spun că nu-mi prea place ideea.

— Cred că ar putea să meargă.

— Da, doamnă, dar vă expuneţi atacului, asta nu-mi place, şi sunt sigur că nici conaşului nu i-ar plăcea.

— Am încercat toate metodele obişnuite. Altfel spus, am făcut ce am putut ca să rămânem sub acoperire. Acum mi se pare că singura şansă este să ies la suprafaţă.

— Vă daţi seama, doamnă, că astfel s-ar putea să sacrificaţi un avantaj?

— În după-amiaza asta vorbeşti ca la BBC, Albert, spuse exasperată Tuppence.

Albert păru uşor mirat, apoi reveni la vorbirea normală.

— Am ascultat aseară o discuţie foarte interesantă despre viaţa din eleşteu, spuse el.

— Nu avem timp să ne gândim acum la viaţa din eleşteu, spuse Tuppence.

— Unde e căpitanul Beresford, aş vrea să ştiu?

— Şi eu aş vrea.

— Nu pare firesc că a dispărut fără o vorbă. Până acum ar fi trebuit să vă dea un semn de viaţă. De asta…

— Ce e Albert?

— Ceea ce vreau eu să spun e că dacă el a ieşit la suprafaţă, poate ar fi mai bine să nu ieşiţi şi dumneavoastră.

Făcu o pauză pentru a-şi ordona ideile, apoi continuă.

— Vreau să spun, ei l-au descoperit pe el, dar s-ar putea să nu ştie de dumneavoastră, aşa că depinde de dumneavoastră să rămâneţi tot sub acoperire.

— Aş vrea să mă pot hotărî.

Tuppence oftă.

— Cum vă gândeaţi să procedaţi, doamnă?

Tuppence murmură îngândurată:

— Mă gândeam să pierd o scrisoare pe care o scrisesem, să fac mare tărăboi pe tema asta, să par foarte supărată. Apoi scrisoarea avea să fie găsită de Beatrice în hol, iar Beatrice avea s-o pună, probabil, pe masă. Apoi, avea să-şi arunce ochii pe ea persoana potrivită.

— Ce ar fi fost în scrisoare?

— În mare, că am reuşit să fac a doua zi un raport complet. Atunci, înţelegi, Albert, N sau M ar fi ieşit la suprafaţă şi ar fi încercat să mă elimine.

— Nu dacă aş fi fost în gardă. Cred că m-ar fi încolţit undeva, într-un loc izolat. Iar aici ai fi intervenit tu, pentru că ei nu ştiu de tine.

— Eu i-aş fi urmărit şi i-aş fi prins în flagrant, ca să spun aşa?

— Asta e ideea, trebuie să mă gândesc cu grijă la ea. Ne întâlnim mâine.

Tuppence tocmai ieşea din biblioteca din localitate ţinând sub braţ o carte care îi fusese recomandată ca fiind „drăguţă” când tresări auzind un glas spunând:

— Doamnă Beresford.

Se întoarse brusc şi văzu un tânăr înalt şi brunet, cu un zâmbet plăcut dar uşor încurcat.

Tânărul spuse:

— Ăă… Nu mă mai ţineţi minte?

Tuppence era foarte obişnuită cu formula asta. Ar fi putut prezice cu acurateţe cuvintele care urmau.

— Eu… Ăă… Am venit într-o zi la Deborah.

Prietenii lui Deborah! Atât de mulţi şi toţi, după părerea lui Tuppence, semănând între ei ca două picături de apă! Nu ca aspect, căci unii erau bruneţi, alţii blonzi, din când în când câte unul roşcat, ci ca fel de a fi – plăcuţi, manieraţi şi, oh, cu părul o idee prea lung. (Dar când se făcea aluzie la asta, Deborah spunea: „Oh, mamă, nu mai fi atât de demodată! Nu suport părul scurt”).

Supărător să dea nas în nas şi să fie recunoscută tocmai acum de unul din prietenii lui Deborah!

— Eu sunt Anthony Marsdon, explică tânărul.

Tuppence murmură „Oh, desigur” şi dăcu mâna cu el.

Tony Marsdon continuă:

— Mă bucur tare mult că v-am găsit, doamnă Beresford. Ştiţi, sunt coleg de serviciu cu Deborah şi… Ăă… S-a întâmplat ceva destul de jenant.

— Ce anume?

— Ei bine, Deborah a descoperit că nu sunteţi în Cornwall cum credea ea, şi asta face ca lucrurile să fie un pic jenante pentru dumneavoastră.

— Oh, la naiba! Spuse Tuppence, îngrijorată. Cum a descoperit?

Tony îi explică. Apoi continuă cu timiditate:

— Deborah n-are idee de ce faceţi dumneavoastră în realitate, desigur. Îmi imaginez că e important ca ea să nu ştie. De fapt, slujba mea e cam pe aceeaşi linie. În ochii celorlalţi eu sunt doar un începător în Departamentul de codificare. În realitate, am instrucţiuni să exprim puncte de vedere moderat fasciste – admiraţia pentru sistemul german, insinuări că o alianţă cu Hitler n-ar fi un lucru rău, treburi de genul ăsta – doar să văd ce răspuns primesc. Se petrec multe lucruri urâte, şi noi vrem să aflăm cine se află în spatele lor. Care e putregaiul.

„Putregai e pretutindeni” se gândi Tuppence.

— Dar imediat ce Deb mi-a spus despre dumneavoastră, m-am gândit că ar fi bine să vin direct aici şi să vă avertizez, astfel încât să puteţi născoci o poveste credibilă. Vedeţi dumneavoastră, eu ştiu ceea ce faceţi şi că e de o importanţă vitală. Ar fi fatal dacă s-ar afla cine sunteţi. M-am gândit că aţi putea spune că vi s-a permis să lucraţi cu căpitanul Beresford în Scoţia sau unde e.

— Aş putea face asta, sigur, spuse gânditoare Tuppence.

Tony Marsdon întrebă neliniştit:

— Consideraţi că mă amestec în treburile dumneavoastră?

— Nu, nu, îţi sunt foarte recunoscătoare.

Tony spuse cam fără legătură:

— Eu… Ăă. Vedeţi. Eu ţin mult la Deborah.

Tuppence îi aruncă o privire amuzată.

Cât de departe păreau vremurile acelea cu tineri curtenitori şi Deb cu grosolănia faţă de ei care părea să nu-i pună niciodată pe fugă! Tânărul ăsta era un specimen foarte atrăgător.

Tuppence lăsă la o parte gândurile despre „vremurile de pace”, cum le numea ea, şi se concentră asupra situaţiei prezente.

După câteva clipe, spuse încet:

— Soţul meu nu e în Scoţia.

— Nu?

— Nu, e aici, cu mine. Cel puţin a fost! Acum… A dispărut.

— Asta e rău… Sau nu e? Urmărea ceva?

— Aşa cred. De asta nu cred că faptul de a fi dispărut e un semn rău. Cred că, mai devreme sau mai târziu, va lua legătura cu mine.

Zâmbi uşor.

— Cunoaşteţi bine jocul, cred, spuse Tony cu o uşoară stânjeneală. Dar ar trebui să fiţi atentă.

— Ştiu ce vrei să spui. Eroinele frumoase din cărţi sunt întotdeauna uşor de momit. Dar eu şi Tommy avem metodele noastre. Avem un slogan. Un penny simplu4 şi doi penny5 coloraţi.

— Poftim?

Tânărul se uită la ea ca la o nebună.

— Ar trebui să-ţi explic că în familie sunt poreclită Tuppence.

— Oh, înţeleg. Fruntea tânărului se însenină. Ingenios lucru.

— Aşa sper…

— Nu vreau să mă amestec… Dar v-aş putea ajuta în vreun fel?

— Da, spuse îngândurată Tuppence. Cred că ai putea.

Capitolul XII

După o perioadă lungă de inconştienţă, Tommy începu să devină conştient de o minge de foc ce înota în spaţiu. În mijlocul mingei de foc era un miez de durere; universul se strânse, mingea începu să se rotească mai încet, şi el descoperi brusc că nucleul ei era propriul său cap care zvâcnea de durere.

Încet, deveni conştient şi de alte lucruri – de membrele reci, de foame, de neputinţa de a-şi mişca buzele.

Mingea de foc se rotea din ce în ce mai încet… Acum era capul lui Thomas Beresford şi el odihnea pe pământul tare. Foarte tare. De fapt, ceva semănând dubios cu piatra.

Da, zăcea pe pietre tari, şi avea dureri, şi nu putea să se mişte, şi îi era cumplit de foame, şi îi era frig, şi nu se simţea deloc confortabil.

Cu toate că paturile doamnei Perenna nu erau cine ştie ce moi, de bună seamă acesta nu putea fi…

Bineînţeles – Haydock! Transmiţătorul! Chelnerul neamţ! Intrase pe poarta de la Sans Souci…

Cineva, furişându-se în spatele lui, îl doborâse. De asta îl durea capul.

Şi el care crezuse că scăpase! Aşadar, până la urmă, Haydock nu fusese chiar atât de prost.

Haydock! Haydock se întoarse în casă şi închise uşa. Cum reuşise să coboare dealul şi să-l aştepte pe Tommy la Sans Souci?

Nu ar fi avut cum. Nu fără ca Tommy să îl vadă.

Servitorul, atunci? Fusese trimis înainte să stea în aşteptare? Dar, când traversase holul, Tommy îl văzuse pe Appledore în bucătărie prin uşa întredeschisă. Sau doar i se păruse că îl văzuse? Poate că asta era explicaţia.

Oricum, nu conta. Ce trebuia să facă era să afle unde se afla acum.

Ochii lui obişnuiţi cu întunericul, distinseră un mic pătrat de lumină chioară. O fereastră sau o deschizătură mică cu gratii. Era frig şi mirosea a mucegai. Zăcea într-o pivniţă, probabil. Avea mâinile şi picioarele legate şi un căluş fixat în gură cu un bandaj.

„Se pare că am dat de dracu”, se gândi Tommy.

Încercă să îşi mişte membrele sau trupul, dar nu reuşi.

În acea clipă se auzi un scârţâit slab şi, undeva în spatele lui, se deschise o uşă. Intră un bărbat cu o lumânare. El puse lumânarea pe pământ. Tommy îl recunoscu pe Appledore. Acesta dispăru iar şi se întoarse cu o tavă pe care se aflau o carafă cu apă, un pahar şi nişte pâine şi brânză.

Aplecându-se, verifică mai întâi sforile care legau membrele lui Tommy, apoi căluşul.

Spuse cu un glas liniştit şi egal:

— Am să-ţi scot căluşul ca să poţi să mănânci şi să bei. Dacă, însă, scoţi cel mai mic sunet, îl pun imediat la loc.

Tommy clipi de mai multe ori în semn că a înţeles. Appledore deznodă cu grijă bandajul.

O dată cu gura liberă, Tommy petrecu câteva minute dezmorţindu-şi maxilarul. Appledore îi duse paharul la buze.

Sorbi mai întâi cu greutate, apoi mai uşor. Apa îi făcea tare bine. Murmură:

— Aşa e mai bine. Nu mai sunt atât de tânăr. Acum, mâncarea, Fritz… Sau Franz?

Bărbatul spuse liniştit:

— Aici mă numesc Appledore.

Îi duse la gură felia de pâine cu brânză şi Tommy muşcă flămând din ea. Mai bău nişte apă, apoi întrebă:

— Şi care e următoarea parte a programului?

Ca răspuns, Appledore luă din nou căluşul.

Tommy spuse repede:

— Vreau să vorbesc cu comandorul Haydock.

Appledore clătină din cap. Legă cu îndemânare căluşul şi ieşi, lăsându-l pe Tommy să mediteze în întuneric.

Zgomotul uşii deschise din nou îl trezi dintr-un somn confuz. De data asta, Appledore intră însoţit de Haydock. Lui Tommy i se scoase căluşul şi îi fură dezlegate mâinile, astfel încât putu să se ridice în şezut şi să-şi întindă braţele.

Haydock avea un pistol automat.

Fără prea multă încredere în sine, Tommy începu să îşi joace rolul. Spuse indignat:

— Ascultă, Haydock, ce înseamnă toate astea? Am fost atacat, răpit…

Comandorul clătină uşurel din cap. Spuse:

— Nu-ţi răci gura de pomană.

— Doar pentru că faci parte din Serviciul Secret crezi că poţi…

— Nu, Meadowes. N-am înghiţit povestea asta. Nu e nevoie să te mai prefaci.

Dar Tommy nu dădu nici un semn de tulburare. În sinea sa îşi zise că celălalt nu putea fi cu adevărat sigur. Dacă îşi juca rolul în continuare…

— Cine dracu' crezi că eşti? Întrebă el răstit. Oricât de mari puteri ai avea n-ai nici un drept să te porţi aşa. Sunt perfect în stare să-mi ţin gura cu privire la secretele tale vitale!

Celălalt spuse cu răceală:

— Joci tare, dar pot să-ţi spun că pentru mine n-are importanţă dacă faci parte din spionajul britanic sau eşti doar un amator care încurcă lucrurile…

— Câtă obrăznicie să…

— Termină, Meadowes.

— Îţi spun…

Faţa lui Haydock deveni fioroasă.

— Taci dracului o dată! Mai devreme ar fi fost important să aflu cine eşti şi cine te-a trimis. Acum nu mai contează. Vezi tu, timpul e scurt. Iar tu n-ai apucat să raportezi nimănui ce ai descoperit.

— Imediat ce voi fi dat dispărut poliţia mă va căuta.

Haydock râânji.

— A fost poliţia aici în seara asta. Buni tipi – amândoi prieteni cu mine. M-au întrebat totul despre domnul Meadowes. Erau foarte îngrijoraţi de dispariţia lui. Nici prin cap nu le-a trecut că omul despre care întrebau era practic sub picioarele lor. E foarte limpede că ai părăsit casa asta viu şi nevătămat. N-or să te caute în veci aici.

— Nu mă poţi ţine aici veşnic, spuse cu vehemenţă Tommy.

Reluându-şi manierele britanice, Haydock spuse:

— N-o să fie nevoie, dragul meu amic. Numai până mâine noapte. În micul meu golf va poposi o barcă, şi ne gândim să te trimitem într-un voiaj pentru sănătatea ta, deşi nu cred că vei fi în viaţă, sau măcar la bord, când barca va ajunge la destinaţie.

— Mă întreb de ce nu-mi dai în cap chiar acum.

— E o vreme foarte călduroasă amice dragă. Un cadavru în incintă are un mod de a-şi anunţa prezenţa.

— Înţeleg, spuse Tommy.

Chiar înţelegea. Avea să fie ţinut în viaţă până sosea barca. Apoi avea să fie omorât, sau înecat, şi cadavrul lui avea să fie dus de mare. Când avea să fie găsit, nimic nu putea face legătura între acest cadavru şi Smugglers’ Rest.

Hydock continuă:

— Am venit doar să te întreb dacă am putea face ceva pentru tine… După aceea.

Tommy reflectă, apoi spuse:

— Mulţumesc, dar n-am să-ţi cer să-i duci din părul meu cuconiţei din St. John’s Wood, sau ceva de genul ăsta. O să-

mi simtă lipsa când va veni ziua de salariu, dar îşi va găsi ea repede un prieten undeva.

Cu orice preţ, trebuia să creeze impresia că lucra pe cont propriu. Atâta timp cât asupra lui Tuppence nu plana nici o bănuială, jocul mai putea fi câştigat totuşi, deşi el nu mai avea să fie acolo să-l joace.

— Cum vrei, spuse Haydock. Dacă vrei să-i transmiţi un mesaj… Prietenei tale, vom avea grijă să ajungă la destinaţie.

Aşadar, era totuşi curios să afle câte ceva despre acest necunoscut domn Meadowes? Prea bine, atunci, Tommy avea de gând să-l lase să caute mai departe.

Clătină din cap.

— Nimic.

— Prea bine.

Cu un aer absolut indiferent, Haydock îi făcu semn lui Appledore. Acesta îi legă iar mâinile lui Tommy şi îi puse căluşul. Cei doi ieşiră, încuind uşa după el.

Lăsat singur cu gândurile lui, Tommy numai vesel nu se simţea. Nu doar că se confrunta cu perspectiva unei morţi ce se apropia rapid, dar nu avea nici un mijloc de a lăsa vreun indiciu în urmă privitor la ceea ce descoperise.

Fireşte, rămânea Tuppence. Dar ce putea face Tuppence? După cum tocmai subliniase Haydock, dispariţia lui Tommy nu avea să fie asociată cu el.

Mărturiile celor doi martori avea să confirme asta. Tuppence ar fi putut bănui pe oricine numai pe Haydock nu. Şi poate că nici n-ar fi bănuit. Poate că ea îl credea plecat pe urmele cuiva.

La naiba, de-ar fi fost ceva mai atent…

Pivniţa era cât de cât luminată. Lumina intra printre gratiile deschizăturii ce se afla pe un perete, sus, într-un colţ. Dacă ar fi putut să-şi scoată căluşul, ar fi strigat după ajutor. Cineva putea să-l audă, deşi era foarte puţin probabil.

Era după-amiază, târziu, aprecie el. Probabil că Haydock ieşise; nu auziră nici un zgomot deasupra. Haydock! Tommy clocotea de mânie. Acel englez inimos! Oare toţi erau orbi de nu vedeau acel craniu tipic de prusac? El unul nu-l văzuse. Aşadar, o dăduse de tot în bară…

Ce era asta?

Ciuli urechile ascultând un sunet îndepărtat.

Era doar un om care fredona o melodie.

Iar el era aici, incapabil să scoată un sunet pentru a atrage atenţia cuiva.

Cel care fredona se apropie. Fredona cât se poate de fals. Dar melodia putea fi recunoscută. Ea data din ultimul război, şi era reînviată în acesta.

„Dacă ai fi singura fată din lume iar eu aş fi singurul băiat.”

Ce des o fredonase în 1917!

La naiba cu tipul ăsta! De ce nu cânta ca lumea?

Brusc, trupul lui Tommy deveni rigid. Falseturile alea îi erau ciudat de familiare. De bună seamă, exista o singură persoană care întotdeauna o lua aiurea în acel loc anume şi în acel fel anume!

„Dumnezeule, Albert!” se gândi Tommy.

Albert dădea târcoale la Smugglers’ Rest. Albert era acolo, la îndemână, iar el nu putea mişca o mână sau un picior, nu putea scoate un sunet…

Stai aşa! Oare nu putea?

Exista un singur sunet – nu prea uşor de scos cu gura închisă, dar putea reuşi.

Disperat, Tommy începu să sforăie. Închise ochii, gata să simuleze un somn adânc în caz că ar fi apărut Appledore, şi sforăi, sforăi…

Sforăi scurt, sforăi scurt, sforăi scurt – pauză – sforăi lung, sforăi lung, sforăi lung – pauză – sforăit scurt, sforăit scurt, sforăit scurt…

După plecarea lui Tuppence, Albert se simţi profund tulburat.

Cu trecerea anilor, devenise un om ale cărui proces mental erau lente, dar acele procese erau tenace.

Starea de lucruri în general i se părea total greşită, în primul rând, războiul era total greşit.

„Nemţii ăia!” îşi zise Albert mohorât şi aproape fără ciudă. Strigau „Heil-Hitler!”, băteau pas de gâscă, invadau lumea, bombardau, mitraliau, erau o adevărată pacoste. Trebuiau opriţi, nici vorbă, şi până acum se părea că nimeni nu putuse să-i oprească.

Şi acum iat-o şi pe doamna Beresford, o doamnă de treabă cum nu mai era alta, băgându-se în bucluc şi căutând un bucluc mai mare, şi cum avea s-o oprească el? N-avea cum. Scârboşi tipi trebuiau să fie cei din Coloana a Cincea! Şi unii din ei mai erau şi englezi get-beget! O ruşine, asta era!

Iar conaşul, care întotdeauna o tempera pe coniţa, conaşul lipsea.

Lui Albert nu-i plăcea deloc asta. Lui i se părea că la mijloc se putea să fie mâna „nemţilor ăia”.

Albert nu se omora cu raţionamentul profund. El trecea direct la fapte. Hotărând că stăpânul lui trebuia găsit, porni în căutarea lui cam cum ar fi făcut un câine credincios.

Nu acţionă în baza unui plan stabilit, ci procedă exact cum făcea când pleca în căutarea poşetei soţiei lui sau a propriilor ochelari, mai precis, se ducea la locul unde văzuse ultima oară obiectele rătăcite şi începea de acolo.

În cazul de faţă, ultimul lucru ştiut despre Tommy era că cinase cu comandorul Haydock la Smgglers’ Rest, şi apoi se întorsese la Sans Souci, şi ultima dată fusese văzut intrând pe poartă.

Ca atare, Albert urcă dealul până la Sans Souci, şi petrecu vreo cinci minute uitându-se şi cu speranţă la poartă. Nimic cu caracter dubios nu-i veni în minte, oftă şi porni agale în susul dealului către Smugglers’ Rest.

Şi Albert fusese în acea săptămână la cinematograf, şi fusese profund impresionat de subiectul filmului Menestrelul călător. Ce romantic film! Nu putea să nu fie

izbit de asemănarea dintre situaţii. Şi el, ca şi eroul de pe ecran, Larry Cooper, era un Blondel credincios care îşi căuta stăpânul întemniţat. La fel ca Blondel, luptase alături de stăpânul său în trecut. Acum stăpânul său căzuse pradă trădării, şi nu era nimeni în afară de credinciosul lui Blondel care să-l caute şi să-l redea braţelor iubitoare ale reginei Berengaria.

Albert scoase un oftat în timp ce îşi aminti tulburătoarele versuri. „Richard, oh, regele meu”, pe care credinciosul trubandur le cântase cu atâta simţire sub turn.

Păcat că el unul nu avea ureche muzicală.

Îi lua mult timp să prindă o melodie.

Îşi ţuguie buzele, încercând să fluiere.

În ultimul timp, începuseră să se cânte iar vechile melodii, şi nu era rău.

— Dacă ai fi singura fată din lume, iar eu aş fi singurul băiat…”

Albert se opri să se uite la poarta vopsită în alb de la Smugglers’ Rest. Deci aici fusese stăpânul său la cină.

Merse puţin mai departe pe deal în sus şi ieşi înspre dune.

Nimic aici. Nimic în afară de iarbă şi câteva oi.

Poarta de la Smugglers’ Rest se deschise şi ieşi o maşină. La volan era un bărbat masiv în costum de golf.

„Ăsta trebuie să fie comandorul Haydock”, deduse Albert.

Se întoarse şi se uită lung la Smugglers’ Rest. O casă curăţică. O grădiniţă frumoasă. Frumoasă privelişte.

— Ţi-aş spune nişte lucruri atât de frumoase” fredonă el uitându-se cu admiraţie la casă.

Pe uşa laterală ieşi un bărbat cu o sapă şi dispăru din vedere pe o portiţă.

Albert, care cultiva măcriş şi ceva salată verde în grădina din spatele casei, fu subit interesat.

Se apropie şi mai mult de Smugglers’ Rest şi intră pe poartă. Da, frumos loc, şi curat.

Dădu agale ocol casei. La o oarecare distanţă sub el se afla un platou, pe care se ajungea coborând nişte trepte,

cultivat cu legume. Bărbatul care ieşise din casă lucra de zor acolo.

Albert îl urmări cu interes câteva minute. Apoi se întoarse să contemple casa.

O casă curăţică, îşi zise el pentru a treia oară. Exact genul de casă pe care era de aşteptat s-o aibă un domn ieşit la pensie din marină. Aici cinase stăpânul său în seara aceea.

Albert dădu ocol casei a doua oară. Se uita la ea aşa cum se uitase la poarta de la Sans Souci – cu speranţă, parcă rugând-o să-i spună ceva.

Şi, în timp ce mergea, fredona încetişor pentru sine.

— Am face lucruri atât de frumoase", fredonă Albert. „Ţi-aş spune lucruri atât de frumoase. Am face lucruri atât de frumoase…" O luase fals undeva, nu-i aşa?

Hei, ciudat, aşadar comandorul creştea porci, nu? Un grohăit lung ajunse până la ei. Ciudat – aproape că părea că venea de sub pământ. Ciudat loc să creşti porci.

Nu puteau fi porci. Nu, era cineva care trăgea un pui de somn. Un pui de somn în pivniţă, aşa se părea…

Exact ziua potrivită pentru somn, dar ciudat loc să te culci. Fredonând, Albert se apropie mai mult.

Pe acolo venea – prin mica deschizătură cu gratii. Groh, groh, groh, sfooooor. Sfooooor, sfooooor – groh, groh, groh. Ciudat sforăit – îi amintea de ceva…

— Hopa! Spuse Albert. Asta e – SOS. Punct, punct, punct, linie, linie, linie, punct, punct, punct.

Aruncă iute o privire în jur.

Îngenunchind, bătu uşurel un mesaj pe grilajul de fier al micii deschizături.

Capitolul XIII

Deşi Tuppence se dusese la culcare într-o stare de spirit optimistă, în zori se trezi cu moralul la pământ.

Totuşi, coborând la micul dejun, moralul îi crescu la vederea unei scrisori aşezate pe farfuria ei, a cărei adresă era înscrisă cu un scris dureros de aplecat spre stânga.

Asta nu era o scrisoare de la Douglas, Raymond sau Cyril, sau vreo altă corespondenţă camuflată care îi sosea punctual şi care includea o carte poştală vesel colorată, cu un Bonzo pe ea, pe care era mâzgălit „Scuze că nu ţi-am scris până acum. Toate merg bine, Maudie”.

Tuppence deschise scrisoarea.

„Dragă Patricia, Mă tem că mătuşa Grade se simte mult mai rău azi. Doctorii nu spun pe faţă că se duce, dar tare mă tem că nu sunt prea multe speranţe. Dacă vrei s-o vezi înainte să se stingă, cred că ar fi bine să vii azi. Dacă vei lua trenul de 10:20 până la Yarrow, un prieten te va aştepta cu maşina. Aştept cu nerăbdare să te revăd, în ciuda motivului trist.

A ta veşnică, PENELOPE PLAYNE”.

Tuppence făcu tot ce putu să-şi înăbuşe bucuria.

Buna Penny Plain6!

Cu oarecare dificultate, îşi compuse o expresie îndurerată şi oftă adânc în timp ce lăsa scrisoarea pe masă.

Dezvălui conţinutul scrisorii celor două ascultătoare prezente, domnişoara Minton şi doamna O’Rourke, şi descrise pe larg personalitatea mătuşii Gracie, curajul ei de neînfrânt, indiferenţa ei faţă de raidurile aeriene şi de pericol, şi nedreptatea pe care i-o făcea boala. Domnişoara Minton găsi similarităţi între boala mătuşii Gracie şi cea a verişoarei sale Selina. Doamna O’Rourke manifestă un viu interes cu privire la faptul dacă Tuppence avea de beneficiat material de pe urma morţii mătuşii Gracie şi află că dragul de Cyril fusese întotdeauna nepotul preferat al bătrânei, fiindu-i totodată şi fin.

După micul dejun, Tuppence sună la croitorie şi anulă proba unui costum din acea după-amiază, apoi o căută pe doamna Perenna şi o anunţă că s-ar putea să lipsească o noapte sau două.

Doamna Perenna exprimă obişnuitele sentimente convenţionale. Arăta obosită în dimineaţa asta, şi avea o expresie hărţuită şi neliniştită.

— Tot nici o veste despre domnul Meadowes, spuse ea. Zău că e cât se poate de ciudat, nu-i aşa?

— Sunt sigură că trebuie că a avut un accident, oftă doamna Blenkensop. Mereu am spus-o.

— Oh, doamnă Blenkensop, dar accidentul ar fi fost raportat până acum.

— Ei bine, dumneavoastră ce credeţi?

Doamna Perenna clătină din cap.

— Chiar că nu ştiu ce să spun. Sunt cu totul de acord că nu poate să fi plecat de bună voie. Ar fi trimis vorbă până acum.

— Acel oribil maior Bletchley a lansat o sugestie absolut nejustificată, spuse doamna Blenkensop. Nu, dacă n-a fost accident, trebuie că şi-a pierdut memoria. Sunt sigură că e un lucru mult mai des întâlnit decât se ştie în general, mai ales în vremuri de stres ca cele pe care le trăim noi acum.

Doamna Perrena dădu din cap. Îşi făcu gura pungă, cu o expresie cam îndoită. Îi aruncă o privire rapidă lui Tuppence.

— Ştii, doamnă Blenkensop, noi nu ştim prea multe despre domnul Meadowes, nu-i aşa?

Tuppence întrebă tăios:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Oh, te rog, nu mă lua atât de tare. Eu una nu cred nici o clipă asta.

— Ce nu credeţi?

— Povestea care circulă.

— Ce poveste? Eu n-am auzit nimic.

— Nu… Poate că oamenii nu vor să-ţi spună. Nu ştiu de unde a pornit. Am impresia că domnul Cayley a menţionat-o primul. Desigur, el e un om cam bănuitor, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Vă rog să-mi spuneţi.

— Păi, a fost doar o sugestie precum că domnul Meadowes ar putea fi agent străin – unul din oamenii ăia îngrozitori care constituie Coloana a Cincea.

Tuppence rosti indignată:

— N-am auzit niciodată o idee mai absurdă!

— Nu. Nu cred că e ceva adevărat în asta. Dar, desigur, domnul Meadowes a fost văzut mult în compania acelui băiat neamţ, şi cred că a pus o grămadă de întrebări despre procesele chimice din fabrică, şi de aceea oamenii se gândesc că poate cei doi lucrau împreună.

Tuppence spuse:

— Dumneavoastră nu credeţi că există vreun dubiu cu privire la Carl, nu-i aşa, doamnă Perenna.

Văzu faţa celeilalte traversată de un spasm rapid.

— Aş vrea să pot spune cât nu e adevărat.

Tuppence rosti cu blândeţe:

— Sărmana Sheila…

Ochii doamnei Perenna fulgerară.

— Biata copilă, are inima zdorbită. De ce trebuie să se întâmple aşa? De ce nu şi-a dăruit inima altcuiva?

Tuppence clătină din cap.

— Lucrurile nu se întâmplă aşa.

— Ai dreptate. Cealaltă vorbea cu un glas profund, amar. Trebuie să fie durere şi amărăciune şi praf şi cenuşă. Trebuie să fie în firea lucrurilor să te sfâşie… Sunt sătulă de cruzime, de nedreptatea acestei lumi. Aş vrea s-o sfărâm… Şi s-o luăm de la început, fără aceste reguli şi legi şi tirania unei naţiuni asupra alteia. Aş vrea…

O tuse o întrerupse. O tuse adâncă, din gât. Doamna O’Rourke stătea în cadrul uşii umplându-l în întregime cu trupul ei masiv.

— Vă întrerup? Întrebă ea.

Ca şterşă cu burete, întreaga dovadă a izbucnirii doamnei Perenna îi dispăru de pe faţă.

— Nu, deloc, doamna O’Rourke, spuse ea. Tocmai discutam despre ce i s-o fi întâmplat domnului Meadowes. E uimitor că poliţia nu poate să dea de nici o urmă de-a lui.

— Ah, poliţia! Exclamă cu dispreţ doamna O’Rourke. Nu e bună de nimic! Se pricepe doar să dea amenzi la şoferi şi să

dea buzna peste bieţii amărâţi care nu şi-au scos autorizaţie pentru câini.

— Care e teoria dumneavoastră, doamnă O'Rourke, întrebă Tuppence.

— Dumneata ai auzit povestea care circulă?

— Despre faptul că e fascist şi agent străin? Da, am auzit, spuse cu răceală Tuppence.

— S-ar putea să fie adevărat, rosti gânditoare doamna O'Rourke. Căci omul ăsta are ceva care m-a intrigat de la început. Am stat cu ochii pe el, să ştii. Îi zâmbi direct lui Tuppence şi, la fel ca toate zâmbetele doamnei O'Rourke, şi acesta avea ceva vag terifiant – un zâmbet de căpcăun. Nu arăta ca un om care s-a retras din afaceri şi nu avea nimic de făcut, dacă e să mă bazez pe judecata mea, aş zice că a venit aici cu un scop.

— Şi când poliţia i-a dat de urmă a dispărut? Întrebă Tuppence.

— S-ar putea. Care-i părerea dumitale, doamnă Perenna?

— Nu ştiu, oftă doamna Perenna. Este extrem de supărător ce s-a întâmplat. Dă naştere la atâtea discuţii!

— Ah! Nu băga în seamă discuţiile. Ei sunt fericiţi acum afară pe terasă întrebându-se şi făcând presupuneri. Până la urmă vor trage concluzia că omul ăla inofensiv, liniştit, a plecat să ne arunce pe toţi în aer în paturile noastre cu bombe.

— Aşadar nu ne-aţi spus ce credeţi? Întrebă Tuppence.

Doamna O'Rourke zâmbi, acelaşi zâmbet lent, feroce.

— Eu cred că omul e undeva în siguranţă… În absolută sigurnaţă.

Tuppence se gândi: „Ar putea spune asta dacă ar şti… Dar el nu e unde crede ea!"

Urcă în camera ei să se pregătească. Betty Sprot ieşi în fugă din camera soţilor Cayley cu un zâmbet ştrengăresc şi o bucurie nespusă pe faţă.

— Ce-ai mai pus la cale, veveriţo? Întrebă Tuppence.

Betty gânguri:

— Gâ’culisă şi gâ’can…

Tuppence recită:

— Unde vă plimbaţi de-un an? La etaj”. O ridică pe Betty sus deasupra capului. „La parter.” O rostogoli pe podea.

În clipa aceea apăru doamna Sprot şi o luă pe Betty ca s-o îmbrace pentru plimbare.

— A’cuns? Întrebă cu speranţă Betty. A’cuns?

— Nu te poţi juca acum de-a v-aţi ascunselea, spuse doamna Sprot.

Tuppence intră în cameră, îşi puse pălăria (ce pacoste că trebuie să poarte pălărie – Tuppence Beresford nu purta niciodată, dar Patricia Blenkensop cu siguranţă ar fi purtat).

Observă că cineva schimbase poziţia pălăriilor din dulapul pentru pălării. Îi căutase cineva prin cameră? Ei bine, lasă-i să caute. Nu aveau să găsească nimic, care să arunce vreo urmă de îndoială asupra ireproşabilei doamne Blenkensop.

Lăsă scrisoarea de la Penelope Playne pe masa de toaletă, coborî la parter şi ieşi din casă.

Era zece fix când ieşea pe poartă. Avea timp berechet. Se uită la cer şi, făcând asta, călcă într-o baltă de noroi de lângă stâlpul porţii, dar, aparent, fără să observe, îşi continuă drumul.

Inima ei dansa nebuneşte. Succes… Succes… aveau să reuşească.

Yarrow era o gaură mică de ţară, aflată la o oarecare distanţă de sat.

În faţa gării aştepta o maşină. La volan stătea un tânăr arătos. Acesta îşi scoase chipiul în faţa lui Tuppence, dar gestul nu era prea natural.

Tuppence dădu cu piciorul în cauciucul din faţă şi întrebă cu îndoială:

— Nu e cam desumflat?

— Nu avem mult de mers, doamnă.

Ea dădu din cap şi urcă în maşină.

Porniră, nu către sat, ci către dune. După ce urcară în serpentină un deal, o luară pe un drum lateral care cobora abrupt spre o prăpastie adâncă. Din umbra unui pâlc de copaci ieşi o siluetă.

Maşina se opri şi, coborând din maşină, Tuppence se îndreptă spre Anthony Marsdon.

— Beresford e teafăr, spuse el repede. L-am localizat ieri. E prizonier – partea adversă a pus mâna pe el – şi va rămâne aşa. Încă douăsprezece ore. Vedeţi dumneavoastră, într-un anumit punct trebuie să sosească o barcă, şi tare am vrea s-o înhăţăm. De asta Beresford se sacrifică încă un timp – nu vrem să dăm în vileag spectacolul decât în ultimul moment.

Se uită nelinişti la ea.

— Înţelegeţi, nu-i aşa?

— Oh, da!

Tuppence se uita lung la un morman de material de camuflaj pe jumătate ascuns de copaci.

— N-o să păţească absolut nimic, continuă tânărul.

— Fireşte că Tommy n-o să păţească nimic. Nu trebuie să vorbeşti cu mine de parcă aş avea doi ani. Amândoi suntem, gata să ne asumăm câteva riscuri.

— Ei bine… Tânărul ezită. Am primit ordin să vă fac o anumită propunere. Dar… Dar, în fine, nu-mi place s-o fac. Vedeţi dumneavoastră…

Tuppence îl tratătă cu o privire rece.

— De ce nu-ţi place s-o faci?

— Păi… la naiba… Sunteţi mama lui Deb. Iar eu vreau să spun… Ce mi-ar zice Deb dacă… Dacă…

— Dacă o iau pe coajă? Întrebă Tuppence. Eu una, dacă aş fi în locul dumitale, nu i-aş pomeni de asta. Cel care a spus că explicaţiile sunt o greşeală a avut dreptate.

Apoi îi zâmbi cu bunăvoinţă.

— Dragul meu băiat, ştiu exact ce simţi. Dumneata şi Deborah şi generaţia tânără, în general, consideraţi că e de datoria voastră să vă asumaţi riscuri şi că bieţii oameni

între două vârste trebuie apăraţi, puşi la adăpost. Totul e o prostie, pentru că dacă e să fie lichidat cineva e mult mai bine să fie cei între două vârste, care şi-au trăit cea mai mare parte din viaţă, oricum, nu te mai uita la mine ca la acel obiect sacru, mama lui Deborah, şi spune-mi ce treabă periculoasă şi neplăcută am de făcut.

— Să ştiţi că sunteţi grozavă, pur şi simplu splendidă! Zise cu entuziasm tânărul.

— Gata eu complimentele. Mă admir eu singură destul, aşa că nu e nevoie să mă lauzi şi dumneata. Care anume e marea idee?

Tony arătă cu un gest mormanul de material învălmăşit.

— Astea sunt resturile unei paraşute, spuse el.

— Aha.

Ochii lui Tuppence scânteiară.

— A fost doar un paraşutist izolat, continuă tânărul. Din fericire, cei din apărarea locală de pe aici sunt foarte isteţi. Au pus mâna pe ea imediat după aterizare.

— Pe ea?

— Da, ea! O femeie îmbrăcată în uniformă de infirmieră.

— Păcat că n-a fost îmbrăcată în călugăriţă. Ar fi circulat pe aici atâtea poveşti bune cu călugăriţe cu braţe păroase şi musculoase cumpărându-şi bilet de autobuz.

— Ei bine, n-a fost călugăriţă şi nici bărbat deghizat. A fost o femeie de înălţime medie, între două vârste, cu părul de culoare închisă şi subţirică.

— De fapt, o femeie care arăta cam ca mine?

— Aţi nimerit la fix.

— Şi? Întrebă Tuppence.

Marsdon spuse încet:

— Partea următoare e la latitudinea dumneavoastră.

Tuppence zâmbi.

— Accept, nici vorbă. Unde trebuie să merg şi ce trebuie să fac?

— Doamnă Beresford, sunteţi cu adevărat grozavă. Aveţi nişte nervi nemaipomeniţi.

— Unde trebuie să merg îşi ce trebuie să fac? Repetă Tuppence.

— Din fericire, instrucţiunile sunt foarte anemice. În buzunarul femeii s-a găsit o bucată de hârtie pe care scria în germană: „Mergi la Leatherbarrow – ia-o spre răsărit de la crucea de piatră. 14 St Asalph’s Rd. Dr. Binion.”

Tuppence ridică ochii. Pe vârful dealului din apropiere era o cruce de piatră.

— Aceea este, spuse Tony. Semnele rutiere au fost înlăturate fireşte. Dar Leatherbarrow e un loc mărişor, şi mergând către răsărit de la cruce nu se poate să nu daţi de el.

— Cât e până acolo?

— Cinci mile, cel puţin.

Tuppence făcu o strâmbătură.

— O plimbare sănătoasă înainte de masa de prânz, comentă ea. Sper că Dr. Binion o să mă invite la masă când ajung acolo.

— Ştiţi germană, doamnă Beresford?

— Doar varianta de hotel. Va trebui să fiu fermă privitor la vorbitul în engleză, am să spun că am primit instrucţiuni să vorbesc numai englezeşte.

— E un risc înfiorător, spuse Marsdon.

— Prostii. Cine să-şi imagineze că e vorba de o substituire? Sau ştie toată lumea din zonă că a fost prins un paraşutist, o femeie?

— Cei doi de la apărarea locală care au raportat că au văzut paraşuta în aer sunt reţinuţi de şeful poliţiei. Nu vrem să riscăm ca ei să le povestească prietenilor lor cât de deştepţi au fost!

— Poate că a mai văzut-o cineva, sau a auzit despre ea.

— Dragă doamnă Beresford, nu există zi să nu circule vorba că au fost văzuţi unu, doi, trei, patru, până la o sută de paraşutişti!

— Asta probabil că e foarte adevărat, aprobă Tuppence. Ei bine, să purcedem.

— Avem aici uniforma şi o poliţistă expertă în arta machiajului. Veniţi cu mine.

Chiar în mijlocul pădauricii se afla o baracă aflată în stare proastă. În uşa ei stătea o femeie între două vârste cu aspect competent.

Ea se uită la Tuppence şi dădu din cap în semn de aprobare.

În baracă, aşezată pe o ladă răsturnată, Tuppence se lăsă pe mâinile experte ale poliţistei. În cele din urmă, aceasta se dădu înapoi, zâmbi mulţumită şi spuse:

— Gata, cred că am făcut o treabă foarte bună. Ce credeţi, domnule?

— Într-adevăr foarte bună, spuse Tony.

Tuppence întinse mâna şi luă oglinda pe are o ţinea femeia. Îşi privi curioasă faţa şi abia reuşi să-şi înăbuşe un strigăt de uimire.

Sprâncenele îi fuseseră pensate cu totul altfel, schimbându-i întreaga expresie a feţei. Bucăţi mici de leucoplast ascunse sub buclele trase peste urechi îi întindeau pielea feţei şi îi schimbau contururile. Puţin chit lipit pe nas îi modificase forma nasului, dându-i lui Tuppence un profil coroiat. Machiajul iscusit îi mai adăugase câţiva ani la vârstă, cu riduri adânci de o parte şi de alta a gurii. Întreaga faţă avea o expresie blândă, cam prostuţă.

— E fantastic de bine lucrat, spuse cu admiraţie Tuppence.

Îşi atinse uşor vârful nasului.

— Trebuie să aveţi grijă, o avertiză cealaltă femeie şi scoase din trusă două felii subţiri de gumă de şters. Credeţi să puteţi suporta să le ţineţi în gură ca să vă umple obrajii?

— Va trebui să suport, spuse Tuppence.

Le băgă în gură şi îşi mişcă maxilarele cu grijă.

— De fapt, nu-i prea rău, recunoscu ea.

Apoi, Tony părăsi discret baraca iar Tuppence îşi scoase hainele şi îşi puse uniforma de infirmieră. I se potrivea, deşi o strângea puţin la umeri. Boneta de un albastru închis

dădu nota finală a noii sale personalităţi. Refuză, totuşi, pantofii butucănoşi cu bot pătrat.

— Dacă trebuie să merg pe jos cinci mile, o fac în pantofii mei, spuse ea cu hotărâre.

Se uită cu interes în geanta de culoare albastru închis – pudră; un ruj de buze; două lire, un shiling şi şase penny în bani englezeşti; o batistă şi o carte de identitate pe numele Freda Elton, 4 Manchester Road, Sheffield.

Tuppence îşi transferă propia pudră şi ruj de buze şi se ridică, gata de plecare.

Tony Marsdon spuse morocănos:

— Mă simt ca un porc că vă las să faceţi asta.

— Ştiu exact cum te simţi. Dar nu-ţi face griji, copilul meu, mă crezi sau nu, mă distrez de minune.

Tony Mardon spuse din nou:

— Sunteţi pur şi simplu minunată!

Oarecum cirmuspectă, Tuppence se uită la casa cu nr. 14 de pe St Asalph’s Road şi observă că Dr. Binion era dentist şi nu doctor.

Cu colţul ochiului îl văzu pe Tony Marsdon. Acesta stătea într-o maşină în faţa unei case din josul străzii.

Se considerase necesar ca Tuppence să meargă pe jos până în Leatherbarrow exact cum avea instrucţiuni, întrucât dacă ar fi fost dusă cu maşina faptul putea să fie remarcat.

Tony, cu poliţista expertă, plecaseră în direcţia opusă şi făcuse un mare ocol înainte de a intra în Leatherbarrow şi de a-şi lua în primire postul din St Asalph’s Road.

— Porţile arenei se deschid, murmură Tuppence. Intră o creştină în drum spre lei. Oh, în fine, nimeni nu poate spune că nu văd viaţa.

Traversă drumul şi sună la sonerie, întrebându-se în acelaşi timp cât anume îl plăcea Deborah pe tânărul acesta. Uşa fu deschisă de o femeie în vârstă cu o faţă de ţărancă – nu o faţă de englezoaică.

— Dr. Binion? Spuse Tuppence.

Femeia o măsură încet din cap până-n picioare.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi sora Elton, presupun.

— Da.

— Atunci poftiţi sus în cabinetul domnului doctor.

Se dădu înapoi, uşa se închise în spatele lui Tuppence care se pomeni într-un hol îngust cu linoleum pe jos.

Servitoarea o conduse la etaj şi deschise o uşă.

— Vă rog să aşteptaţi. Domnul doctor va veni la dumneavoastră.

Un cabinet de dentist foarte obişnuit, cu mobilier vechi şi ponosit.

Tuppence se uită la scaunul de lucru şi zâmbi; pentru prima dată în viaţa ei acesta n-o mai îngrozea. Avea senzaţia de teamă de dentist, nici vorbă, dar din cu totul alte cauze.

La un moment dat uşa avea să se deschidă şi avea să intre „Dr. Binion”. Cine avea să fie Dr. Binion? Un străin? Sau cineva pe care îl mai văzuse? Dar era persoana care pe jumătate se aştepta ea să fie…

Uşa se deschise.

Bărbatul care intră nu era deloc persoana pe care Tuppence îşi închipuise că s-ar fi putut s-o vadă! Era cineva la care nu se gândise niciodată ca la un posibil concurent.

Era comandorul Haydock.

Capitolul XIV

Un val de supoziţii cu privire la rolul jucat de comandorul Haydock în dispariţia lui Tommy trecu prin mintea lui Tuppence, dar le dădu cu hotărâre la o parte. Era un moment în care trebuia să se concentreze, nu să se lase în voia gândurilor.

Avea sau nu avea s-o recunoască comandorul? Era o întrebare interesantă.

Îşi impusese şi se antrenase dinainte să nu manifeste nici un semn de recunoaştere sau surpriză indiferent pe cine ar fi putut vedea, aşa că acum era rezonabil de sigură că ea una nu trădase nici un semn nepotrivit cu situaţia.

Se ridică în picioare şi rămase acolo, într-o atitudine respectuoasă, aşa cum se cuvenea să stea o simplă nemţoaică în prezenţa unui Domn al creaţiei.

— Aşadar ai sosit, spuse comandorul.

Vorbea în engleză şi purtarea îi era exact ca de obicei.

— Da, spuse Tuppence şi adăugă: Sunt sora Elton.

Haydock zâmbi ca la o glumă.

— Sora Elton! Excelent.

Se uită cu aprobare la ea.

— Arăţi absolut corespunzător, spuse el cu amabilitate.

Tuppence lăsă capul în jos, dar nu spuse nimic. Îi lăsa lui iniţiativa.

— Presupun că ştii ce ai de făcut, nu? Continuă Haydock. Ia loc, te rog.

Tuppence se aşează ascultătoare. Răspunse:

— Urma să primesc instrucţiuni amănunţite de la dumneavoastră.

— Foarte corect, spuse Haydock. În glasul lui se citea o uşoară ironie. Ştii ziua?

— Patru.

— Haydock păru uimit.

O încruntătură îi încreţi fruntea.

— Aşadar ştii asta, mormăi el.

Urmă o pauză, apoi Tuppence spuse:

— Vreţi să-mi spuneţi, vă rog, ce trebuie să fac?

Haydock spuse:

— Toate la timpul lor, draga mea.

Tăcu un minut, apoi întrebă:

— Ai auzit, fără îndoială, de Sans Souci?

— Nu, răspunse Tuppence.

— N-ai auzit?

— Nu, spuse cu fermitate Tuppence.

„Să vedem cum te descurci cu asta!” se gândi Tuppence. Pe faţa comandorului apăru un zâmbet ciudat. Spuse:

— Deci n-ai auzit de Sans Souci? Asta mă miră foarte tare… Întrucât am avut impresia că ai locuit acolo în ultima

lună…

Se lăsă o tăcere mormântală. Comandorul spuse:

— Ce zici de asta, doamnă Blenkensop?

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule doctor. Eu am aterizat cu paraşuta azi dimineaţă.

Haydock zâmbi din nou – un zâmbet hotărât neplăcut. Zise:

— Câţiva metri de pânză aruncaţi într-o tufă crează o iluzie minunată. Iar eu nu sunt Dr. Binion, dragă doamnă. Dr. Binion este, oficial, dentistul meu, şi e destul de amabil să-mi lase, când şi când, cabinetul lui.

— Chiar aşa? Întrebă Tuppence.

— Chiar aşa, doamnă Blenkensop! Sau preferi să mă adresez dumitale cu numele de Beresford, numele dumitale adevărat?

Din nou se lăsă o tăcere apăsătoare. Tuppence inspiră adânc.

Haydock dădu din cap.

— Jocul s-a sfârşit, înţelegi. „Ai intrat în salonul meu”, îi spuse păianjenul muştii.”

Se auzi un clic slab şi în mâna lui apăru licărirea albastră a unui obiect metalic. Un pistol.

Glasul lui căpătă o notă sinistră când spuse:

— Şi nu te-aş sfătui să faci vreun zgomot sau să ridici în picioare cartierul! Ai fi moartă înainte să apuci să ţipi, şi chiar dacă ai reuşi să strigi n-ai atrage atenţia. Pacienţii sub anestezie strigă adesea, să ştii.

Tuppence spuse calmă:

— Se pare că te-ai gândit la toate. Nu ţi-a trecut prin cap că am prieteni care ştiu unde sunt?

— Ah! Aşadar te bazezi pe băiatul cu ochi albaştri – de fapt, cu ochi căprui! Tânărul Anthony Marsdon. Regret, doamnă Beresford, dar întâmplarea face ca tânărul Anthony să fie unul din cei mai înfocaţi susţinători ai noştri din ţara asta. Cum spuneam mai înainte, câţiva metri de

pânză crează un efect minunat. Ai înghiţit foarte uşor povestea cu paraşuta.

— Nu văd rostul acestei întregi aiureli!

— Serios? Vezi dumneata, noi nu vrem ca prietenii dumitale să-ţi dea de urmă prea uşor. Dacă îţi iau urma, ea îi va duce la Yarrow şi la un bărbat într-o maşină. Faptul că o infirmieră, cu un aspect facial total diferit, a intrat în Leatherbarrow între unu şi două cu greu va fi asociat cu dispariţia dumitale.

— Foarte elaborat, spuse Tuppence.

— Îţi admir curajul, să ştii. Ţi-l admir foarte mult. Regret că trebuie să te constrâng, dar e vital să ştiu de cât de multe ai descoperit la Sans Souci.

Tuppence nu răspunse.

Haydock spuse liniştit:

— Te-aş sfătui să vorbeşti. Există anumite… Posibilităţi în cabinet şi cu instrumentele unui dentist.

Tuppence îi aruncă o privire dispreţuitoare.

Haydock se rezemă în scaun. Spuse încet:

— Da, îndrăznesc să spun că ai multă tărie. Dar cum rămâne cu cealaltă jumătate a tabloului?

— Ce vrei să spui?

— Vorbesc de Thomas Beresford, soţul dumitale, care a locuit în ultima vreme la Sans Souci sub numele de domnul Meadowes, şi care acum se află legat în pivniţa casei mele.

— Nu te cred.

— Din cauza scrisorii de la Penny Plain? Nu-ţi dai seama că asta a fost o treabă isteaţă realizată de tânărul Anthony? L-ai ajutat foarte mult când i-ai dat cifrul.

Glasul lui Tuppence tremură.

— Atunci Tommy… Atunci Tommy…

— Tommy e unde a fost tot timpul – total în puterea mea. Acum depinde de dumneata. Dacă îmi răspunzi satisfăcător la întrebări, mai are o şansă. Dacă nu… Ei bine, rămâne valabil planul iniţial. I se va da în cap, va fi dus pe mare şi aruncat peste bord.

Tuppence rămase tăcută câteva clipe, apoi întrebă:

— Ce vrei să ştii?

— Vreau să ştiu cine te-a angajat, cum iei legătura cu persoana sau persoanele respective, ce ai raportat până acum, şi ce anume ştii.

Tuppence ridică din umeri.

— Aş putea să-ţi spun ce minciuni vreau.

— Nu, pentru că am să verific ceea ce spui.

Haydock îşi trase scaunul mai aproape. Purtarea lui era acum hotărât fermecătoare.

— Femeie dragă, ştiu exact ce simţi privitor la toate astea, dar crede-mă când îţi spun că vă admir enorm pe dumneavoastră şi pe soţul dumitale. Aveţi curaj şi tărie de caracter. De oameni ca voi va fi nevoie în noul stat – statul ce se va institui în această ţară după ce actualul vostru guvern imbecil va dispărea. Noi vrem să-i transformăm pe unii din duşmanii noştri în prieteni – pe cei care merită. Dacă trebuie să dau ordin ca viaţa soţului dumitale să ia sfârşit, o voi face, e datoria mea, dar îmi va părea extrem de rău că a trebuit s-o fac. E un tip grozav – liniştit, modest şi deştept. Dă-mi voie să te fac să înţelegi ceea ce atât de puţini oameni din ţara asta par să înţeleagă. Conducătorul nostru nu are intenţia să cucerească această ţară în sensul la care vă gândiţi toţi. Ţelul lui e să creeze o Britanie nouă – o Britanie puternică, guvernată nu de nemţi, ci de englezi. De tipul cel mai bun de englezi – englezi cu cap şi bună creştere şi curaj.

Se aplecă în faţă.

— Noi vrem să terminăm cu zăpăceala şi ineficienţa. Cu mita şi corupţia. Cu carierismul şi lăcomia de bani. Iar în acest stat nou noi vrem oameni ca dumneata şi bărbatul dumitale, curajoşi şi inventivi, duşmanii de azi, prietenii de mâine. Te-ar surprinde să ştii cât de mulţi oameni din ţara asta, ca şi din altele, simpatizează cu crezul şi ţelurile noastre. Noi toţi vom crea o nouă Europă, o Europă a păcii

şi progresului. Încearcă să vezi asta aşa, pentru că, te asigur, aşa este…

Glasul lui era irezistibil, magnetic. Aplecat în faţă, era întruparea marinarului britanic simplu şi direct.

Tuppence se uita la el şi îşi scornea mintea în căutarea unei fraze eficiente. Nu reuşi să găsească decât câteva cuvinte care erau atât de copilăreşti cât şi nepotrivire.

— Gâsculiţă şi gâscan… Spuse Tuppence.

Efectul fu atât de neaşteptat încât rămase total surprinsă.

Haydock sări în picioare, faţa i se congestionă de furie şi, într-o secundă, orice asemănare cu un marinar britanic dispăru. Tuppence văzu ce văzuse Tommy – un prusac înfuriat.

O înjură în germană. Apoi, dând-o pe engleză, strigă:

— Proasta dracului! Nu-ţi dai seama că te-ai trădat de tot răspunzând în felul ăsta? Acum ţi-ai făcut-o – ţie şi preţiosului tău bărbat.

Ridicând glasul strigă:

— Anna!

Femeia care îi deschisese lui Tuppence intră în cameră. Haydock îi vârî pistolul în mână.

— Stai cu ochii pe ea. Trage, dacă e nevoie.

Ieşi ca o furtună din cameră.

Tuppence se uită rugătoare la Anna, care stătea în faţa ei cu o faţă impasibilă.

— Chiar ai să mă împuşti? Întrebă Tuppence.

Anna răspunse liniştiă:

— Nu încerca să mă iei cu binişorul. În războiul trecut fiul meu a fost ucis, Otto al meu. Atunci aveam treizeci şi opt de ani, acum am şaizeci şi doi, dar n-am uitat.

Tuppence se uită la faţa latră, impasibilă… Îi amintea de femeia poloneză, Vanda Polonska. Aceeaşi ferocitate înspăimântătoare, acelaşi sentiment de neînduplecat – sentimentul de mamă! La fel simţeau, fără îndoială, multe doamne Jones şi Smith din toată Anglia. Era imposibil să te opui femelelor speciilor – mamei deposedate de puiul ei.

În adâncurile minţii lui Tuppence se agită ceva… O amintire sâcâitoare… Ceva ce ştiuse întotdeauna dar niciodată nu reuşise să-l aducă la suprafaţă. Solomon… Era ceva legat de Solomon…

Uşa se deschise. Comandorul Haydock intră în cameră.

Urlă, ieşindu-şi din minţi de furie:

— Unde e? Unde ai ascuns-o?

Tuppence se uită lung la el. Era total uimită. Nu pricepea nimic. Nu luase nimic şi nu ascunsese nimic.

Haydock îi spuse Annei:

— Ieşi afară.

Femeia îi dădu pistolul şi părăsi prompt încăperea.

Haydock căzu într-un scaun şi se strădui să se calmeze. Spuse:

— Nu poţi să scapi, să ştii. Eşti în mâna mea, iar eu am metode să fac oamenii să vorbească, metode deloc plăcute. Până la urmă ai să-mi spui adevărul. Aşadar, ce ai făcut cu ea?

Tuppence văzu imediat că aici, cel puţin, era ceva care îi dădea posibilitatea unui târg. Măcar de-ar fi ştiut ce se presupunea că se află în posesia ei!

Spuse cu precauţie:

— De unde ştii că e la mine?

— Din ce ai spus, proasta naibii! N-o ai asupra ta, asta o ştim, pentru că te-ai schimbat complet în uniforma asta.

— Şi dacă am trimis-o cuiva prin poştă?

— Nu fi proastă. N-ai trimis-o prin poştă. Nu, există un singur lucru pe care l-ai fi putut face. Ai ascuns-o la Sans Souci azi dimineaţă, înainte, de a pleca. Îţi dau doar trei minute să-mi spui care e ascunzătoarea.

Îşi puse ceasul pe masă.

— Trei minute, doamnă Beresford.

Ceasul de pe poliţa căminului ticăia.

Tuppence stătea nemişcată, cu o faţă impasibilă nu dezvăluia nimic despre gândurile care galopau în spatele ei.

Într-o fracţiune de secundă văzu totul – văzu întreaga afacere cu o claritate uluitoare şi îşi dădu seama, în sfârşit, cine era centrul şi pivotul întregii organizaţii.

Avu un şoc când Haydock spuse:

— Mai ai zece secunde…

Se uită la el ca prin vis, văzu braţul cu pistolul ridicându-se, îl auzi numărând.

— Unu, doi, trei, patru, cinci…

Ajunsese la opt când răsună împuşcătura şi se prăbuşi în scaunul lui, cu o expresie de uimire pe faţa lui latră şi roşie. Fusese atât de atent urmărindu-şi victima încât nu auzise uşa deschizându-se încet în spatele lui.

Tuppence sări în picioare. Trecu pe lângă bărbaţii în uniformă din prag şi puse mâna pe un braţ îmbrăcat în tweed.

— Domnul Grant.

— Da, draga mea, acum e în regulă, ai fost minunată…

Tuppence spuse nerăbdătoare:

— Repede! Nu e timp de pierdut. Aveţi o maşină?

— Da.

— Una rapidă! Trebuie să ajungem imediat la Sans Souci. Măcar de-am ajunge la timp! Înainte ca ei să telefoneze aici şi să nu primească nici un răspuns.

Două minute mai târziu erau în maşină, gonind pe străzile din Leatherbarrow. Apoi ieşiră în câmp deschis şi acul vitezometrului urcă şi mai mult.

Domnul Grant nu puse nici o întrebare. Se mulţumi să stea liniştit, în timp ce Tuppence urmărea acul indicatorului de viteză.

Tuppence vorbi o singură dată.

— Tommy?

— E în deplină siguranţă. A fost eliberat acum o jumătate de oră.

Ea dădu din cap.

Acum, în sfârşit, se apropiau de Leahampton. Traversară orăşelul în viteză şi urcară dealul.

Tuppence sări din maşină şi, împreună cu domnul Grant, o luă la fugă pe alee. Ca de obicei, uşa de la hol era deschisă. Tuppence alergă pe scări în sus.

În trecere, aruncă doar o privire în camera ei şi observă dezordinea provocată de sertarele trase şi de patul răvăşit. Trecu mai departe şi intră în camera ocupată de soţii Cayley.

Camera era goală. Arăta paşnic şi mirosea uşor a medicamente.

Tuppence alergă la pat şi trase aşternuturile, apoi băgă mâna sub saltea. Se întoarse triumfătoare către domnul Grant, ţinând în mână o carte ilustrată pentru copii, jerpelită.

— Poftim. Totul e aici?

— Ce naiba…?

Se întoarseră. Doamna Sprot stătea în parg, holbându-se la ei.

— Iar acum, spuse Tuppence, daţi-mi voie să v-o prezint pe M! Da. Doamna Sprot! Ar fi trebuit să ştiu tot timpul.

Rămase în seama doamnei Cayley, ajunsă în parg un moment mai târziu, să prezinte situaţia.

— Oh, vai de mine, spuse înspăimântată doamna Cayley uitându-se la patul răvăşit al soţului ei. Ce va spune domnul Cayley?

Capitolul XV

— Ar fi trebuit s-o ştiu tot timpul, spuse Tuppence.

Îşi revigora nervii zdruncinaţi cu o generoasă cantitatea de coniac vechi, şi le zâmbea alternativ lui Tommy şi domnului Grant – şi lui Arbert, care stătea în faţa unei halbe de bere şi rânjea cu gura până la urechi.

— Povesteşte-ne totul, Tuppence, o îndemnă Tommy.

— Povesteşte tu mai întâi.

— Eu n-am prea multe de spus. Am aflat secretul transmiţătorului din pură întâmplare. Şi am crezut că am să scap, dar Haydock a fost mai deştept decât mine.

Tuppence dădu din cap şi spuse:

— I-a telefonat imediat doamnei Sprot. Iar ea a fugit în alee şi te-a aşteptat cu un ciocan. A lipsit de la masa de bridge doar vreo trei minute. Am observat că gâfâia puţin, dar n-am bănuit-o nici o secundă.

— După aceea, spuse Tommy, meritul îi aparţine în întregime lui Albert. El a venit să adulmece în jurul casei ca un câine credincios. Eu am reuşit să emit câteva semnale morse prin sforăit, iar el s-a prins. S-a dus cu vestea la domnul Grant, şi amândoi s-au întors în acea noapte. Alte sforăituri! Rezultatul a fost că am acceptat să rămân prizonier astfel încât să poată fi prinse forţele care soseau pe mare.

Domnul Grant completă:

— Când Haydock a plecat azi dimineaţă, oamenii noştri au luat în primire Smugglers' Rest. Am arestat barca în seara asta.

— Iar acum, povestea ta, Tuppence, spuse Tommy.

— Ei bine pentru început, am fost tot timpul înfiorător de proastă! Am bănuit pe toată lumea în afară de doamna Sprot! Am avut, într-adevăr, o dată o teribilă senzaţie de ameninţare, de parcă eram în pericol – asta a fost după ce am auzit mesajul telefonic despre patru ale lunii. La vremea aceea erau trei persoane în casă – eu am pus senzaţia mea de nelinişte pe seama doamnei Perenna sau a doamnei O'Rourke. Total greşit – ştearsa doamnă Sprot era persoana cu adevărat periculoasă… Am continuat să bâjbâi, după cum ştie Tommy, până după dispariţia lui. Apoi am pus la cale un plan cu Albert când, din senin, a apărut Anthony Marsdon. La început mi s-a părut în regulă – tipul obişnuit de tânăr pe care Deb îl are adesea la remorcă. Dar două lucruri mi-au dat de gândit. Primul, pe măsură ce vorbeam cu el eram tot mai sigură că nu-l mai văzusem niciodată şi că nu venise niciodată în apartamentul nostru. Al doilea, deşi părea să ştie totul despre rolul meu în Leahampton, presupunea că Tommy era în Scoţia. Ei bine, asta nu era deloc în regulă, dacă el ştia despre cineva, despre Tommy

trebuia să ştie în primul rând, întrucât eu eram mai mult sau mai puţin oficială. Asta mi s-a părut foarte ciudat… Domnul Grant îmi spusese că cei din Coloana a Cincea sunt pretutindeni, în cele mai puţin probabile locuri. Aşa că de ce n-ar fi lucrat unul din ei în Departamentul lui Deborah? Nu eram convinsă, dar îl suspectam suficient ca să-i întind o capcană. I-am spus că eu şi Tommy stabiliserăm un cod pentru a comunica între noi. Adevăratul nostru cod era, bine-nţeles, o carte poştală cu Bonzo, dar eu i-am spus lui Anthony o poveste despre un penny simplu şi doi penny coloraţi. Cum speram, a muşcat momeala. Azi dimineaţă am primit o scrisoare care l-a trădat complet… Totul era dinainte aranjat. N-am avut de făcut decât să sun un croitor şi să anulez o probă. Asta era vestea că peştele muşcase.

— Pentru mine a fost floare la ureche, spuse Albert! M-am dus cu o camionetă de brutărie şi am aruncat în faţa porţii, lângă unul din stâlpi, o baltă din terci de seminţe de anison7, sau cel puţin aşa mirosea. Arăta ca noroiul.

— Iar apoi, eu am ieşit şi am călcat în ea. Fireşte că a fost simplu ca acea camionetă de brutărie să mă urmărească până la gară şi Albert să vină după mine şi să mă audă cerând un bilet până la Yarrow. Ceea ce urma ar fi putut să fie dificil.

— Câinii au urmărit bine mirosul, spuse domnul Grant. Ei i-au luat urma în gară la Yarrow şi l-au urmărit mai departe, graţie cauciucului de care ţi-ai frecat dumneata pantoful. Mirosul ne-a condus la pădurice, apoi la crucea de piatră, apoi pe urmele dumitale peste dune. Inamicul habar n-avea că noi te puteam urmări uşor.

— Totuşi, mi-a sărit inima, spuse Albert, ştiindu-vă în casa aia şi neştiind ce putea să vi se întâmple. Am ajuns la uşa din spate şi am prins-o pe femeia străină când cobora scara. Am intrat exact la timp, zău aşa.

— Ştiam că o să veniţi, spuse Tuppence. Treaba era să lungesc lucrurile cât mai mult. M-aş fi prefăcut că sunt gata să-i spun dacă n-aş fi văzut uşa deschizându-se. Ceea ce a

fost cu adevărat palpitant a fost felul în care am văzut dintr-o dată toată treaba şi ce proastă fusesem.

— Cum ţi-ai dat seama? Întrebă Tommy.

— Gâsculiţă şi gâscan, răspunse prompt Tuppence. Când i-am spus asta comandorului Haydock s-a făcut livid. Şi nu doar pentru că era ceva copilăresc şi nepotrivit. Nu, am văzut imediat că asta însemna ceva pentru el. Şi a mai fost expresia de pe faţa acelei femei, Anna – era ca a polonezei, şi atunci, fireşte, m-am gândit la Solomon şi am înţeles totul.

Tommy scoase un oftat de exasperare.

— Dacă nu spui imediat, Tuppence, te împuşc cu mâna mea. Ce ai înţeles? Şi ce legătură are Solomon cu asta?

— Nu mai ţii minte că la Solomon au venit două femei cu un copil şi că fiecare a susţinut că e al ei, iar Solomon a spus: „Foarte bine, să-l tăiem în două!” Şi falsa mamă a spus: „Bine”. Dar mama adevărată a spus: „Nu, lasă-i-l celeilalte”. Vezi tu, ea nu a putut îndura ca pruncul ei să fie omorât. Ei bine, în seara când doamna Sprot a împuşcat-o pe cealaltă, cu toţii aţi spus că a fost un miracol şi ce uşor ar fi putut împuşca ea copilul. Desigur, ar fi trebuit ca totul să fie foarte clar atunci! Dacă ar fi fost copilul ei, n-ar fi riscat în ruptul capului să tragă. Asta înseamnă că Betty nu era copilul ei. Şi de asta trebuia neapărat s-o împuşte pe cealaltă.

— De ce?

— Pentru că cealaltă era adevărata mamă a copilei.

Glasul lui Tuppence tremură puţin.

— Sărmana fiinţă… Sărmana fiinţă hăituită! A venit aici fără un ban şi a acceptat cu recunoştinţă ca doamna Sprot să-i înfieze copilul.

— De ce a vrut doamna Sprot să înfieze copilul?

— Camuflaj! Camuflaj psihologic. Pur şi simplu nu poţi să concepi că o maestră a spionajului şi-ar târî copilul în afacerea asta. Asta e principalul motiv pentru care nu m-am gândit niciodată în mod serios la doamna Sprot. Pur şi

simplu din cauza copilului. Dar adevăratei mame a lui Betty îi era îngrozitor de dor de copilul ei, şi a aflat adresa doamnei Sprot şi a venit aici. A dat târcoale aşteptând o ocazie, şi în cele din urmă, a fost înnebunită. N-a vrut să anunţe cu nici un chip poliţia. Aşa că a scris mesajul acela şi a pretins că l-a găsit pe podea în camera ei, şi l-a pus la treabă pe comandorul Haydock pentru a da ajutor. Apoi, când am dat de urma acelei amărâte femei, n-a vrut să rişte şi a împuşcat-o… Departe de a nu se pricepe deloc la armele de foc, era o trăgătoare excelentă! Da, a împuşcat-o pe amărâta aia de femeie… Şi, pentru asta, n-am pic de milă pentru ea.

Tuppence făcu o pauză, apoi continuă:

— Un alt lucru care ar fi trebuit să-mi dea un indiciu era asemănarea dintre Vanda Polonska şi Betty. De Betty îmi amintea femeia tot timpul. Şi apoi, joaca aceea absurdă a fetiţei cu şireturile mele. Ea îşi văzuse aşa-zisa mamă făcând asta – nu pe Carl von Deinim! Dar imediat ce doamna Sport a văzut ce făcea Betty, a plantat o mulţime de dovezi în camera lui Carl pentru ca noi să le găsim.

— Mă bucur că flăcăul n-a fost implicat, spuse Tommy. Îmi plăcea Carl.

— N-a fost împuşcat, nu-i aşa? Întrebă neliniştită Tuppence remarcând timpul trecut.

Doamnul Grant clătină din cap.

— E bine-mersi, spuse el. De fapt, am o mică surpriză pentru voi.

Faţa lui Tuppence se lumină.

— Mă bucur nespus de mult pentru Sheila! Am fost tâmpiţi că am suspectat-o mereu pe doamna Perenna.

— Era amestecată în nişte activităţi ale IRA, nimic mai mult, spuse domnul Grant.

— Şi pe doamna O’Rourke am suspectat-o puţin… Şi uneori pe soţii Cayley…

— Iar eu l-am suspectat pe Bletchley, interveni Tommy.

— Şi tot timpul a fost femeia aia molâie pe care o credeam mama lui Betty.

— Deloc molâie, spuse domnul Grant. O femeie foarte periculoasă şi o actriţă foarte bună. Şi, îmi pare rău să o spun, englezoaică prin naştere.

Tuppence zise:

— Atunci n-am nici milă, nici admiraţie pentru ea – nici măcar nu lucra pentru ţara ei. Se uită curioasă la domnul Grant. Aţi găsit ce voiaţi?

Domnul Grant dădu din cap în semn afirmativ.

Totul era în duplicatele jerpelite ale cărţilor de copii.

— Cele despre care Betty spunea că erau „câh”! Exclamă Tuppence.

— Erau „câh”! Spuse domnul Grant. Little Jack Horner conţinea detalii foarte complete despre dispozitivele marinei noastre. Johnny Head în Air – acelaşi lucru privitor la forţele aeriene.

— Şi Gâsculiţă şi gâscan? Întrebă Tuppence.

Domnul Grant spuse:

— Tratată cu reactivul potrivit, cartea asta conţinea, scrisă cu cerneală invizibilă, o listă completă a tuturor personajelor proeminente care s-au angajat să ajute la invadarea acestei ţări. Printre ele erau doi şefi de poliţie, un vice-mareşal de aviaţie, un ministru, mulţi ofiţeri de poliţie, comandanţi ai organizaţiilor de voluntari pentru apărarea locală, diverşi militari, precum şi membri ai propriilor noastre servicii secrete.

— Incredibil! Spuse Tommy.

Grant clătină din cap.

— Nu cunoaşteţi puterea propagandei germane. Ea ispiteşte ceva din om, o dorinţă sau poftă de putere. Oamenii aceştia au fost gata să-şi trădeze ţara nu pentru bani, ci pentru ceea ce credeau ei cu o mândrie megalomană că aveau să realizeze pentru ţara asta. E cultul lui Lucifer – Lucifer, Fiul Dimineţii. Mândria şi o dorinţă de glorie personală! Vă daţi seama că, cu astfel de

persoane care să dea ordine contradictorii şi să elaboreze operaţiuni confuze, ameninţătoarea invazie ar fi avut toate şansele să reuşească.

— Şi acum? Întrebă Tuppence.

Domnul Grant zâmbi.

— Acum, lasă-i să vină! Vom fi pregătiţi să-i întâmpinăm!

Capitolul XVI

— Iubito! Spuse Deborah. Ştii că era cât pe ce să cred cele mai cumplite lucruri despre tine?

— Serios? Întrebă Tuppence. Când?

— Când ai întins-o în Scoţia la tata iar eu credeam că erai la mătuşa Gracie. Aproape că am crezut că aveai o legătură amoroasă cu cineva.

— Oh, Deb, serios?

— Nu chiar, fireşte. Nu la vârsta ta. Şi apoi ştiam că tu şi tata vă sunteţi devotaţi unul altuia. Un tâmpit pe nume Tony Marsdon mi-a vârât asta în cap. Ştii, mamă, cred că pot să-ţi spun asta, el a fost descoperit după aceea ca făcând parte din Coloana a Cincea. Întotdeauna chiar vorbea cam ciudat – cum lucrurile aveau să fie exact la fel, sau poate mai bune dacă Hitler câştiga.

— Îl plăceai cât de cât?

— Pe Tony? Oh, nu, mă plictisea. Trebuie să dansez valsul ăsta.

Se îndreptă plutind în braţele unui tânăr blond căreia îi zâmbea dulce. Ochii lui Tuppence se îndreptase spre locul în care un tânăr înalt, în uniformă de aviaţie, dansa cu o fată blondă şi suplă.

— Ştii, Tommy, eu chiar cred că odraslele noastre sunt frumoase.

— Iat-o pe Sheila, spuse Tommy.

Se ridică, în timp ce Sheila Perrena venea către masa lor. Era îmbrăcată într-o rochie de seară de culoarea smaraldului care îi scotea în evidenţă frumuseţea brunetă. În seara asta avea o frumuseţe arogantă, şi îi salută pe cei doi oarecum nepoliticos.

— Am venit cum am promis, spuse. Dar nu-mi dau seama de ce aţi vrut să mă invitaţi.

— Pentru că ne placi, spuse Tommy zâmbind.

— Chiar aşa? Nu pricep de ce. M-am purtat urât cu amândoi.

Se opri şi murmură:

— Dar sunt recunoscătoare.

Tuppence spuse:

— Trebuie să-ţi găsim un partener de dans drăguţ.

— Nu vreau să dansez. Urăsc să dansez. Am venit doar să vă văd.

— Îţi place partenerul pe care l-am invitat pentru tine, spuse Tuppence zâmbind.

— Eu… Începu Sheila, apoi se opri căci Carl von Deinim se îndrepta spre ei.

Sheila se uita ameţită la el. Îngână:

— Tu…

— Eu în persoană, spuse Carl.

În seara asta, Carl von Deinim avea ceva puţin schimbat. Sheila se uita lung la el, nedumerită. Obrajii i se coloraseră, devenind de un roşu strălucitor. Zise:

— Ştiam că acum totul e în regulă cu tine… Dar credeam că ai să rămâi pe mai departe în lagăr.

Carl clătină din cap.

— Nu există nici un motiv să fiu internat în lagăr. Te rog să mă ierţi că te-am înşelat Sheila, vezi tu, eu nu sunt deloc Carl von Deinim. I-am luat numele din motivele mele.

Se uită întrebător la Tuppence care spuse:

— Dă-i înainte. Spune-i.

— Carl von Deinim a fost prietenul meu. L-am cunoscut în Anglia acum câţiva ani. Am reînnoit cunoştinţa cu el în Germania, chiar înainte de război. Am fost acolo cu treburi speciale pentru această ţară.

— Ai fost în Serviciul Secret? Întrebă Sheila.

— Da. Când eram acolo, au început să se întâmple lucruri ciudate. O dată sau de două ori am scăpat ca prin urechile

acului. Planurile mele erau cunoscute când ar fi trebuit să nu fie cunoscute. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă şi că „putregaiul” pătrunsese, de fapt, în serviciul în care eram eu. Fusesem trădat de proprii mei oameni. Eu şi Carl aveam o anumită asemănare superficială (bunica mea era nemţoaică), de aceea am fost găsit potrivit să lucrez în Germania. Carl von Deinim era nazist. Pe el nu-l interesa decât meseria lui – o meserie pe care eu însumi o practicasem – cercetarea chimică. Cu puţin înainte de izbucnirea războiului, el a hotărât să fugă în Anglia. Fraţii lui fuseseră trimişi în lagăre de concentrare. El se gândea că avea să întâmpine mari dificultăţi în încercarea de a fugi dar, într-un mod aproape miraculos, aceste dificultăţi au dispărut. Când mi-a pomenit despre asta, faptul m-a făcut să devin oarecum bănuitor. De ce îi uşurau autorităţile plecarea din Germania, când fraţii şi alte rude ale lui erau în lagăre de concentrare iar el personal era bănuit de simpatii antinaziste? Se părea că îl voiau în Anglia dintr-un anumit motiv. Situaţia mea devenea tot mai precară. Carl locuia în aceeaşi casă cu mine, şi într-o zi, spre durerea mea, l-am găsit zăcând mort pe patul lui. Cedase depresiei şi îşi luase viaţa, lăsând în urmă un bilet pe care l-am citit şi l-am ascuns. Atunci m-am hotărât să efectuez substituirea. Voiam să ies din Germania, şi voiam să ştiu de ce Carl era încurajat s-o facă. I-am îmbrăcat cadavrul cu hainele mele şi l-am întins în patul meu. Era desfigurat de glontele pe care şi-l trăsese în cap. Ştiam că proprietăreasa mea era pe jumătate oarbă. Am plecat spre Anglia cu actele lui Carl von Deinim şi m-am dus la adresa la care i se recomandase să se ducă. Adresa era Sans Souci. Cât am stat acolo am jucat rolul lui Carl von Deinim. Am aflat că se aranjase să lucrez la uzina chimică de acolo. La început am crezut că ideea era să lucrez pentru nazişti. Mai târziu mi-am dat seama că rolul care i se distribuise sărmanului meu prieten era cel de ţap ispăşitor. Când am fost arestat pe baza dovezilor false, n-am spus nimic… Am vrut să întârzii cât mai mult

dezvăluirea identităţii mele. Voiam să văd ce avea să se întâmple. Abia acum câteva zile am fost recunoscut de unul din oamenii noştri şi adevărul a ieşit la iveală.

Sheila spuse cu reproş:

— Trebuia să-mi spui.

El zise cu blândeţe:

— Dacă aşa consideri – îmi pare rău.

Ochii lui priveau în ai ei. Ea se uita la el mândră şi mânioasă – apoi mânia i se topi. Spuse:

— Presupun că a trebuit să faci ceea ce ai făcut…

— Iubito…

Se înfrână.

— Vino să dansăm.

Plecară împreună.

Tuppence oftă.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Tommy.

— Sper ca Sheila să continue să ţină la el acum că nu mai e un neamţ paria cu toată lumea împotriva lui.

— S-ar părea că ţine, şi nu puţin.

— Da, dar irlandezii sunt teribil de perverşi. Iar Sheila este o rebelă înnăscută.

— De ce ţi-a căutat el prin cameră în ziua aceea? Asta ne-a condus pe o pistă greşită.

— Îmi închipui că s-a gândit că doamna Blenkensop nu era o persoană foarte credibilă. De fapt, în timp ce noi îl suspectam pe el, el ne suspecta pe noi.

— Hei, bătrânilor! Spuse Derek Beresford în timp ce trecea cu partenera lui de dans pe lângă masa părinţilor săi. De ce nu veniţi să dansaţi?

Le zâmbi încurajator.

La un moment dat, gemenii şi părinţii lor se întoarseră şi se aşezară.

Derek îi spuse tatălui său:

— Mă bucur că ai primit o slujbă. Nu prea interesantă, presupun?

— Rutină, în principal.

— Nu contează, faci ceva. Asta e lucru mare.

— Iar eu mă bucur că i s-a permis şi mamei să meargă să lucreze, spuse Deborah. Arată mult mai fericită. N-a fost o muncă prea plictisitoare, nu-i aşa, mamă?

— Eu n-am găsit-o deloc plictisitoare, spuse Tuppence.

— Bun, zise Deborah. Adăugă: După terminarea războiului, am să pot să vă spun câte ceva despre munca mea. E fantastic de interesantă, dar foarte confidenţială…

— Ce palpitant! Spuse Tuppence.

— Oh, este! Fireşte, nu e atât de palpitantă ca zborul…

Se uită cu invidie la Derek şi adăugă:

— O să fie recomandat pentru…

Derek spuse repede:

— Taci, Deb!

— Hei, Derek, ce-aţi pus la cale? Întrebă Tommy.

— Oh, nu mare lucru – dăm cu toţii un fel de spectacol. Nu ştiu de ce le-am căzut cu tronc tocmai eu, murmură tânărul aviator, roşu la faţă.

Arăta jenat de parcă fusese acuzat de cel mai mare păcat.

Se ridică şi, odată cu el, se ridică şi fata blondă.

Derek spuse:

— Nu trebuie să pierd un dans – e ultima mea seară de permisiune.

— Vino, Charles, zise Deborah.

Cei doi se îndepărtară plutind cu partenerii lor.

Tuppence se rugă în gând: „Dă, Doamne, să fie în siguranţă – să nu li se întâmple nimic…”

Ridică privirea şi întâlni ochii lui Tommy. El spuse:

— În legătură cu copila aia… Vrei?

— Betty? Oh, Tommy, mă bucur că şi tu te-ai gândit la asta! Credeam că numai eu m-am gândit, pentru că sunt mamă. Chiar vorbeşti serios?

— Să o înfiem? De ce nu? A avut parte de un tratament dur, şi va fi amuzant pentru noi să avem un puiuţ de crescut.

— Oh, Tommy!

Întinse mâna şi i-o strânse pe a lui. Se uitară unul la altul.

— Noi întotdeauna am vrut acelaşi lucru, spuse fericită Tuppence.

Deborah, trecând pe lângă Derek pe ringul de dans, îi murmură:

— Uită-te la cei doi – chiar se ţin de mână! Sunt nişte scumpi, nu-i aşa? Trebuie să facem toţi ce putem ca să îi distrăm, căci prea s-au plictisit în războiul ăsta…

SFÂRŞIT

1 Song – Cântec (lb. Engleză)

2 Smugglers' Rest = Adăpostul contrabandiştilor (lb. Engleză)

3 Asafoerida = Răşină de Ferulla folosită în trecut ca antispasmodic.

4 Penny simplu = Penny plain (lb. Engleză)

5 Doi penny = Tuppence (lb. Engleză)

6 Penny Plain = penny simplu.

7 ANASÓN s.m. 1. Plantă erbacee aromatică cu flori mici şi albe, cultivată pentru uleiul eteric şi substanţele grase care se extrag din fructe cu diverse întrebuinţări în industria alimentară şi cea farmaceutică (Pimpinella anisum). ♦ 2. Băutură alcoolică preparată din fructele acestei plante.